

Gửi Cậu Nghệ Sĩ Ngây Ngốc Đáng Yêu

Contents

Gửi Cậu Nghệ Sĩ Ngây Ngốc Đáng Yêu	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	7
10. Chương 10	8
11. Chương 11	8
12. Chương 12	9
13. Chương 13	10
14. Chương 14	11
15. Chương 15	12
16. Chương 16	12
17. Chương 17	14
18. Chương 18	15
19. Chương 19	16
20. Chương 20	16
21. Chương 21	17
22. Chương 22	17
23. Chương 23	18
24. Chương 24	19
25. Chương 25	19
26. Chương 26	21
27. Chương 27	21
28. Chương 28	23
29. Chương 29	23
30. Chương 30	24
31. Chương 31	24
32. Chương 32	25
33. Chương 33	26
34. Chương 34	27
35. Chương 35	27
36. Chương 36	28
37. Chương 37	29
38. Chương 38	29
39. Chương 39	30
40. Chương 40	31
41. Chương 41	31

42. Chương 42	32
43. Chương 43	33
44. Chương 44	33
45. Chương 45	34
46. Chương 46	35
47. Chương 47	35
48. Chương 48	35
49. Chương 49	36
50. Chương 50	36
51. Chương 51	37
52. Chương 52	38
53. Chương 53	38
54. Chương 54	39
55. Chương 55	39
56. Chương 56	40
57. Chương 57	40
58. Chương 58	41
59. Chương 59	42
60. Chương 60	42
61. Chương 61	43
62. Chương 62	43
63. Chương 63	44
64. Chương 64	44
65. Chương 65	45
66. Chương 66	46
67. Chương 67	46
68. Chương 68	47
69. Chương 69	47
70. Chương 70	48
71. Chương 71	49
72. Chương 72	49
73. Chương 73	50
74. Chương 74	50
75. Chương 75	52
76. Chương 76	52
77. Chương 77	53
78. Chương 78	54
79. Chương 79	54
80. Chương 80	55
81. Chương 81	56
82. Chương 82	57

Gửi Cậu Nghệ Sĩ Ngây Ngốc Đáng Yêu

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, giới giải trí, 1×1, kế ước tình nhân, ôn nhu quỷ súc công x nhị hóa nhân thê thụ, hài, ám ápConversion

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-cau-nghe-si-ngay-ngoc-dang-yeu>

1. Chương 1

Lúc mới đặt chân đến nước C, Bạch tiên sinh vừa trải qua sinh nhật lần thứ hai mươi. Thoạt nhìn, cậu thanh niên gầy yếu với mái tóc dài vàng nhạt ấy thực vô hại.

Đương nhiên, trong những năm sau, bất cứ ai biết đến ông đều hiểu được, đó chỉ là ‘thoạt nhìn’ mà thôi.

Tầng cao nhất của BEACHER.

Tại đây hành lang không cửa sổ, nổi lên tới trần phòng luôn sáng ánh đèn bất kể ngày đêm kia, Candy chỉnh lại âu phục, gõ nhẹ lên cửa rồi ngừng lại: “Chủ tịch, tôi là Candy.”

“Vào đi.”

Candy mở cửa. Bạch tiên sinh ngồi tựa trên sa lông, lạnh nhạt nhìn tập văn kiện trong tay, thấy Candy – đang đứng cách bàn làm việc hơn 3m, ông nâng mi, hỏi: “Có việc?”

Candy cụp mắt xuống: “Giám đốc Tổng bao một phòng, mời ngài tới.”

“Giám đốc Tổng....” Bạch tiên sinh đứng lên, cầm lấy đôi găng tay tơ lụa màu trắng trên bàn, đeo lên, bỗng nhiên, ông dừng lại, chỉnh lại từng đường may, nếp uốn trên găng tay, híp mắt nhìn một lát, ông hỏi: “Cái găng này lệch phải không?”

Candy không trả lời.

Bạch tiên sinh nhìn nhìn, chỉnh lại chút gờ lên li ti mà người khác không tài nào thấy được đó, rồi mới nói: “Được rồi, tôi biết.”

“Vậy, ý của ngài là?” Candy hỏi.

“Nói với ông ta: giữ một chỗ cho tôi.”

2. Chương 2

Bạch tiên sinh và giám đốc Tổng chỉ biết nhau qua loa. Giám đốc Tổng mở một công ty điện ảnh và truyền hình vừa vừa ở thành phố H, lão quái lắm, coi việc đưa các nghệ sĩ của mình cho những người trong giới là sự nghiệp để phấn đấu cả đời. Mấy năm trước, Bạch tiên sinh từng bao dưỡng một cậu nhóc không tề chỉnh, sau vì một số chuyện không được thoải mái mà chia tay, Bạch tiên sinh và giám đốc Tổng cũng trở nên xa lạ. Lần mời này, khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Bạch tiên sinh còn chưa kịp nghĩ rõ mọi chuyện, Tổng Chấn Hào vừa thấy ông liền kéo vào đám người, giới thiệu mấy cô cậu của mình rất nhiệt tình, đà này là, quyết tâm để hôm nay ông nhất định phải mang đi một người.

Bạch tiên sinh cười không nói, nghiêng đầu nhấp một ngụm Whisky, tỏ rõ thái độ không quan tâm, giám đốc Tổng lại nói với ông vài câu, thấy ông không để ý, đành ngượng ngịu rời đi.

Đang lúc ông cho rằng tối nay sẽ cứ trôi qua nhàm chán như thế thì qua cửa sổ, ông thấy một thiếu niên bước xuống từ taxi, chưa đi được mấy bước đã bị một người khác ném chìa khóa cho, theo khẩu hình môi, ông đoán được người đó muốn cậu ta đi đỗ xe. Bạch tiên sinh tưởng rằng, hai người sẽ cãi nhau, dù sao thì cậu ta là khách tới, nhưng cảnh tiếp theo lại ngoài dự đoán của ông, cậu thiếu niên đó nhận lấy tiền boa, giúp người nọ đỗ xe.

Trên đời này có người như thế sao.

Trong đầu ông vẫn nhớ tới chuyện vừa nhìn thấy, ngay sau đó, cậu thiếu niên đỗ xe xuất hiện trước mặt ông, Bạch tiên sinh ngơ ngẩn, ma xui quỷ khiến thế nào, ông lại trêu chọc: “Cậu nhóc đỗ xe?”

Mặt cậu ta đỏ bừng.

Thú vị thật. Bạch tiên sinh nghĩ.

Cậu nhóc này ngây thơ đến thú vị, không biết đến lúc lên giường còn có thể thế không.

3. Chương 3

Cậu ta tên Trịnh Hòa, tuổi lớn hơn khá nhiều so với dự đoán của Bạch tiên sinh, có lẽ do ánh đèn mờ ảo khiến ông chỉ thấy được cặp má non nớt và bờ môi duyên dáng đó.

Trịnh Hòa ngồi xuống cạnh ông, tầm mắt ông dò xét khắp người cậu, dường như cậu cảm giác được, cơ thể càng ngày càng cứng ngắc, phần hông được quần ôm lấy căng tròn, ngon miệng.

Gương mặt không qua cửa, nhưng dáng người không tồi.

Bạch tiên sinh thuận miệng nói chuyện với Trịnh Hòa, đặt tay lên vai cậu, nhéo nhéo, ông thăm nhú mày, đây thực là đàn ông sao, toàn thịt mỡ mềm mại, hứng thú trong ông giảm bớt. Bạch tiên sinh bỗng nhiên cảm thấy thực nhàm chán, cậu nhóc này không hợp gu ông.

“Ừm....Bạch tiên sinh.” Trịnh Hòa nhỏ giọng.

“Sao?” Bạch tiên sinh hỏi rất dịu dàng, dù không có hứng thú với cậu thiếu niên này, nhưng ông sẽ không keo kiệt chút hư tình giả ý.

Trịnh Hòa nhắm mắt lại, giống như tráng sĩ sắp chịu chết, cậu nằm vật vào lòng ông.

Bạch tiên sinh hơi kinh hãi, sau lại không kìm được mà cười, lần đầu tiên ông gặp người như thế, ngay thơ muốn chết còn phải giả bộ *** đặng, lẳng lơ.

“Trịnh Hòa, cậu chủ động bày tỏ tình cảm sao?” Bạch tiên sinh dùng ngón tay lạnh lẽo của mình, ấn ấn bờ môi đầy đặn của Trịnh Hòa, mềm mại, ấm áp, ông nghĩ, có lẽ đây là điểm duy nhất của cậu thiếu niên này khiến mình vừa ý.

Trịnh Hòa sợ quá, vọt trốn đi.

Bạch tiên sinh không ngăn lại, trước giờ, bất cứ con mồi nào bị ông chú ý đều không thoát được – ông thực hưởng thụ quá trình truy đuổi.

4. Chương 4

Giám đốc Tổng kéo một cô nàng tới ngồi cạnh ông, dù không ngẩng đầu lên, Bạch tiên sinh cũng biết chuyện gì sắp xảy ra.

“Ngài có hài lòng không?” giám đốc Tổng hỏi.

“Ông hỏi gì?” Bạch tiên sinh cười như không cười.

“Người vừa nãy cạnh ngài, ” giám đốc Tổng quay đầu nhìn cô nàng kia, cô ta gợi ý “Trịnh Hòa.” Giám đốc Tổng nói tiếp: “Cái người tên Trịnh Hòa.”

“Cậu ta ở công ty ông?”

“Ừm, người cũ rồi.”

Bạch tiên sinh chống cằm, nghĩ nghĩ, ông còn chưa quyết định có nhận hay không, ông hài lòng về cái cậu Trịnh Hòa đó, nhưng ông biết, bản thân mình, đến từng cái lỗ chân lông cũng đều không thích giám đốc Tổng.

Cô nàng bên cạnh xen mồm vào: “Cậu ấy không tệ đâu, đây là lần đầu tiên đó.”

Giám đốc Tổng biết thói quen của Bạch tiên sinh, quát cô ngừng lại: “Ở đây không có chỗ cho cô nói chuyện!”

Bạch tiên sinh có chút dao động, không để ý chi tiết nhỏ đó, ông nghiêm túc hỏi: “Cô bảo mặt trước hay mặt sau? Tôi không tin đến tuổi này rồi, cậu ấy chưa từng quan hệ với ai.”

Một lát thoáng qua, cô nàng và giám đốc Tổng đều á khẩu, cô ta nói: “Ngài...ngài rất chú trọng việc này sao?”

“Đúng thế, ” Bạch tiên sinh nói thẳng: “Tôi thích sạch sẽ.”

Cô ta yên tâm: “Trịnh Hòa thực sạch sẽ, ngài không cần lo việc này.”

Bạch tiên sinh nhớ lại những hành động của Trịnh Hòa, giọng nói mơ hồ: “...Mong là thế.”

Sớm thôi, cậu ta sẽ không còn sạch sẽ.

5. Chương 5

Bạch tiên sinh là một người rất phức tạp.

Ông vừa thích Trịnh Hòa, vừa chán ghét cậu.

Mang loại ý nghĩ vụn vặt đó, cơ thể đã trống trải suốt ba năm này của ông, lần đầu tiên nhắm nháp hương vị của cậu trai trẻ.

Trịnh Hòa ghé vào ngực ông, hút thuốc, khói thuốc phun ra khiến mọi thứ trở nên mờ lung.

Bạch tiên sinh vuốt ve bờ lưng trần của cậu, không phải vì ***, chỉ là an ủi mà thôi, Trịnh Hòa ngửa, cậu cười khiến cho mẩu thuốc run rẩy, khói bụi rơi xuống trên người Bạch tiên sinh.

“Ông chẳng giống chú già chút nào.” Trịnh Hòa nói, tiện tay kéo kéo mấy sợi tóc bạc để ra do mấy năm quá mức vất vả của ông.

Bạch tiên sinh nói rất thản nhiên: “Tôi cũng thấy mình không già.”

“Ha ha, ” Trịnh Hòa chôn đầu vào ngực ông, cười rộ lên: “Ông tự kỷ thật đấy, em không ngờ ông là người như thế.”

“Em còn không biết nhiều chuyện.” Bạch tiên sinh rất săn sóc, lấy đi mẩu thuốc lá trên tay cậu để khỏi đốt vào tay.

Nụ cười trên gương mặt Trịnh Hòa càng sâu sắc: “Thế chuyện của ông, về sau em có cơ hội được biết không?”

“Đương nhiên, ” Bạch tiên sinh xoay người, đề Trịnh Hòa xuống: “Em còn muốn biết gì? Tôi sẽ nói hết cho em.”

Trịnh Hòa cười, cậu vụn vặt dưới thân ông: “Ông sẽ không đâu, câu hỏi của em, ông không thể nào trả lời được.”

“Em chắc chắn?” Bạch tiên sinh hỏi.

“Đương nhiên, nếu ông không đáp được, em sẽ phạt đó.” Trịnh Hòa nói chắc chắn.

Bạch tiên sinh nhún vai: “Hỏi đi, tôi đáp.”

Trịnh Hòa chớp chớp mắt, cười gian trá: “Thế....ông nói cho em biết, ông có bao nhiêu sợi tóc,”

Bạch tiên sinh: “...”

6. Chương 6

Sau đêm đó, Trịnh Hòa chỉ tồn tại trong trí nhớ Bạch tiên sinh vài giây rồi bị chìm vào quên lãng.

Dù sao thì.

Chỉ là một bạn giường mà thôi.

Cuộc sống vẫn nhàm chán như thế. Tuy Bạch tiên sinh đã sống như thế hơn ba mươi năm, nhưng gần đây dường như ông không chịu nổi nữa, ông vắt óc tự hỏi xem có trò gì giúp mình giết thời gian được không,

tốt nhất là có thể giải quyết triệt để, nhưng càng nghĩ, những chuyện có thể khiến ông hứng thú chỉ lẻ tẻ vài cái, giờ nhìn lại, cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Thực bì ai.

Đêm khuya. Ngoại thành. Bạch tiên sinh lái xe một mình đi trên đường, cách ông 3m có một camera, Bạch tiên sinh đã biết từ lâu. Ông xuống xe, ngẩng đầu, mỉm cười nhìn cái máy đó, hi vọng lúc cảnh sát tìm đến ông để phạt tiền có thể lưu lại ảnh gương mặt hoàn mỹ nhất của mình. Tuy rằng ông biết, tỷ lệ này cực kỳ thấy, hóa đơn phạt gần như chắc chắn sẽ không bao giờ đến được tay ông.

Trần xe từ từ hạ xuống, ông nằm tựa trên ghế, nhìn sao trời. Tuy ngoài mấy hệ ngân hà có thể gọi tên, những ngôi sao khác ông đều không biết, hơn nữa, đêm nay trên trời cũng không có ngân hà, nhưng Bạch tiên sinh vẫn xem rất chăm chú.

“Ngôi sao kia thật đẹp.”

Bạch Ân nghe thấy bên cạnh mình có tiếng nói như thế, ông gật đầu: “Đúng thế, nhưng ngôi sao lớn bên cạnh còn hấp dẫn hơn.”

Không có đáp lại, ông cũng không để ý, nhàn nhã xem tiếp, mãi sau mới cười nói như thần kinh: “Bởi vì đó là mặt trăng, mặt trăng đương nhiên đẹp, phải không?”

Người nọ vẫn không nói gì, Bạch tiên sinh quay đầu đầy nghi hoặc, bên cạnh trống tuếch. Bấy giờ, ông mới nhớ ra, mình đâu đi cùng ai.

7. Chương 7

Hóng gió lạnh cả đêm, hôm sau, Bạch tiên sinh lái xe từ ngoại ô về thẳng công ty. Lúc vào thang máy, ông vô ý thấy hình chiếu của mình trên vách, bông mắt căng phồng, ông cảm thấy gương mặt tiêu tụy của mình thật ghê tởm.

Chưa quét dấu vân tay, trong phòng làm việc đã có người bước ra, là thư ký của ông – Tang Bắc, thấy Bạch tiên sinh như thế, gương mặt poker face của anh càng lạnh lẽo: “Tối qua ngài làm gì thế?”

“Ngắm sao.” Bạch tiên sinh đáp.

Hiển nhiên, Tang Bắc không tin, anh chuyển đề tài tới công tác: “Sáng nay, lúc 7 giờ, tôi nhận được bốn bức thư, hai lá là thiệp mời, còn bên thành phố B thì...”

Bạch tiên sinh bỗng nhiên thấy đau đầu, ông không muốn bàn những chuyện thế này bây giờ, liền ngắt lời: “Cho tôi chén cà phê được không? Tôi chưa ăn sáng.”

“Tôi đã chuẩn bị bữa sáng, nhưng không có cà phê, ” Tang Bắc nói xong, thản nhiên liếc Bạch tiên sinh một cái, tiếp tục nê nếp nói: “Lá cuối cùng của Giám đốc Tổng, ông ấy muốn mời ông tham gia một cuộc gặp gỡ cá nhân.”

Nhắc tới Giám đốc Tổng, Bạch tiên sinh không hiểu sao lại nhớ tới Trịnh Hòa, ông hỏi: “Của ai?”

Tang Bắc kinh ngạc, tuy Bạch tiên sinh rất thất thường, nhưng bình thường ông sẽ không tham gia loại hoạt động xã giao như thế, sao hôm nay lại đổi tính? Anh hỏi: “Ngài muốn đi?”

Nghe Tang Bắc nói thế, Bạch tiên sinh mới nhận ra mình vừa hỏi gì, ông cảm thấy phiền muộn và sửng sốt, trầm tư một chút: “Không, quên đi.”

“Vâng.” Tang Bắc khom người: “Tôi đã báo cáo xong công việc của hôm nay, tôi đi trước.”

Bạch tiên sinh chống cằm, những lời của Tang Bắc, ông không nghe vào câu nào, điều ông nghĩ hiện tại, là người từng có một mối quan hệ tình ái mỏng manh với mình – Trịnh Hòa.

Ông muốn gặp lại cậu, chỉ ít là hiện tại, cậu ta khiến ông cảm thấy hứng thú.

8. Chương 8

Cuối cùng, Bạch tiên sinh không tới cuộc gặp của Giám đốc Tổng, xế chiều hôm đó, ông sốt, hỏi ra mới biết, ông không chỉ mặc độc một cái áo đơn ra ngoài ô ngấm sao, mà còn thức trắng mấy ngày nay.

Bạch tiên sinh ngủ chập chờn, cũng lặn lội trong vài giấc mơ, đến lúc mở mắt liền quên sạch, chỉ mơ hồ cảm thấy, không phải mộng đẹp.

Phòng bệnh không có người, cửa chớp đóng chặt, căn phòng thực u ám.

Ông chợt nhớ tới đêm đó, Trịnh Hòa rõ ràng rất căng thẳng nhưng lại làm bộ như không có chuyện gì. Bạch tiên sinh nhận ra, gần đây ông luôn bất giác nhớ tới cậu, có lẽ cuộc sống của ông đơn điệu đến trầm lắng, cần hấp thu bầu không khí mới mẻ để đủ sức hô hấp.

Thật ra, người này có thể là Trịnh Hòa, cũng có thể là người khác, nhưng hiện tại, Bạch tiên sinh chưa muốn tiếp nhận người mới.

9. Chương 9

Bạch tiên sinh để lộ chút ý tứ, giám đốc Tổng tới, biết Bạch tiên sinh muốn Trịnh Hòa liền vỗ ngực cam đoan, đêm nay sẽ khiến cậu ấy xuất hiện trong phòng ông.

Bạch tiên sinh không quá coi trọng những lời này, ông đã qua cái tuổi dễ hưng phấn bởi ***, ông mong Trịnh Hòa có thể khiến tâm trạng của mình không tiếp tục suy sụp, mọi chuyện khác, chỉ là tiện thể thôi.

Giám đốc Tổng đi rồi, Bạch tiên sinh bảo Kiệt Tử điều tra Trịnh Hòa. Nếu quyết định để cậu ấy tham dự vào cuộc sống của mình, biết người biết ta vẫn tốt hơn.

Kiệt Tử gửi tới lý lịch sơ lược của Trịnh Hòa rất nhanh sau đó, Bạch tiên sinh lật thẳng đến khoảng thời gian sau 20 tuổi của cậu, vốn tưởng sẽ ghi đầy những phim đã tham gia và cúp, nhưng thực ra chỉ có duy nhất hai dòng chữ:

21tuổi gia nhập công ty điện ảnh và truyền hình, 29 tuổi hết hạn hợp đồng, hiện làm nhân viên trang điểm tại ảnh viện ‘Chạc cây’.

Bạch tiên sinh hơi ngẩn ra.

Trịnh Hòa đã chấm dứt hợp đồng với giám đốc Tổng, điều này ông không ngờ tới. Nghĩ tới lời cam đoan khi nãy của Tổng Chấn Hào, Bạch tiên sinh âm thầm suy đoán chân tướng, nếu Trịnh Hòa quả thực không là người của Tổng Chấn Hào, hoặc từ đầu tới cuối, cậu đều không biết chuyện xảy ra giữa hai người, như vậy, quyết định giữ cậu ấy bên người là đúng.

Bạch tiên sinh cảm thấy mấy dòng này quá sơ sài, hỏi: “Chỉ có thể thôi sao?”

Kiệt Tử gật đầu: “Cũng chừng thế.”

“Còn có chuyện gì không viết sao?”

“Có một chút, ” Kiệt Tử lật đến đoạn sau 20 tuổi của Trịnh Hòa: “Trong khoảng thời gian này, Trịnh Hòa tham ra khá nhiều tác phẩm điện ảnh và truyền hình, nhưng đa phần đều là vai quần chúng, không đủ để viết tên, còn có vài mối quan hệ cậu ta từng trải qua, cậu ta là đồng tính....”

Bạch tiên sinh ngắt lời: “Được rồi, đừng nói nữa.”

Kiệt Tử cảm miệng.

Dường như nghĩ tới điều gì, Bạch tiên sinh ngẩng đầu, hỏi: “Bạn trai cậu là Trần Minh phải không?”

Đối với giới tính của mình, Kiệt Tử không hề giấu diếm: “Vâng, đúng thế.”

Bạch tiên sinh nhíu mày: “Cậu thấy người tôi cho cậu điều tra này thế nào?”

Kiệt Tử ăn ngay nói thật: “Rất bình thường, đi đường có thể vớt được cả đồng người như thế.”

Bạch tiên sinh càng hài lòng với Trịnh Hòa, ông muốn kiểu người bình thường như vậy, hương vị chỉ cần mình biết là được rồi, người khác không cần hiểu.

Bạch tiên sinh đáp: “Tốt lắm, hiện tại tôi liền muốn gặp cậu ấy.”

10. Chương 10

Bạch Ân thật không ngờ, giám đốc Tống vừa đi, ông liền thấy Trịnh Hòa.

Xe chờ đèn đỏ, Kiệt Tử bỗng nhiên ngồi thẳng người, rất căng thẳng: “Chủ tịch, ở hướng 2 giờ, có người đang tới.”

Bạch Ân đang nhắm mắt nghỉ ngơi, không đáp lời.

Kiệt Tử nhìn qua, bỗng nhiên nói: “Đây không phải người mấy hôm trước mới cùng ngài... ừm, đó đó sao?”

Bạch Ân mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lúc nhất thời không nhớ được cậu ta là ai, chỉ cảm thấy rất quen thuộc, nhân tiện nói: “Ừm, là cậu ấy.”

“Thế ngài định...?”

“Bình tĩnh, đừng nóng vội.” Bạch Ân bấm nút mở cửa sổ, nhưng chỉ hạ xuống một khe hở, tránh người nọ nhìn thấy thứ không nên thấy trong xe.

Trịnh Hòa chạy tới trước xe, cúi đầu thở hổn hển, trước mắt Bạch tiên sinh bỗng hiện ra khung cảnh đêm tối đen, người này một tay túm bức màn, một tay khoác lên lưng mình, đầu cậu dính sát vào tấm thủy tinh, bờ môi bị mình giày xéo đỏ bừng lên, không ngừng thở dốc....

Bạch Ân bắt đầu hồi tưởng tên cậu, nghĩ một chốc, nghi hoặc hỏi: “Cậu là Trịnh Hòa?”

Trịnh Hòa gật đầu, cười nói: “Bạch tiên sinh, thực trùng hợp, phải không?”

Bạch tiên sinh thấy Trịnh Hòa vươn chiếc lưỡi mềm mại ấy ra, liếm qua bờ môi, phương pháp khiêu khích thấp kém này lại có thể gợi nên dục vọng của ông. Bạch Ân cười nhạt.

Chủ động thân thiết thế này, sao lại không nhận chứ?

“Đúng thế, cậu muốn đi đâu Tôi đưa.”

Trịnh Hòa nói: “Aiz, không còn nhiều thời gian, ngài đi trước, tôi sẽ liên lạc sau!”. Nói rồi, cậu chạy đi.

Bạch Ân trơ mắt nhìn Trịnh Hòa chạy xa, nói với theo: “Chờ chút! Tôi đưa danh thiếp cho cậu.”

Trịnh Hòa không quay đầu lại, chạy càng nhanh.

“Sao cậu ấy lại muốn đi?” đầu óc Bạch Ân lơ mơ, ông hỏi Kiệt Tử ở phía sau.

Kiệt Tử sung sướng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Bạch Ân bị tiếng cười của Kiệt Tử làm cho phiền lòng, càng nhiều là vì, nãy ông còn có chút hưng phấn, sau, chỉ có mình tự thấy thế mà thôi. Ông lãnh đạm nói: “Ngậm miệng, hay cậu thích tự mình đi về?”

Kiệt Tử im bặt.

11. Chương 11

Gần đây, hướng gió ở thành phố H không đúng lắm, để tránh tai mắt người khác, Bạch Ân dọn đến trại an dưỡng trên một hòn đảo nhỏ nằm giữa một hồ nhân tạo.

Bạch Ân cảm thấy nơi này không tồi, khung cảnh tao nhã, công tác giữ bí mật cũng tốt. Có một điều ông không hiểu nổi là đám thuộc hạ kiên quyết không chịu ngồi ca nô 30 phút mỗi ngày để tới hòn đảo xinh đẹp này báo cáo công tác. Vậy nên Bạch tiên sinh đành phải điều khiển từ xa.

Mỗi ngày có nửa giờ hội nghị, khoảng thời gian còn lại thực trống rỗng.

Mỗi lúc như thế, Bạch Ân không tìm được mà suy nghĩ miên man, sau đó ngủ quên. Nhưng hôm nay không như thế, ông đặt chủ đề là ‘nửa thân dưới’ của mình, rồi bắt đầu hồi tưởng lại những bận giường của mình, số lượng ít đến đáng thương, tính cả cô vợ cũ thuộc dạng nữ trung hào kiệt thì nửa đời trước, tình nhân trên giường của ông chỉ đếm được hết mười đầu ngón tay, thêm vài cái ngón chân.

Bạch Ân lại bắt đầu tự hỏi, có phải do cái bệnh sạch sẽ về tinh thần mà khiến cơ thể nghẹn đến thế không, giờ mất ông đồ kè, ngủ không yên.

Vây xung quanh đảo đều là nước, cách liên lạc duy nhất là đi thuyền, nên ở đây thường nghe được tiếng động cơ cùng tiếng nước ào ào.

Trong đêm tối, Bạch Ân đi lang thang tới rìa đảo, phía ngoài lưới sắt cao hai mét là mặt nước đen sì cùng với thành phố lấp lánh ánh đèn.

Ông đưa tay ra ngoài hàng rào, nhưng không thể chạm tới phía bên kia, đây là điều đương nhiên, Bạch Ân biết, nhưng ông không vui, cũng không rút tay lại, vẫn giơ ra như thế. Ông cảm thấy cảnh này giống tình trạng hiện tại của mình, có gì đó ngăn trở ông tìm kiếm, giống như hồ nước này, vây cản ông ở đây, âm đạm không ánh sáng.

“Trịnh Hòa...”

Bạch Ân thì thào tự nói.

Trịnh Hòa, cậu sẽ như thế nào?

12. Chương 12

Giám đốc Tổng quả nhiên là kẻ không chịu ngồi yên.

Khi Bạch Ân biết gã dám không để ý tới lời của mình, cố tình dùng hợp đồng với Trịnh Hòa, ông khẳng định, gã là người của bên kia.

Thành phố này cũng không chỉ có một Bạch tiên sinh, ông cũng không phải một tay che trời, các thế lực đa phần đều không để ý đến nhau, nhưng luôn có một vài kẻ ngu xuẩn, muốn đi quấy rầy người khác.

Bạch Ân mơ hồ đoán được, có lẽ có kẻ ngứa mắt ông, vậy nên thuộc hạ là giám đốc Tổng mới lôi Trịnh Hòa ra xử lý.

Bạch Ân chưa từng e ngại việc này, nhiều năm thế, bao sóng to gió lớn đều qua, chuyện này chỉ xem như đá ngầm trong ngày trời yên bể lặng mà thôi, hơn nữa, người nọ còn không dám ra mặt, nói chỉ đến cứng đối cứng?

“Vậy ngài bảo nên làm sao bây giờ?” Tang Bắc cúi đầu hỏi.

Bạch Ân không đáp thẳng, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi đến đây đã bao lâu?”

“Chừng mười bảy ngày.”

“Tầm nửa tháng rồi sao...” Bạch tiên sinh cảm khái: “Có lẽ tôi nên ra ngoài?”

Cây bút Tang Bắc đang dùng để ghi chép chợt khựng lại: “Bác sĩ đồng ý sao?”

Bạch Ân nhướn mày: “Cậu, thật sự cho rằng tôi là người bệnh?”

“Không.” Tang Bắc cúi đầu.

“Bác sĩ?” về mặt Bạch tiên sinh lãnh đạm, giọng nói lại rất gây hấn: “Đừng tin bất cứ ai, tôi đã nói với cậu bao lần rồi? Sao cứ như chẳng bao giờ nghe hiểu.”

“Vâng, thật xin lỗi.”

Phòng Bạch Ân không có đồng hồ báo thức, chiếc đồng hồ duy nhất giúp ông tính giờ, từ khi vào trại an dưỡng đã bị vụn chậm lại 7 phút. Ông nói: “Hôm sau cậu giúp tôi làm thủ tục xuất viện, đã nhiều ngày tôi không chịu để bác sĩ kiểm tra, hẳn sẽ khiến người khác hoài nghi, chút cậu điền vào bảng mẫu hộ tôi, không có chữ ký người nhà, không ai dám kiểm tra tôi.”

Tang Bắc không hiểu: “Chủ tịch, ngài đâu cần kiểm tra....”

“Không, ” Bạch Ân phản bác: “Tôi cần.”

“Nhưng chuyện này sẽ khiến bại lộ thân phận của ngài, chúng ta dùng thân phận ảo để đăng ký viện này, nếu thực sự có vấn đề gì, sẽ rất dễ để tra được ngài.”

“Sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa, chuyện này tôi chỉ là báo cho cậu, không cần cậu can thiệp.”

Dù gương mặt Tang Bắc vẫn đầy vẻ lo lắng, nhưng anh đành nói: “Vâng, tôi biết.”

Bạch tiên sinh vẫn nhìn chằm chằm đồng hồ này giờ, cuối cùng cũng chịu nâng mặt lên, nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Cậu đứng lại.”

Tang Bắc cung kính hỏi: “Ngài còn có việc?”

Khóe miệng Bạch tiên sinh nhếch lên một điệu cười xấu xa: “Cậu còn nhớ cái người theo tôi hôm ở BEACHER sao?”

Tang Bắc gật đầu.

“Để cậu ta tới tìm tôi, phải xuất hiện trước 4 giờ chiều nay.”

Tang Bắc suy tư hồi lâu, mới dám hỏi: “Xin hỏi, cậu ta tên gì?”

“Cậu không biết?” Bạch tiên sinh cười hỏi: “Chẳng nhẽ giám đốc Tống không nói gì với cậu?”

Tang Bắc lắc đầu.

Chuyện này càng ngày càng thú vị.

Ông nói: “Trịnh Hòa, cậu tìm hiểu là biết.”

13. Chương 13

Sau khi đến trại an dưỡng này một ngày, Bạch tiên sinh phát hiện đồng hồ bị thay đổi thời gian. Bởi vì 8 giờ mỗi ngày là thời điểm ăn cơm, vậy mà hôm đó hộ sĩ đưa cơm đến lúc 7h53 phút. Khi đi ngang qua hành lang, Bạch tiên sinh nghe được tiếng báo giờ từ chiếc radio cũ kỹ rè rè của ông cụ cách vách, lòng cảnh giác nổi lên, ông lặng lẽ chuyển mặt đồng hồ qua, đi xuống lầu.

Giữa trưa, mặt đồng hồ vừa chỉ qua 12h, đã có người gõ cửa tới đưa cơm.

Nhất định có một thời gian không đúng.

Bạch tiên sinh cần một chút thử để chứng minh suy đoán của mình.

Cuộc sống trong trại an dưỡng quy luật mà bình thản, tứ phía bị nước bao quanh, chỉ nhìn cũng có thể khiến người ta thấy tịch liêu.

Mọi vật phẩm của Bạch tiên sinh, ngay cả di động đều bị quản lý, ông chỉ còn lại chiếc đồng hồ này. Cả ngày rảnh rỗi không có việc gì, ông cùng hộ công đi lòng vòng quanh đảo.

“Mấy giờ?” Bạch tiên sinh hỏi.

Hộ công là một người đàn ông thực cường tráng, hẳn lấy ra dụng cụ chuyên dụng, nói: “Hơn 2h chiều.”

“Chính xác.”

Về mặt hộ công có chút không kiên nhẫn: “2h23.”

“Vậy sao..” Bạch tiên sinh gạt đầu, quay mặt đồng hồ lên, nhìn kim phút, đợi đến hai phút sau, lại hỏi: “Mấy giờ?”

Hộ công nói: “Chẳng phải tôi vừa nói cho ngài sao?”

Bạch Ân cười thản nhiên: “Tôi quên.”

Hộ công muốn đập ông cho rồi, nhưng cố nén cơn giận “2h25.”

Giống thời gian trên đồng hồ....Bạch Ân nhắm hai mắt lại, nói: “Tôi ngủ một chút.” Trong lòng ông thầm đếm ‘1,2...239.’ Ông mở choàng mắt, đột nhiên hỏi: “Mấy giờ?”

Hộ công bị ông làm cho hoảng sợ: “Sao ngài đột nhiên lại tỉnh?!”

Bạch Ân hỏi có chút vội vàng: “Mấy giờ, nói mau!”

Hộ công vội mở dụng cụ ra: “2h22! Ngài có chuyện gì quan trọng sao?”

Bạch Ân cong lên khoe miệng, chậm rãi ngửa vào ghế: “3 giờ nhớ đánh thức tôi.”

Hộ công giận lắm: “Chỉ vì thế?”

Bạch Ân nói: “Tôi là người bệnh, anh đừng quên.”

Hộ công giận mà không dám nói gì.

Nãy Bạch Ân thầm đếm giây 4 phút, coi thời gian sai lệch trong vòng 15’, hơn nữa, lần thứ hai hộ công nói là 2h25. hiện tại phải là 2h29 mới đúng.

Nhanh 7 phút.

14. Chương 14

Đồng hồ là vật bên người của Bạch tiên sinh, Bạch Ân không rõ, kẻ giấu trong bóng tối vịn chạm đồng hồ của ông lại là để cảnh cáo hay làm gì.

Cuộc sống của ông thật nhàm chán.

Vậy nên ông quyết định thuận tay đẩy thuyền.

Mấy tuần sau, Tang Bắc tới báo cáo công tác vào tầm 3 giờ chiều theo lệ thường, Bạch tiên sinh tuy biết người của trại an dưỡng đã thu hết đồ kim loại hoặc vật phẩm nguy hiểm từ ngoài cửa, nhưng vẫn hỏi: “Cậu có gì có gì để xem giờ sao? Đồng hồ hay di động gì đó.”

Tang Bắc lắc đầu.

Bạch Ân nhìn người đối diện, đột nhiên cảm thấy chán ghét.

Nhàm chán, chi bằng về. Vì vậy, Bạch tiên sinh quyết định để Tang Bắc điền vào mẫu giấy cho người nhà, nhiều ngày như thế, ông đã thử đủ mọi cách nhưng kẻ ẩn mình trong bóng tối đó như cố tình trốn đi, dù ông lộ ra bao nhiêu sơ hở vẫn không chịu động thủ.

Cái cảm giác bị người rình mò thực tế, Bạch tiên sinh quyết định đánh trả.

Kẻ đó tốn công động tay động chân vào đồ của ông, đương nhiên hiện tại không phải kết thúc, giác quan thứ sáu nói cho ông biết, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.

Chỉ thiếu công tác kiểm tra, chỉ thiếu mỗi cách này.

Dù thế nào, Bạch Ân quyết định thử một lần.

15. Chương 15

Bạch Ân lên tiếng, Tang Bắc liền nói cho bên kia chuẩn bị tốt. Cấp dưới biết đây là chuyện gấp, chưa tới nửa giờ, Trịnh Hòa đã xuất hiện ở ven hồ nhân tạo.

Tang Bắc chưa từng thấy Trịnh Hòa, lúc đầu thấy một thanh niên bị đưa đến còn tưởng người nhà của ai trong trại an dưỡng, khê gặt đầu, sau tình cờ liếc qua người đàn ông cao lớn bên cạnh Trịnh Hòa, thấy quen quen, hồi tưởng một lát, nhớ ra người này thuộc đám vệ sĩ, liền đoán được người bị diu kia là Trịnh Hòa, liền nhìn kỹ hơn chút.

Trịnh Hòa còn chưa biết chuyện gì xảy ra, cậu vừa tẩy trang xong thì bị người lôi ra khỏi phòng, tuy chị Phương bảo không sao đâu, nhưng cậu vẫn rất hoảng loạn.

Một vị nho nhã, lễ độ bước ra, xoay người chỉ vào chiếc thuyền bên bên, nói: “Cậu Trịnh, mời.”

Trịnh Hòa nuốt nuốt nước miếng: “Đi đâu thế?”

Người đó không trả lời, vẫn chỉ nói: “Mời.”

Bạch Ân ngồi hóng mát tại cửa của trại an dưỡng từ lúc Tang Bắc rời đi, thấy bóng Trịnh Hòa đang đi tới ở phía xa xa, vẻ mặt ông không mừng, không giận, chỉ lẳng lặng nhìn.

Chuyện đầu tiên Trịnh Hòa làm sau khi rời thuyền là quỳ xuống, ghé lấy mặt đất để tìm lại cảm giác an toàn, cậu sợ đến độ chân mềm nhũn, sợ tới mức tim đập như phát rồ phát dại.

Bạch tiên sinh đứng lên, nói với hộ công: “Mở cửa ra, tôi đi đón cậu ấy.”

Hộ công lắc đầu, kiên quyết nói: “Xin lỗi, giờ ngài chưa được ra ngoài.”

Bạch Ân không nói gì nữa, cao giọng: “Trịnh Hòa, cậu không sao chứ.”

Trịnh Hòa ngẩng đầu, thấy gặp người quen, trong lòng vừa mừng vừa sợ, lảo đảo bước qua: “Bạch tiên sinh?! Sao ngài cũng ở đây?”

Bạch Ân mỉm cười: “Đi đường mệt lắm phải không? Mau vào nghỉ ngơi.”

Trịnh Hòa biết Bạch tiên sinh lảng sang chuyện khác, nhưng vừa thấy ông, cậu liền đoán được chuyện gì đang diễn ra, vì thế thức thối nói: “Vâng.”

Bạch Ân cầm bộ đồ bệnh nhân hộ công mang tới, nói: “Thay cái này, chắc đêm nay cậu phải ở lại.”

“Đây là đâu?” Trịnh Hòa quay đầu nhìn xung quanh.

Bạch Ân đẩy bộ đồ qua, cười cười: “Thay mau đi.”

Trịnh Hòa không kìm lòng được, thở dài, nhận lấy bộ quần áo, nghịch nghịch, nói rất không hài lòng: “Bộ này xấu quá, em mặc vào không khác gì chuột bạch, hừ, lại còn đúng màu trắng chứ.”

Bạch Ân cười nhạt, ông nhận ra, bất cứ điều gì Trịnh Hòa nói, ông đều thấy thú vị.

“Từ nhỏ, chuột bạch đã được cho ăn đồ không chứa chất độc hại để cho kết quả thí nghiệm chuẩn xác, nếu em thật phải vào phòng thí nghiệm, tôi đoán, đến cơ hội được tiêm thuốc em cũng không có.” Bạch tiên sinh nói.

“Không cần phải thế, ” Trịnh Hòa nói: “Đồ không sạch ăn cũng không bệnh, ngày nào em cũng ăn đồ độc hại, có thấy sao đâu? Này nhé, mấy ông Pharaoh thời Ai Cập cổ đại nếu có được tinh thần không sợ tui nhạ, chất bảo quản như em, ngày nào 3 bữa đều ăn mì ăn liền, sẽ tiết kiệm được công đoạn ướp xác của mấy chục năm sau.”

16. Chương 16

Đêm khuya, 2h30.

Người đàn ông đẩy cửa phòng ra, chuồn êm vào.

Ánh trăng tái nhợt chiếu vào chần, gã nhìn nhìn, thấy người trên giường che đầu ngủ liền định kéo chăn xuống xuống xem mặt, tay vừa vươn ra, chợt nhớ đến tính cảnh giác của người này liền thu tay về, dí họng ống giảm thanh vào vị trí đầu —

“Buông xuống.” Phía sau vang lên một giọng nói mềm nhẹ, thanh âm trầm thấp, còn mang ý cười.

Cùng thời khắc đó, người đàn ông cảm thấy có thứ gì lạnh lẽo đụng vào sống lưng mình.

Bàn tay cầm súng của Bạch Ân không động, ông thản nhiên đi tới bên cạnh người đó, nhàn nhả như đang đi dạo trong hoa viên nhà mình.

“Ra là anh...” Bạch tiên sinh cười nhẹ, đưa tay gạt miếng che mặt của gã xuống, kẻ này chính là hộ công trại an dưỡng phân cho ông!

Người đàn ông trung niên trừng Bạch tiên sinh, ánh mắt gã găm vào người ông, mồ hôi lạnh vã ra như tắm, gân xanh lặn lên cổ do quá căng thẳng.

“Thả lỏng.” Bạch Ân rất săn sóc, dùng súng vỗ vỗ mặt gã, tay kia cầm lấy cằm người nọ, bóp cái ‘rắc’ một tiếng.

“A!” Người đàn ông kêu rên một tiếng, nước miếng trào ra, Bạch tiên sinh tránh đi nước miếng của hắn, về mặt chán ghét.

Đau đớn khiến thân hình người đàn ông run run, cảm thấy họng súng phía sau sống lưng cọ vào làn da mình, gã trộm liếc Bạch Ân, sợ tới mức không dám cựa cựa —

Lúc này, Bạch Ân dùng miệng cắn lấy găng tay cao su, đeo lên, ánh mắt miết qua, khoe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Để tôi xem xem, anh cất giấu bao nhiêu bí mật.” Bạch Ân đưa tay vào miệng gã, lần từ răng hàm bên trái sang bên phải, tại chiếc răng hàm thứ hai thì dừng lại, chuyển nhẹ, răng bóc ra, một con chip mini đang chớp chớp ánh sáng xanh lam.

Bạch Ân cầm con chip, dính lên mũi người đàn ông, nói: “Tôi đang tự hỏi sao anh không uống thuốc, ra là không mang.” Nói xong liền gắn cầm hắn lại.

Người đàn ông đứng ngơ ra đó, không hiểu sao Bạch Ân phải làm thế.

Bạch Ân biết nỗi nghi ngờ của gã, cười cười: “Nếu anh đã không tự sát, tôi cũng không cần phải làm căng quá, đúng không?”

Vài giây sau, người đàn ông trung niên mới khàn khàn nói: “Ông, ông biết từ lúc nào?”

“Đã lâu rồi.” Bạch tiên sinh có chút cảm thán: “Từ lúc anh chưa làm gì với tôi, tôi đã biết.”

Gã hiển nhiên không tin, ngậm chặt miệng.

“Giác quan thứ sáu, ” Bạch tiên sinh nói: “Nếu anh cũng cảm nhận được cái cảm giác từng giây từng phút đều bị thời gian dày vò như tôi, anh sẽ hiểu. Được rồi, những gì anh muốn biết, tôi đã nói, giờ đến phiên tôi, con chip này là sao?”

Người nọ mở miệng ra, lại khép lại, sắc mặt Bạch tiên sinh lạnh xuống, họng súng dí thẳng vào đầu gã: “Nói!”

“Nếu...nếu tôi nói hết những gì tôi biết, ông, ” giọng hắn run rẩy: “Ông có thể tha tôi một mạng sao?”

“Ha ha.” Bạch Ân cười, ý cười không ánh nổi đáy mắt, thành thực nói: “Không.”

“Thế còn nói làm gì!” Người đàn ông cảm giận.

“Nhưng tôi có thể chấp nhận một mong muốn của anh, tin tôi đi, anh nhất định sẽ cần.” Bạch Ân nói thêm.

Người đàn ông nhìn về phía Bạch Ân, rút đi về khăn cầu, lấy từ túi một hộp nhỏ hình vuông lớn chừng hai ngón tay, ném qua: “Những thứ ông muốn biết, đều ở trong này.”

Bạch tiên sinh gật đầu, bóp cò: “Cám ơn.”

“Phụp –”

Máu, bắn đầy lên khuôn mặt tuần tú của Bạch tiên sinh, ông vươn lưỡi, liếm liếm, dường như nó truyền lại não ông, cảm giác này thực đáng hưởng thụ.

17. Chương 17

Cửa sổ ‘rầm’ một tiếng rồi vỡ vụn, Kiệt Tử bắt lấy khung cửa, nhảy vào phòng, mở ra tia hồng ngoại để điều tra, xác định trừ người trước mặt, không còn ai khác mới vác theo súng lên: “Chủ tịch, chúng tôi đã điều tra xong, những người này được sắp xếp từ trước, bên viện cũng không biết, hơn nữa, camera ở tầng hai và camera dây nhà C, dây điện đều bị đoản mạch, hẳn là có sự chuẩn bị trước.”

Chân Bạch tiên sinh đạp lên cái xác vẫn ấm của người đàn ông, ngẩng ngửa hộp vuông, ánh mắt chuyên chú: “Kiệt Tử, lần này, bọn cậu sơ sót.”

Kiệt Tử cúi đầu: “Thật xin lỗi.”

Bạch Ân mở hòm, đưa thứ bên trong cho Kiệt Tử nhìn, Kiệt Tử kinh ngạc hô: “Bọn chúng cũng dám....”

“Suyt, ” Bạch tiên sinh đặt ngón trỏ trước miệng: “Chuyện này nói ra liền không thú vị nữa, nhưng là, điều này cũng lý giải vì sao họ phải vận chậm đồng hồ của tôi 7 phút.”

Kiệt Tử kinh hoảng: “Ngài chắc chắn?”

Bạch tiên sinh bình tĩnh nói “Đúng vậy, 2h mỗi đêm là thời điểm vệ sĩ thay ca, nếu hôm nay tôi cũng tính giờ theo đồng hồ....” ông cười lạnh: “Lúc này đã chết từ lâu.”

Kiệt Tử nghĩ mà sợ, không dám nói gì, đang lúc căn phòng trầm mặc, cửa bỗng nhiên bị mở ra, Trịnh Hòa xoa ánh mắt, đi vào “Này tôi nghe thấy tiếng vang, Bạch tiên sinh ngài có nghe thấy.....không?” cậu trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào thi thể trên sàn.

Kiệt Tử ‘hừ’ một tiếng, vòng ra phía sau Trịnh Hòa, cầm dao, đâm!

Thân thủ của Kiệt Tử khiến Trịnh Hòa hoảng sợ, chân cậu mềm nhũn, đổ sang một bên, may mắn thế nào lại né được đòn tấn công của Kiệt Tử, cậu té lăn xuống đất, mở mắt nhìn bốn phía.

Bạch Ân nghiêng đầu, nói: “Trịnh Hòa, cậu đến rồi.”

Trịnh Hòa nhìn về phía Bạch tiên sinh, đột nhiên lao về phía ông: “Bạch tiên sinh, cứu tôi!”

Bạch Ân kinh ngạc, ôm lấy người nhào vào lòng mình, cảm thấy khó hiểu, gương mặt lạnh lùng như xuất hiện một vết rách.

Kiệt Tử đuổi tới, dưới ánh trăng, đoản đao lóe lên màu bạc chói mắt, nó, càng ngày càng tới gần Trịnh Hòa....

“Đợi chút.” Bạch tiên sinh bỗng nhiên nói.

Dao dừng lại, chỉ cách Trịnh Hòa mấy centimet.

Bạch tiên sinh sờ phần lưng lạnh run của Trịnh Hòa, hỏi Kiệt Tử: “Hôm nay tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Tính cả người dưới chân ngài, tổng cộng có bảy, bốn người tại phòng bệnh, hai người ở hành lang đều bị tôi kéo vào phòng giải quyết.”

“Có người khác không?”

“Không có.” Kiệt Tử lắc đầu, giữ nguyên tư thế này giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa không biết chuyện gì đang xảy ra, cậu chỉ biết sợ hãi nắm chặt lấy quần áo của Bạch Ân, không chịu buông tay, cậu cảm giác được, người này sẽ không làm hại cậu.

Qua hồi lâu, Bạch Ân khoát tay: “Thu đao của cậu lại.”

Về mặt Kiệt Tử âm u: “Chủ tịch, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

“Không cần.” Bạch Ân nâng cằm Trịnh Hòa lên như làm với một con thú cưng, ông cúi xuống, đặt lên môi cậu một nụ hôn, đầu lưỡi quần lấy, mút vào.

Trịnh Hòa lại dán vào người đàn ông gần hơn nữa, khép hờ mắt, nhận lấy nụ hôn không hợp thời điểm này.

Kiệt Tử cắt đao vào cổ tay áo, đứng yên tại chỗ như cây cọ tiêu, không nói gì.

Hôn xong, Bạch tiên sinh kéo đoạn chỉ bạc dính giữa hai người, thuận tay vuốt ve gương mặt cậu, ông nhìn chăm chú người này, lại nói với Kiệt Tử: “Tôi nhớ rõ cậu có mang thuốc thôi miên đúng không?”

Kiệt Tử gật đầu: “Đều mang theo.”

Trịnh Hòa nghĩ tới điều gì, đột nhiên há to miệng.

“Tốt lắm, ” Bạch Ân nói: “Tiêm cho cậu ấy một mũi, để tiềm thức cậu ấy quên chuyện tối nay, làm được đúng không?”

Trịnh Hòa ôm chặt lấy thắt lưng Bạch tiên sinh, đau khổ cầu xin: “Không, van cầu ngài, đừng làm thế.”

Bạch tiên sinh thở dài: “Tôi chỉ là tốt cho em thôi, bảo bối, nhắm mắt lại.”

“Không! Đừng giết tôi!” Trịnh Hòa hiểu nhầm ý ông, sợ tới mức nước mắt tuôn ra.

Bạch tiên sinh khép mắt Trịnh Hòa lại.

Thứ chất lỏng không màu, theo ống tiêm, đi vào cánh tay Trịnh Hòa....

Reng reng reng reng!

Đồng hồ báo thức điên cuồng kêu gào, Trịnh Hòa còn buồn ngủ, vươn tay ra tắt nó, cậu nằm trên giường, ngáp một cái rõ ro.

“Ai ôi...” Cậu ngồi xuống, xoa nắn cánh tay và chân: “Sao đau thế nhỉ, ngủ thế nào không biết?” Vấn đề này chỉ lướt qua não cậu vài giây liền biến mất, cậu nhớ tới con đường sự nghiệp bình thản của mình trong khoảng thời gian gần đây, thở dài: “Aiz, còn hơn một tháng nữa là sẽ bị đuổi việc, hôm nay phải nhờ chị Phương tìm chỗ nâng đỡ cho mình kia...” Cậu gãi đầu sờn sột: “Chết mất! Thôi kệ, ngủ tiếp đã!”

Nói xong, cậu lại nằm úp sấp trên giường, nặng nề chìm vào giấc mộng.

Chuyện đêm qua, giống như chỉ là một giấc mơ.

18. Chương 18

Bạch tiên sinh về tới thành phố H, trên đường về, Kiệt Tử vẫn lải nhải sự nguy hiểm của chuyện lần này cùng với việc mình suy đoán chính xác ra sao. Bạch Ân mỉm cười nghe, bảo máy bay hạ cánh xuống một sân bay nằm ở đường ranh giới giữa tỉnh N và tỉnh X. Vừa xuống máy bay, ông chẳng nói chẳng rằng, đi theo người tới đón, bỏ máy bay riêng chuyển sang ca nô, để Kiệt Tử ngỡ ngác đứng đợi.

Kiệt Tử cũng chẳng biết Bạch tiên sinh lên cơn gì, đợi một buổi chiều không thấy người, vừa định báo cáo cho người bên nước J thì Tang Bắc gọi điện, ba phút đầu tiên dùng để xác cho hắn một trận, một phút sau thì trình diễn tiết mục tình cảm buồn nôn giả dối, sau cùng mới hỏi sự tình trải qua thế nào.

Kiệt Tử sợ mấy cái suy nghĩ kỳ lạ của Bạch tiên sinh sẽ hại chết ông, biết Bạch tiên sinh không sao mới kể lại chuyện trên máy bay.

Tang Bắc nghe xong, không nói gì, thở dài: “Được rồi, tôi biết, anh về nhanh lên.”

Kiệt Tử khinh bỉ: “Phía trước không thôn, phía sau không quán, cậu bảo tôi về thế nào? Đừng quên là tôi còn dẫn theo một đám ngốc phía sau, Bạch tiên sinh có chuyện gì? Bỗng dưng mặc kệ bọn tôi?” Hắn hiển nhiên vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Gương mặt thần kinh tê liệt của Tang Bắc rốt cuộc không nhịn được, nứt toác: “Hiển nhiên là, chủ tịch chê anh ồn quá, mới bỏ lại!”

Kiệt Tử hô thất thanh: “Vì thế thôi sao?!”

Tang Bắc bình tĩnh nói: “Vì thế thôi.”

19. Chương 19

Lúc này, người đang được nhắc đến – Bạch tiên sinh, đương ngồi lật xem đồng ảnh chụp trong tay, nhướn mày hỏi: “Chỉ thế thôi?”

Candy âm thầm phụt ra một búng máu, nói với vẻ mặt đau khổ: “Chủ tịch, yêu cầu của ngài quá cao, lần trước chúng tôi đã điều tra Trịnh Hòa rồi, hoàn cảnh gia đình rất sạch sẽ, không có chỗ nào không bình thường.”

“Không, ” Bạch Ân lắc đầu, buông đám ảnh chụp xuống, nói: “Ý tôi là, chụp quá ít ảnh đời thường của Trịnh Hòa, không phải điều tra, ngay từ đầu cậu đã đi lạc hướng.”

Candy không tin nổi tai mình: “Ngài...ngài...” Quan họ một hồi, hẳn không nói được chữ nào.

Bạch Ân không phản ứng lại, lấy ra bức ảnh Trịnh Hòa đang ngậm kem, chỉ mặc một chiếc áo lót màu trắng, nói: “Xem, tôi muốn ảnh như thế này, nhưng mà, ” ngón tay ông đặt lên vị trí áo của Trịnh Hòa trên tấm ảnh, xoa xoa: “Lộ thêm chút nữa thì tốt rồi.”

Candy cảm giác như mình là chiếc lá thu rụng, theo gió thổi bay đi cái ‘vui’.

Mấy tuần sau, mỗi lần đi tắm, Trịnh Hòa đều cảm thấy như có người đang nhìn trộm mình.

20. Chương 20

Sau khi quay lại thành phố H, Bạch Ân dành thời gian tình cờ gặp gỡ Trịnh Hòa vài lần, càng gặp càng hài lòng, ở bất cứ phương diện nào, Trịnh Hòa đều phù hợp yêu cầu của ông. Ông vốn định dứt con cá lớn là giám đốc Tổng vào dạ dày, rồi mới từ từ tiêu hóa cậu nhóc bé bỏng này. Không ngờ, kế hoạch bên ông mới dần hình thành, Trịnh Hòa đã chấm dứt hợp đồng với Giám đốc Tổng, chạy mất.

Sau khi biết xong chuyện này, Bạch tiên sinh cười lạnh lẽo.

Cho cậu chạy, xem chạy được bao xa.

Bạch Ân đã tính hết rồi, một mặt thu xếp bên Giám đốc Tổng, một mặt mượn sức tài chính, bận rộn vài ngày, não ông xoay tròn, bắt đầu có hiện tượng hưng phấn quá độ, không ngủ được.

Hoàng hôn vừa tàn, mây hồng nối đuôi nhau trên bầu trời, Bạch tiên sinh mặc áo ngủ trắng, đi chân trần qua công viên cạnh biệt thự, công viên rất rộng, cành lá đan vào nhau, mấy vị ăn cơm tối xong đi dạo tiêu cơm, vô tình thấy bóng ông dật dờ đi qua như quỷ hồn, sợ nẩy người, lấy máy ra định chụp thì lại không thấy người đâu.

Bạch Ân không ngờ hành động vô ý của mình lại khiến người khác khủng hoảng, giờ ông chỉ chuyên chú đoán chuyện sẽ xảy ra tiếp theo và nghĩ tới cái cậu Trịnh Hòa đáng yêu đó.

Đối với Trịnh Hòa, ban đầu Bạch Ân chỉ muốn đùa vui, không có kế hoạch phát triển lâu dài, nhưng cậu cứ như có ma lực, không thấy được thì thỉnh thoảng sẽ nhớ tới, thấy rồi lại có chút lo lắng, dịu dàng.

Cảm giác giống như trúng độc, cái gì nhiều quá cũng không tốt, tình thâm không thọ, ông tự nói với mình, nhưng lại nghĩ, mình đâu thích Trịnh Hòa, tình cái gì chứ. Quay về biệt thự, ông thay một bộ đồ có thể miễn cưỡng mặc đi gặp người khác, lục tìm địa chỉ của cậu trong trí nhớ, tìm đến.

Trịnh Hòa một cả ngày ở chỗ làm mới, vừa về nhà nghỉ ngơi thì nghe tiếng chuông cửa vang lên, hỏi: “Ai thế?”

Bạch Ân đùa: “Chuyển phát nhanh.”

Trịnh Hòa buông lòng cảnh giác, ra mở cửa, thấy người đứng ngoài là Bạch tiên sinh liền không giấu nổi vẻ kinh ngạc, mắt chột hoe hoe, không biết nghĩ tới điều gì.

Bạch tiên sinh nhìn chằm chằm những động tác nhỏ đó của Trịnh Hòa, để đoán xem giờ cậu đang nghĩ gì. Ông không thực sự hiểu được, sao Trịnh Hòa lại có phản ứng như thế. Hai bên cùng trầm mặc, Bạch tiên sinh mở miệng: “Không mời tôi vào sao?”

Lúc này Trịnh Hòa mới bình tĩnh, chần chừ nói: “Ngài đến....có việc gì không?”

Bạch Ân lắc đầu: “Không, chỉ là muốn tới mà thôi.”

Mặt Trịnh Hòa có chút vặn vẹo, nhưng vẫn đưa ông vào, xoay người tìm dép trong tủ, lục mãi mới tìm thấy một đôi dép lông tai thỏ trắng muốt.

Bạch tiên sinh: “...”

Trịnh Hòa dường như cũng có chút chột dạ, nói nhỏ: “Ngài đổi giày đi.”

Lòng Bạch Ân bối rối, nhìn chằm chằm đôi dép, cân nhắc đủ điều.

Ngừng một lát, môi Trịnh Hòa giật giật, nói ra một câu: “Thôi, ngài đi tất cũng được, sàn nhà em cũng không lạnh lắm.”

Bạch tiên sinh nghe vậy, bỗng nhiên nở nụ cười, sờ sờ đầu Trịnh Hòa, đi vào phòng.

Thực biết điều. Bạch Ân nghĩ.

21. Chương 21

Không nên xem mặt mà bắt hình dong, hôm nay Bạch Ân mới hiểu được ý nghĩ của câu đó.

Ông không ngờ Trịnh Hòa biết nấu ăn, hơn nữa hương vị cũng không tồi.

Nhân lúc Trịnh Hòa rửa bát, Bạch Ân đi vòng quanh căn hộ để tìm hiểu, phòng không lớn, nhưng đồ dùng đủ hết, có thể thấy được chủ nhân phòng này rất cẩn thận và dọn nhiều tình cảm, thứ nào cũng được đặt vào một vị trí hợp lý.

Trịnh Hòa bưng đĩa hoa quả đã cắt sẵn đi tới, đặt lên bàn trà, thuận tay mở TV.

Bạch Ân đi qua, ngồi xuống, nhìn trái cây được cắt ngay ngắn, đặt trên đĩa, còn có hai cây tăm bên cạnh, trái tim khẽ rung lên, Trịnh Hòa cầm một miếng lê, đưa qua: “Ăn không?”

Bạch Ân hé miệng.

Mặt Trịnh Hòa nhăn lại, nhét miếng lê vào miệng ông, động tác đó có thể nói là khá thô bạo.

Bạch Ân lại cảm thấy rất hưởng thụ.

22. Chương 22

Sáng sớm.

Bạch Ân nằm trên chiếc giường mềm mại, đương lúc nửa mê nửa tỉnh, ông nghe thấy tiếng bấm đồ ăn cùng tiếng nước lục đục sôi trong nồi, tự hỏi hồi lâu vẫn không nhớ ra được mình đang ở chỗ nào.

Vừa tập hợp trí thông minh bị phân tán của mình, vừa chui khỏi chăn, xuống giường. Quần áo rải rác trên sàn, chiếc áo sơ mi không nằm trong đám đó thì bị cuộn với cái chăn dính dịch thể, nhàu nát không mặc nổi.

Bạch Ân nhìn cảnh này mới nhớ ra mọi chuyện, ông lấy quần lót trong tủ của Trịnh Hòa rất tự nhiên, mặc vào, còn cứ thế trần truồng đứng trước gương, thưởng thức dáng mình.

Cơ bắp duyên dáng ở vùng bụng đều bị phủ kín bởi dấu răng của Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh đưa tay, chậm rãi xẹt qua cơ thể mình, khóe miệng mỉm cười, không che giấu nổi vẻ chế giễu. Nếu trước đây, ông còn phân vân không biết có nên để Trịnh Hòa thành bạn giường mới của mình không, thì qua tối qua, vị trí của Trịnh Hòa đã được xác định.

Lấy di động ra, Bạch tiên sinh định chụp ảnh kỷ niệm, nhưng vừa mở màn hình, một tin nhắn được gửi nửa tiếng trước đập vào mắt, đọc hết tin, vẻ mặt ông lạnh đi.

Mặc quần áo chỉnh tề, Bạch Ân mở cửa bước ra, lúc đi ngang qua phòng khách, ông thấy cậu chàng tối qua vẫn quần lầy mình kia đang mặc tạp dề, cầm thìa gầy gầy trong nồi. Nghĩ thế nào, ông đi qua ôm lấy Trịnh Hòa từ phía sau, tựa đầu lên bả vai cậu: “Em làm cho tôi đây à?”

Không ngoài suy đoán của ông, tai Trịnh Hòa run lên, ửng hồng, mặt cậu lại giả vờ nghiêm túc: “Ừm.”

Bạch Ân cười không ngừng, ông không hề biết mình lại thích tuýp này, nhưng một khi đã gặp phải, liền không dứt ra được.

Nếu không vì thời gian không cho phép, Bạch Ân thực muốn lột sạch quần áo của cậu, dùng vũ khí của mình khiến cậu khóc lên.....

Ôi, ngừng, ngừng. Bạch Ân thầm nói. Chỉ nghĩ thế thôi ‘ông’ đã ngóc đầu dậy, thật không tốt, Bạch Ân buông Trịnh Hòa ra, nói: “Xin lỗi, tôi không có thói quen ăn sáng, em ăn đi, tôi phải đi.” Nói xong, ông vội vã rời khỏi, sợ mình quay đầu lại, liếc cậu một cái, liền không khống chế được.

“Bạch tiên sinh, ngài chờ chút.” Trịnh Hòa hô.

“Trịnh Hòa, em sao thế?” sắc mặt ông tối sầm lại.

Trịnh Hòa do dự, nói không nên lời, cuối cùng, cậu lắc đầu, phát tay, nói: “Không có gì, đi đường cẩn thận.”

Bạch Ân cười thực giả dối.

Trịnh Hòa, qua hôm nay, em có muốn trốn cũng trốn không được.

Dần xuống bao suy nghĩ âm u, Bạch Ân nhìn sâu vào bóng dáng vẫn ngóng theo mình kia, quay đầu rời đi.

23. Chương 23

Mấy nghệ sĩ lấy hình tượng trong sáng, thanh khiết để debut của giám đốc Tổng bị lộ ảnh vào hộp đêm thác loạn, chuyện này không lớn cũng không nhỏ, dù sao hình tượng của nghệ sĩ là do công ty định ra, không liên quan gì đến con người thật. Nhưng sau sự kiện này, cổ phiếu của công ty lao bị người khác mua lại với số lượng lớn, khiến cho ngày hôm sau, trên sàn giao dịch, chỉ trong sáu tiếng ngắn ngủi, giá cổ phiếu đã giảm xuống 4.8%. Chỉ cần có đầu óc đều biết, giám đốc Tổng chọc phải người không nên dây vào.

Chiêu kim thiên thoát xác này của Bạch Ân quả là tinh diệu, từ đầu đến đuôi, chuyện này không có chút dấu vết nào liên can đến ông, dù có điều tra tỉ mỉ cũng không lo bị sờ gáy. Kẻ đứng sau giám đốc Tổng bị chèn ép đến độ không biết làm sao nữa, đành chọn phương án nghị hòa.

— nội dung của tin nhắn nói đến chuyện này.

Bạch Ân vừa tới BEACHER, một nữ thư ký liền vội vã đi tới, bộ ngực 36D nảy lên theo từng bước chân của cô, Bạch Ân thấy vậy, lại nhớ tới cặp mông mướt mà, hấp dẫn của Trịnh Hòa.

“Chủ tịch, ” nữ thư ký đứng thẳng, hít nhẹ vài cái, nói: “Giám đốc Tổng đang ở phòng hội nghị tầng 16, ông ta chờ ngài đã lâu.”

“Bao nhiêu lâu?” Bạch Ân thản nhiên hỏi.

Thư ký nhớ lại: “Dạ...chừng bốn tiếng.”

Bạch Ân tính thời gian, biết Tổng Chấn Hào đến từ lúc 7 giờ, bước vào thang máy, nói: “Thế nghĩa là ông ta vẫn chưa lo, cô cứ đi gặp ông ta đi, đợi lúc nào Tổng Chấn Hào luống cuống thì cho tôi biết.”

Giám đốc Tổng không biết suy nghĩ âm u của Bạch Ân, thấy thư ký quay trở lại, dùng khăn lau mồ hôi trên trán, ánh mắt vô thức đảo qua bờ ngực cô, vội vã hỏi: “Bạch tiên sinh đâu? Chưa tới sao?”

Gương mặt thư ký lộ vẻ khó chịu, cười tủm tỉm nói: “Ngài đợi chút, kẹt xe, chủ tịch lát nữa mới tới.”

24. Chương 24

Trong lúc giám đốc Tổng sút đầu mẻ trán, Bạch Ân nhàn nhã tắm một lượt trong văn phòng, ướt sũng đi ra, ướm thử quần lót của Trịnh Hòa, so qua so lại một lượt, ông thấy quần lót cậu trên vũ khí của mình, làm bộ như đang tự an ủi là tốt nhất, vừa tạo dáng xong, chưa kịp cài đặt chụp đếm ngược, cửa đột nhiên mở ra, Tang Bắc bưng một đồng văn kiện xông vào: “Chủ tịch, những giấy tờ này cần ngài ký tên ngay, tôi biết ngài đang ở phòng tắm, không sao, ngài đưa tay, cầm bút ký là...”

Lúc Tang Bắc thấy Bạch tiên sinh, anh tắc tịt.

“Ngài, ngài...” Tang Bắc trợn tròn mắt, mồm há hốc, lắp bắp.

Bạch Ân rất bình tĩnh, không để ý tới Tang Bắc, gấp gọn quần lót của Trịnh Hòa lại, quay đầu lại hỏi: “Giấy tờ nào?”

Mặt Tang Bắc đỏ bừng: “Nếu ngài đang bận, chút tôi qua là được.”

“Không sao, tôi bận xong.” Bạch tiên sinh trần trụi ngồi trên ghế chủ tịch, dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, sắc mặt bình tĩnh: “Đưa văn kiện qua đây, tôi phê duyệt luôn giờ.”

Tang Bắc đỏ mặt, nói: “Chủ tịch, ngài có thể mặc quần áo tử tế rồi mới làm việc được không?”

Sắc mặt Bạch Ân không vui: “Sao, tôi không mặc quần áo thì tay không cử động được? Chữ ký không có hiệu lực pháp lý?”

Tang Bắc bị Bạch tiên sinh nói thế, không biết phản bác thế nào, nhắm mắt lại, như trắng sãi chịu chết, anh đứng ôm văn kiện đi qua. Bạch Ân nhìn Tang Bắc, mấy bước đầu đi rất thẳng, sau càng ngày càng lệch, mãi đến khi chệch hẳn sang sa lông phía trái bàn công tác của ông. Ông cố tình không nhắc, lạnh lùng nhìn Tang Bắc trượt chân, ngã vào sa lông: “Giờ thì cậu chịu mở mắt chưa?”

Tang Bắc buồn khổ đứng lên từ sa lông, chỉnh lý lại những văn kiện bị rơi, nói: “Chủ tịch, nếu ngài mặc quần áo từ đầu, tôi đã không bị ngã, vậy nên...”

Bạch Ân nghiêm nghị: “Cậu trách tôi?” Chữ cuối cùng bị ông nhấn mạnh xuống.

Tang Bắc run lên, nhắm chặt miệng, không dám nói gì nữa.

Trong khi Tang Bắc đang cho rằng chủ tịch sẽ giận dữ trách cứ mình thì Bạch Ân bỗng nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Tang Bắc, nói rất nhẹ nhàng bằng giọng: “Xem cậu sợ chưa kia.” Sau đó quẹo vào phòng nghỉ, mặc quần áo.

Tang Bắc không hiểu nổi tính tình của Bạch tiên sinh, cũng không dám phỏng đoán gì, thu dọn xong văn kiện liền đi ra ngoài.

“Phù...”

Lúc đóng cửa lại, Tang Bắc mới dám thở ra một hơi, giảm bớt những cảm xúc phức tạp dâng lên trong lòng.

Sao chủ tịch có thể mặc một cái quần lót in hình hoạt họa chứ?

Hay là mình nhìn nhầm?

25. Chương 25

Cuộc gặp giữa Bạch tiên sinh và giám đốc Tổng rất chóng vánh.

Để Bạch Ân có thể nâng cao đánh khê, giám đốc Tổng đồng ý dâng ra Trịnh Hòa – đã chấm dứt hợp đồng với công ty, để làm điều kiện thỏa thuận, Bạch Ân đã đoán được điều này từ trước, không tỏ vẻ gì hứng thú.

“Bạch tiên sinh, ” giám đốc Tổng đột nhiên chuyển chủ đề, nói rất khép nép: “Trong tay tôi còn có mấy nghệ sĩ rất có chí tiến thủ, mong được ngài chỉ điểm, không biết có vinh hạnh cùng ngài ăn một bữa cơm không.”

Bạch Ân nghiêng người, tựa vào sa lông, ngón cái nhẹ nhàng xoay quanh bụng, bỗng nhiên, ông cười thành tiếng, chậm rãi ngẩng đầu, liếc nhìn giám đốc Tổng một cái, ánh mắt châm chọc.

Giám đốc Tổng cảm thấy như ngồi trên đồng than, nhớ lời người nọ dặn, không nhin nổi, nhìn ông, nói: “Ngài...ý ngài thế nào?”

“Ông thử nói xem?” Bạch Ân hỏi.

Tổng Chấn Hào nghĩ hồi lâu cũng không dám nói tiếp theo ý Bạch Ân, đành cười trừ: “Nếu hôm nay ngài bận, hôm sau chúng ta gặp cũng được, tôi đi trước?”

“Đừng.” Bạch Ân vươn tay ra, đặt lên vai Tổng Chấn Hào, giám đốc Tổng năm nay hơn bốn mươi, lớn hơn Bạch tiên sinh vài tuổi, giờ lại cứ như chuột gắp mèo, toàn thân run rẩy, lão biết trong khoảng thời gian này mình làm rất nhiều chuyện đuối lý đối với người này, cứ tưởng sẽ mò được thứ tốt, nào ngờ tiền mất tật mang, đặc tội ông ta.

Bạch Ân lẳng lặng quan sát vẻ mặt Giám đốc Tổng, thấy lão sợ, mới chậm rãi nói: “Biết nhau nhiều năm thế, đáng lẽ tôi không cần chuyện gì cũng phải đích thân, nhưng gần đây bị mấy việc phiền lòng quần thân, Chấn Hào, ông phải ngẫm cho tôi chứ.”

Tay trái Tổng Chấn Hào không ngừng run rẩy, lão vội lấy tay phải giữ chặt lấy, ghì vào trong, không dám ngẩng đầu: “Bạch tiên sinh, tôi biết trong khoảng thời gian này tôi đã làm sai, tôi...tôi bị lợi ích làm mờ mắt, chúng ta biết nhau nhiều năm thế, nhìn lại tình cảm bao năm, ông bỏ quá cho tôi lần này.....”

Bạch Ân đột nhiên đứng lên, đá một cước khiến giám đốc Tổng lăn từ sa lông xuống sàn, rống giận: “Ông cũng xứng nói chuyện tình cảm với tôi!”

Cước này của Bạch tiên sinh đá thẳng vào ngực giám đốc Tổng, ông ta kêu lên một tiếng đau đớn, cuộn tròn mình lại.

“Au ôi, au ôi...”

“Câm miệng!” Bạch Ân ném bàn trà lên người lão, giám đốc Tổng gào thét, máu trên trán cùng với nước trà quện với nhau, nồng lên mùi tanh hôi.

“Giết người rồi! Cứu!” giám đốc Tổng bị vẻ mặt dữ tợn của Bạch Ân dọa sợ, không để ý tới gương mặt giàn dụa máu của mình, cố gắng bò ra cửa, đập hết sức: “Có ai không! Cứu! Cứu với!”

Ngoài cửa.

Candy và Kiệt Tử đứng canh giữ, mỗi người cầm một máy tính, màn hình chiếu hết mọi chuyện xảy ra bên trong. Candy nhìn Kiệt Tử, bĩu môi: “Aiz, cậu bảo, chúng ta có nên mở cửa không?”

Cửa bị đập rầm rầm, Kiệt Tử đưa lưng về nó, giọng lạnh lẽo: “Anh mở? Dù sao thì tở không mở.”

Candy thấy thế, hỏi: “Bạch tiên sinh sao thế? Lâu rồi không thấy ông ấy giận đến vậy, đám Tang Bắc cũng kệ, không để ý?”

“Anh muốn để ý thế nào?” Kiệt Tử dùng máy tính chơi game, nói: “Tình tình Bạch tiên sinh anh cũng không phải không biết, ai kiểm soát được. Tôi nói chứ, gã Tổng óc heo này đúng là không biết điều, dựa vào chúng ta để phát triển tài chính đen, sau lại muốn giúp đối thủ của chúng ta, trên đời làm gì có chuyện mọi ích lợi một mình ông ta hưởng chứ.”

Candy hỏi: “Dựa vào chúng ta để phát tài? Giám đốc Tổng làm bên điện ảnh và truyền hình cơ m? Có liên can gì tới chủ tịch?”

Kiệt Tử trừng mắt nhìn một cái: “Anh quan tâm làm gì? Giữ cửa cho tốt đi.”

26. Chương 26

Thứ thuốc xanh nhạt dần được đẩy vào tĩnh mạch lão.

Toàn thân Tống Chấn Hào đau đến run rẩy,

— lúc này, không cần nhìn, lão cũng có thể đoán được vẻ uy phong của người nọ, quần áo lão vẫn chỉnh tề, nhưng hai tay hai chân bị trói chặt phía sau, vẻ mặt lui tàn, ánh mắt đỏ rực, trợn to, tơ máu chẳng chịt.

Không ai biết, trong 20 phút ngắn ngủi vừa qua, lão đã phải trải qua những gì, ngoại trừ Bạch Ân.

Lúc rút kim tiêm, Bạch Ân cười nhạt, xoay ống tiêm vài vòng, cho đến khi cánh tay Tống Chấn Hào trướng căng lên với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, sau đó mới từ từ, từ từ rút ra. Như muốn để lão chịu càng nhiều đau đớn, ông rút kim chậm, cực chậm, cũng là để khảo nghiệm sự nhẫn nại của nhau.

“Tôi biết anh đang chờ đợi điều gì?” Bạch Ân bắt đầu tẩy não: “Nhưng sẽ không có ai tới, chính anh cũng biết, anh bị vứt bỏ rồi, họ cảm thấy anh là quân cờ vô dụng, đáng bị vứt đi, giờ, anh chỉ có thể đau khổ dựa dụa trong tay tôi, ha ha.”

Giọng nói dịu dàng của ông vang vọng trong căn phòng khách lớn nhất BEACHER, bỗng dừng lại khiến người ta tin tưởng cực kỳ.

Bởi vì tác dụng của thuốc, đầu giám đốc Tống đau muốn nứt ra, nhưng lại thanh tỉnh hơn bao giờ hết, lão đau đớn giãy dụa vài cái, rồi lại nôn khan, mồ hôi ướt đầm chiếc áo sơ mi đắt tiền của lão.

“Đau sao?” Bạch Ân bám tay vào nơi giám đốc Tống vừa bị tiêm, đè xuống, Tống Chấn Hào đau quá không rút ra nổi, Bạch Ân dần dùng sức, ngón tay dần găm vào thịt, lão bị tra tấn quá mức thống khổ, mắt trợn trắng.

Thuốc Bạch Ân tiêm cho Tống Chấn Hào là thứ thuốc cấm bên phân bộ vừa tiện thể mua được, tác dụng là khiến cơ thể tổn thương, thần kinh phấn khởi và khiến người ta cực kỳ mất cảm với cảm giác đau.

Bạch Ân sử dụng ba tác dụng đó, thêm với một vài chiêu trò không nên bị phát hiện khác, chậm rãi tratán kẻ khiến mình khó chịu này.

Dẫm nát kẻ khác dưới chân, nghe họ kêu rên quả là thứ âm nhạc tuyệt vời nhất trên thế gian.

Không nghe, không sáng khoái, khiến người ta nghiện như ***.

Cơ thể giám đốc Tống run lên vài cái, vết nước dần hiện lên ở đùi quần lão, lan theo bắp đùi, chảy tí tách xuống sàn. Bấy giờ Bạch Ân mới nhận ra mình ra tay nặng quá, cho hắn một cái bạt tai trời giáng, giám đốc Tống lật đầu qua, hiển nhiên là đã mất đi ý thức.

“Không kiểm soát được sao....” Bạch Ân ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà, hô: “Lưu đoạn này vào.”

Ngoài cửa, Kiệt Tử ngay lập tức tắt game, nhét đĩa CD vào để ghi lại cảnh này, Candy gõ cửa vài cái, ý bảo bọn họ đã biết, rồi tiếp tục đứng giữ cửa.

Cảm giác khó chịu trong lòng tan đi không ít, Bạch Ân hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra hôm nay, sau đó dự đoán quỹ đạo của việc này, bỗng nhiên, ông lại nhớ đến cậu Trịnh Hòa tối qua quần lấy mình đòi thêm lần nữa, chân thẳng mông cong, trái ngược hẳn với gương mặt tầm thường.

“Quả là cực phẩm....” Bạch Ân cười nhẹ: “Sau này... em chỉ thuộc về tôi thôi.”

Trời mùa hạ nắng chang chang, đột nhiên Trịnh Hòa lại rùng mình

27. Chương 27

Đương Bạch tiên sinh ý thức được mình vừa làm chuyện gì, giám đốc Tống đã bị ông tra tấn đến bất lực, đầu óc trống rỗng, kém chút nữa liền đi tong.

“Uống nước không?” Chẳng mấy khi Bạch Ân lại hỏi han ân cần đến thế.

Tổng Chấn Hào bị thái độ lúc lạnh lúc nóng của Bạch Ân dọa sợ, người run lên, còn tưởng ông còn chiêu gì kinh khủng muốn thi hành lên mình, gương mặt vốn đã tái nhợt tiêu tụy càng hiện ra vẻ như sắp khóc giàn dụa đến nơi.

Bạch tiên sinh nhìn, cảm thấy không đành lòng. Ông tự nhận mình có thể coi như là người tốt, đối đãi người khác khoan dung độ lượng, làm việc cũng rất lặng lẽ, không để nhiều người biết. Nhưng điều ông không không chế được nhất, là những ý tưởng có tính thương tổn cao của mình, một khi đã quyết định sự việc gì, trừ phi chỉ số thông minh về 0, còn lại đều dựa vào bản năng để thực hiện —

Ví dụ như hiện tại.

Tác phong làm việc này đem lại không ít phiền não cho ông, giả dụ như cái móc khổng lồ không tài nào tẩy trắng được, trong cái giới này, cùng lứa thì thôi, bề dưới không dám tiếp cận, mấy người gắng gượng có thể coi như quen biết sơ sơ kiểu gật đầu chào nhau, đều là bạn tốt lâu năm của cha ông – Bạch lão gia tử.

Bạch Ân tháo găng tay cao su – dùng để tránh lưu lại dấu vân tay – xuống, cất thuốc đi, giả bộ ôn hòa, nhẹ giọng hỏi: “Anh Tổng, giờ anh thấy thế nào?”

Giám đốc Tổng không dám đối diện với Bạch Ân.

Bạch tiên sinh tóm lấy cổ Tổng Chấn Hào, càng bóp càng chặt, lão nghẹn thở, tay chân quơ quơ, thiếu dưỡng khí khiến hai mắt lão mở trừng trừng nhìn Bạch tiên sinh. Bạch Ân nheo mắt lại, chậm rãi buông tay ra, nói: “Giờ mới đúng chứ, lúc nói chuyện phải nhìn vào mắt người ta.” Giọng điệu ông như một thầy giáo tận tụy đang dạy cậu học trò bướng bỉnh của mình phải biết lễ phép.

Giám đốc Tổng ngã ngửa ra, hung tợn nhìn Bạch tiên sinh, mắng: “Bạch Ân! Ông chờ đấy!”

Bạch Ân có chút thất vọng, ông vốn cho rằng mình lui bước trước, người ta sẽ nhận lấy bậc thang này, mọi chuyện xí xóa, về sau vẫn là bạn, ai ngờ người nhìn qua tường rộng rãi như Tổng Chấn Hào lại chi li đến thế. Chẳng khác gì đàn bà, không biết nói lý, không không chế được tính tình của mình.

Bạch tiên sinh ngồi trên ghế, tư thế tao nhã, nhìn chăm chú giám đốc Tổng: “Nếu, tôi nói, mấy chuyện gần đây là tôi cố tình làm, ông sẽ phản ứng thế nào?”

Câu trả lời cũng giám đốc Tổng rất ngắn gọn: “Hừ!”

Bạch Ân nhú mày, trên đời này, có những kẻ không có nhiều chỉ số thông minh, không chỉ làm khó mình mà còn làm khó người khác, rõ ràng đây là một chuyện vẹn toàn đôi bên, bỏ hiềm khích lại, đơn giản chỉ là tăng thêm người trong vòng quan hệ của mình mà thôi.

“Nếu đàm phán không có hiệu quả, ” Bạch Ân bấm chuông, bảo hai người bên ngoài đi vào, nói: “Candy, văn kiện tôi bảo cậu điều tra, cậu đã mang tới chưa?”

Candy cúi người, hai tay đặt trên đỉnh đầu, đưa qua.

Bạch tiên sinh bình tĩnh phát phát tay, không nhìn văn kiện, ném thẳng qua cho giám đốc Tổng: “Xem kỹ thứ bên trong.”

Tổng Chấn Hào mừng thầm, đồng hồ của lão có chức năng báo tin, chỉ cần bấm nút khẩn cấp, sẽ gọi được người khác, nhưng hiện giờ, lão vẫn phải chịu cảm giác đầu đau như búa bổ và toàn thân rũ ra.

“Xem đi đã.” Bạch Ân cười nói.

Tổng Chấn Hào tò mò giở ra, vừa liếc qua, sắc mặt lão đã không ổn, lão trừng mắt nhìn Bạch Ân, Bạch tiên sinh cười lạnh nhạt, nhẹ giọng hỏi: “Giờ thì sao? Anh đồng ý bình tĩnh nói chuyện với tôi chứ?”

“Những, những văn kiện này, ” giám đốc Tổng hít sâu một hơi: “Đều là bí mật nội bộ của công ty tôi, ông không thể dễ dàng phát hiện được, chỉ lấy nó để uy hiếp tôi!”

Bạch Ân nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Chuyện đã xảy ra, không cần sợ người khác không biết.”

28. Chương 28

Xử lý xong mọi chuyện, Bạch tiên sinh còn chưa kịp nghỉ ngơi, bên Trịnh Hòa đã xảy ra chuyện.

Nguyên nhân rất đơn giản, chị Phương – người đại diện dưới trướng Giám đốc Tổng, tự tiện tư vấn tâm lý cho Trịnh Hòa, tư vấn không thành công, khiến cậu giận quá tới gay bar mua say, trùng hợp thế nào, quán bar đó là phòng đầu tư tài chính dưới tay Bạch tiên sinh.

Nếu không phải thư ký nhắc nhở, Bạch tiên sinh cũng quên việc này.

Người phụ trách giám thị Trịnh Hòa liệt kê ra một chuỗi những hành động trong ngày của cậu, lúc công tác làm gì, nghỉ ngơi làm gì, nói hết, Bạch Ân kiên nhẫn nghe hần lải nhải, người nọ cảm thấy Bạch Ân rất hài lòng với thái độ làm việc của mình, liền càng tốn nước miếng cường điệu chuyện Trịnh Hòa đi gay bar, còn dự đoán một loạt những hành động ghê tởm sẽ phát sinh trong đó.

Bạch Ân cuối cùng cũng ngắt lời bài tự thuật của hần, hỏi: “Cậu đi vào nhìn chưa?”

Về mặt người đó cứng đờ, lắc đầu: “Đó là quán bar của ngài, ngài đương nhiên biết thiết bị giữ bí mật ở đó hoàn mỹ đến mức nào....”

“Tôi không muốn nghe cậu ca ngợi, tôi chỉ muốn hỏi một câu: Cậu, có tận mắt thấy không?”

“Không, tôi không.”

“Ừm, ” Bạch Ân nói: “Tôi biết rồi, đi ra ngoài đi, về sau, công tác của cậu sẽ do Kiệt Tử đảm nhiệm.”

Kiệt Tử gật mình: “Ý ngài là.....việc giám thị Trịnh Hòa?”

Bạch Ân gật đầu: “Phải, những người khác tôi không yên tâm được.”

Kiệt Tử dần xuống hoài nghi trong lòng, rời khỏi tầng cao nhất của BEACHER.

Đợi mọi người đi rồi, Bạch Ân mới mở máy tính, tìm hiểu xem gay bar là cái chỗ nào, sao Trịnh Hòa lại không được vào chứ?

Ở một mặt nào đó, Bạch tiên sinh trong sáng đến ngạc nhiên.

29. Chương 29

Qua một trang web chả ra sao nào đó, Bạch Ân mơ hồ đoán được những việc có thể xảy ra trong gay bar.

Ông vốn tưởng mình chỉ ít cũng sẽ tức giận, nhưng sau khi qua hàng loạt hành động của Trịnh Hòa để đoán cậu đang nghĩ gì, cảm xúc trong ông không phải giận giữ hay đau lòng gì đó, mà là hưng phấn.

Nếu từ ánh mắt đầu tiên thấy nhau, Trịnh Hòa đã yêu ông sâu sắc, nguyện giữ thân vì ông, Bạch Ân lại cảm thấy thực giả dối. Giả sử Trịnh Hòa là người như thế, cậu đã không dùng thân xác mình để đổi lấy công việc, Bạch Ân chưa quên lý do họ quen nhau. Nhưng nếu Trịnh Hòa là kẻ sành sỏi, lơi đời trong chuyện này, Bạch Ân lại cảm thấy không giống, động tác thuần thục xen lẫn sự vụng về là điểm hấp dẫn ông ở cậu. Hiện tại, có cơ hội để biết đáp án, cứ điều tra theo hướng này, Bạch tiên sinh tin mình có thể biết mọi điều về Trịnh Hòa.

Điều gì có thể hưng phấn hơn việc đào móc đến nơi tận cùng riêng tư của người khác chứ?

Cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc phấn khởi quá độ của mình, Bạch tiên sinh nhếch lên khóe miệng, nói: “Tới quán gay bar ở đầu đường, Trịnh Hòa đang ở đó.”

Tang Bắc khom người, mở cửa cho ông, hỏi: “Xin hỏi, ngài tìm cậu ấy có việc gì? Cần tôi chuẩn bị trước sao?”

Bạch Ân nói: “Không cần, xem như tôi bỗng nhiên nổi hứng đi, đừng nghĩ phức tạp quá.”

Tang Bắc nhũn mày: “Vậy ngài muốn?”

Bạch Ân cười mỉm: “Dọa cậu ấy.”

30. Chương 30

Thư ký chính của Bạch tiên sinh – Tang Bắc, là một thanh tiên tuấn tú, tóc dùng gel vuốt chỉnh tề, âu phục hợp thân khiến dáng người cao lớn, năng lực làm việc không tồi, có mối quan hệ rộng, chấp nhận tăng ca, hơn nữa, từ nhỏ, anh đã được nuôi bên Bạch lão gia tử, đối với anh, Bạch Ân rất yên tâm. Tuy nhiên, Tang Bắc tài giỏi lại có một khuyết điểm trí mạng, khuyết điểm này có thể làm người ta phiền muộn bất cứ lúc nào —

Quảng trường phồn hoa, biển quảng cáo rực rỡ, xanh đỏ, giống như cả thành phố này đều lâm vào trụy lạc, Bạch Ân ngồi trong xe, nhìn Trịnh Hòa đi ra khỏi gay bar, nói: “Tang Bắc, cậu điều tra sinh hoạt cá nhân của Trịnh Hòa cho tôi.”

Tang Bắc hỏi rất nghiêm trang, chững chạc: “ ‘Sinh hoạt cá nhân’ bao gồm những gì?”

“Mọi vấn đề.”

Tang Bắc nhíu mày: “Ý ngài là, ngài muốn biết mọi chuyện trước đây về Trịnh Hòa sao? Giờ nào làm gì, làm thế nào, lúc nào ăn cơm, ăn gì, ăn bao nhiêu, điều tra hết sao, tôi nghĩ đây sẽ là một khoản chi lớn.”

Bạch Ân nhìn Trịnh Hòa rồi rảo đi qua bên này, tâm tình không tồi, trêu ghẹo: “Được, chỉ cần một mình cậu làm là được.”

Tang Bắc nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Vậy phần văn kiện này cần một cái kẹp rất lớn, tôi có thể yêu cầu bên hậu cần làm riêng cho một cái sao?”

Bạch tiên sinh: “...”

Đúng vậy, vấn đề lớn nhất của Tang Bắc đó là, đôi khi, có thể bất cứ lúc nào, ở đâu, anh sẽ không bắt được nội dung chính.

Theo lời một vị từng tốn nửa tháng để đàm phán với Tang Bắc, hơn nữa còn thất bại, thì là: điều này khiến cho bất cứ người nào, nói chuyện với Tang tiên sinh, đều nhận được áp lực rất lớn.

31. Chương 31

Đối với việc Trịnh Hòa dám tới chỗ như thế để tìm người khác, Bạch tiên sinh vẫn có chút phản cảm, hơn nữa lúc Trịnh Hòa vào xe, Bạch Ân ngửi thấy trên người cậu mùi rượu nồng nặc, cảm giác khó chịu càng mãnh liệt.

Ông lấy xì gà ra, định dùng vị xì gà để che mùi đó đi, Trịnh Hòa đưa tay ngăn lại: “Đừng! Hút xì gà trên xe nguy hiểm!”

Bạch Ân cố gắng bình tĩnh lại, nói: “Được rồi, nhưng đổi lại, tôi muốn sau này em đừng đến những chỗ thế này, được chứ?”

Đột nhiên, mặt Trịnh Hòa nhăn lại, Bạch tiên sinh không hài lòng. Cậu ấy không đồng ý sao? Gay bar hấp dẫn cậu ấy đến thế, hay là cậu khát khao đến độ dám phản bác ông.

Hừ.

Bạch Ân không vui, người chịu thiệt đương nhiên là Trịnh Hòa.

Sau khi nửa giây giũa, nửa cường ép, Trịnh Hòa đột nhiên dùng sức đẩy ông ra: “Ngài buông ra! Mau buông!”

Môi Bạch Ân mím chặt lại, nén cơn giận trong lòng xuống, quăng cho cậu một bạt tai. Tuy tiếng rất vang nhưng thực ra sẽ không cảm thấy đau đớn, ông không chế lực của mình rất chuẩn.

Ông làm thế để cảnh báo Trịnh Hòa, cũng để nghĩ lại, có phải mình tỏ ra quá dễ nói chuyện, nên cậu ấy mới dám nói thế không.

Tới giờ, không ai dám dùng thái độ đó với ông, Trịnh Hòa chán sống rồi chắc!

“Em muốn trốn?” ánh mắt Bạch Ân trở nên dữ tợn, giống như, ngay sau đó, ông sẽ không khống chế được bản thân mình.

“Không.....vừa này em đi vội quá, quên ví trong quán...” Trịnh Hòa vừa nói, vừa sợ, vừa rụt rụt xa ra.

Một phút im lặng bắt đầu —

Cảm xúc của Bạch Ân từ mưa dầm chuyển nặng.

32. Chương 32

Trịnh Hòa thấy một mình mình đi vào lấy ví là được rồi, Bạch Ân mang suy nghĩ âm u ‘Trịnh Hòa vào đó rốt cục là vì gì’, đi theo vào.

Đưa thẻ hội viên ra, Trịnh Hòa nói với nhân viên số phòng mình vừa ở, và tả về màu sắc, kiểu dáng của cái ví.

Nhân viên rất ngạc nhiên: “Ngài mất ví?”

Trịnh Hòa gật đầu: “Đúng thế, giờ tôi lo lắng, các anh chưa từng có người tới tìm ví sao?”

Nhân viên vẫn rất ngạc nhiên: “Không, ý của tôi là, chuyện ngài mất ví! Rất đáng ngạc nhiên!”

“Gì mà ngạc nhiên?” Trịnh Hòa không hiểu: “Anh giải thích cho tôi được không?”

Nhân viên nói: “Ngài không biết là trừ di động, mọi vật phẩm trên người hội viên, đều phải cất trong tủ an toàn sao? Ví tiền không được phép mang vào.”

Trịnh Hòa: “... Tôi quên.”

Anh nhân viên cười rất hả hê, sung sướng: “Vậy nên, chúng tôi có thể giúp ngài tìm ví, nhưng tìm không thấy, trách nhiệm cũng không thuộc về bọn tôi, hơn nữa, vì ngài làm trái quy tắc của ‘Bóng đêm’ nên thẻ hội viên của ngài sẽ bị thu hồi, mời ngài xuống quầy phục vụ làm lại cái khác, cảm ơn.”

Trịnh Hòa nhìn cậu nhân viên với ánh mắt đáng thương, lại quay sang nhìn Bạch tiên sinh, meo máo: “Ngài đừng cười, giúp em chút đi.”

Bạch Ân xoa xoa gương mặt cười đến độ sắp rút gân của mình: “Em muốn tôi giúp như thế nào? Quán bar này đã quy định trước không được mang ví vào để tránh bị mất, em lại làm ngược lại.”

Trịnh Hòa đi theo nhân viên vào phòng nghỉ, hằm hừ trong lòng lại không dám tỏ vẻ, đành ngậm miệng.

Bạch Ân đi lên, ôm thắt lưng Trịnh Hòa, qua lớp vải mỏng manh, tay ông lần mò, vuốt ve cậu, Trịnh Hòa né ra, nói: “Ngứa...”

Tiếng đó mềm mại quá, khiến Bạch tiên sinh rung động, ánh mắt ông trở nên nóng bỏng. Trịnh Hòa bị ông nhìn chằm chằm, đỏ từ cổ lên tới mặt, đẩy ông ra, Bạch Ân lại càng ôm chặt lấy cậu, đưa phần tóc ở bên tai ra, há miệng, ngậm lỗ tai cậu, đùa bỡn, tay cũng dè lấy hai điểm nâu trước ngực rồi xoa nắn.

Nếu móng Trịnh Hòa là nơi Bạch Ân vừa lòng nhất, vậy hai điểm trước ngực cậu khiến ông kinh diễm, lớn hơn thứ của những người đàn ông khác vài lần, giống như lấy từ người phụ nữ rồi ghép vào vậy, nhưng ngực cậu lại nhỏ hơn ngực sữa rất nhiều. Vùng xung quanh nơi đó nâu nhạt, nổi bật trên làn da trắng nõn của Trịnh Hòa.

Ông dùng ngón tay ta kẹp lấy nơi đã cứng lên đó qua lớp vải trên người cậu, Bạch Ân cảm nhận được người trong lòng mình đang run rẩy không ngừng, mi mắt cậu xuống, không biết đang nghĩ gì.

“Bạch tiên sinh...” Hai tay Trịnh Hòa nắm chặt lấy tay áo ông, giọng nói nức nở: “Đừng, đau quá.....”

“Đau chỗ nào?” Bạch Ân nhẹ giọng hỏi, đưa tay với vào quần Trịnh Hòa.

“Ngực...” đôi mắt Trịnh Hòa đã ướt ươn ướt.

Bạch Ân cười nhẹ, tầm mắt nhẹ nhàng đưa qua liếc cậu nhân viên mặt đã đỏ bừng, kéo Trịnh Hòa ngồi lên chân mình, nỉ non bên tai cậu: “Đêm nay theo tôi, mai ví của em sẽ tự mình bay về nhà....”

Trịnh Hòa cứng đờ, vài giây sau, cậu từ từ ngã vào lòng ông.

Trong óc Bạch Ân chợt lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ, ông đặt tay xuống hông cậu, ôm lấy, vốn tưởng sẽ nặng lắm, nào ngờ Trịnh Hòa nhẹ như một cậu nhóc chưa trưởng thành, gần như không cảm thấy được trọng lượng.

Hơn nữa, cảm giác ôm Trịnh Hòa thực thích, nhìn cậu có vẻ gầy, nhưng sờ toàn thấy thịt, không có chút xương nào.

“Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa hô lên, đánh gãy dòng suy nghĩ của ông.

“Sao thế?” Bạch Ân hỏi.

Trịnh Hòa cau mày, nói: “Nãy ngài ôm, làm em sợ quá,...hình như...đau sốc hông rồi.”

33. Chương 33

Bạch Ân đưa Trịnh Hòa tới một căn nhà hiện đại (1) ở khu Tứ Hoàn (2), xe đi suốt dưới đường ngầm tới bãi đỗ xe riêng, trước Bạch Ân để ý tới nơi này vì sự an toàn tuyệt đối của nó.

Từ lúc ngồi trong xe, Trịnh Hòa vẫn luôn nhìn ngó xung quanh, trước lúc xuống, cậu rốt cục hỏi: “Bạch tiên sinh, đây là đâu?”

“Nhà tôi, ” Bạch Ân đi đến bên cạnh, mở cửa xe cho cậu: “Em thích không?”

Trịnh Hòa nhìn ông, cười cười: “Nơi ở của ngài, đương nhiên là rất tốt.”

“Thế từ nay về sau, nó thuộc về em.” Bạch Ân đặt chìa khóa lên đầu Trịnh Hòa.

Đây là thói quen của ông. Ông tin rằng, sẽ không có ai tốt với mình mà không có lý do nào cả, muốn nhận lấy lòng trung thành, trước hết phải đưa ngon ngọt ra.

Trịnh Hòa quơ quơ đầu, chìa khóa nằm trên mái tóc xoăn của cậu, lắc mãi không xuống: “Bạch tiên sinh, ngài để gì trên đầu em thế?” cậu hỏi.

Bạch Ân bật cười, dường như, Trịnh Hòa luôn có thể làm chệch đi việc ông đã dự tính tốt, mà ông còn không có lập trường để trách cứ.

Trịnh Hòa rốt cuộc lấy được cái chìa khóa xuống, lặn qua lộn lại nhìn một lúc, sắc mặt cậu tái nhợt, cười miễn cưỡng: “Bên nhà em thuê vẫn còn kỳ hạn mà.”

“Ở đây không tốt sao?” Bạch Ân thản nhiên hỏi.

“Đương nhiên là tốt, nhưng em quen ở bên kia rồi, giao thông cũng tiện” Trịnh Hòa giải thích.

Bạch Ân hí hóp mắt lại, ông đang tự hỏi vì sao Trịnh Hòa lại không nhận ‘món quà’ này của mình, ý ám chỉ cậu không muốn làm tình nhân của mình, hay bên Tống Chấn Hào nói gì đó....

Nghĩ đến đây, ông nói: “Nếu em cảm thấy giao thông không tiện, chiều chủ nhật này có một triển lãm xe, lúc đó tôi có thể đón em.”

Trịnh Hòa sợ tới mức lắc đầu nguầy nguậy: “Không cần... Thật đấy.”

“Vậy em sớm dọn qua đây đi.”

Trịnh Hòa càng lắc đầu mạnh hơn: “Em, em..” ấp úng mãi không nói nổi lý do nào.

Bạch Ân thật sự không có kiên nhẫn nữa, một món quà mà thôi, cần chối đây đấy thế sao?

Coi Bạch Ân này là gì chứ?

“Trịnh Hòa, ” Bạch Ân mở miệng: “Em rốt cuộc có phải người của tôi không?”

“Có.” Trịnh Hòa gật đầu.

Sắc mặt ông dịu đi một chút: “Em đã đồng ý rồi, vậy thì vào nhà.”

“Bạch tiên sinh!” Trịnh Hòa kéo tay Bạch Ân lại, vội vàng nói: “Em không thể nhận cái này được! Đắt quá! Em ngủ với ngài một đêm chỉ đổi được một bát mì Tứ Xuyên, muốn ngủ bao nhiêu lần mới đổi được cái nhà này chứ!”

Bạch Ân: “...”

34. Chương 34

Cuối cùng Trịnh Hòa vẫn nhận lấy chìa khóa, Bạch Ân không còn sức thông nào cho cái đầu có chỉ số thông minh khác thường của cậu, dù sao, quả đầu chỉ có nhà, mấy hôm nữa cho người đi điều tra xem cậu thích gì, rồi đưa cho hợp ý.

Nơi này Bạch tiên sinh không hay đến, đều là thím Từ dọn dẹp, Bạch tiên sinh vừa mở cửa liền bị cái sàn đá cẩm thạch sáng choang chỗ đại sảnh làm cho mù mắt chói, sạch đến không có một hạt bụi, trên sàn không in dấu chân.

“Bạch tiên sinh, ngài giỏi thật đấy.” Trịnh Hòa khen: “Chỗ ở của người đàn ông độc thân sạch được thể này không dễ có đâu, nhất định ngày nào ngài cũng tốn rất nhiều thời gian cho nó, phải không?”

Bạch Ân không có tí xú húng thú nào với làm việc nhà, ông mở cánh tủ giày ra, thấy bên trong trống tuếch, gì cũng không có.

“Ngài tìm gì thế?” Trịnh Hòa hỏi.

“... Dép lê.” Bạch Ân nói.

Trịnh Hòa nhìn ông rất kỳ quái, cậu mở chiếc tủ cao tắp thất lưng bên cạnh mình, lấy ra hai đôi dép lê: “Dép lê sao ở bên đó được chứ? Chỗ đó đặt giày da mà, này, đưa cho ngài này.” Cậu mở túi bọc ra, đặt dép lê bên cạnh Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh thay giày, ông thấy để việc gì Trịnh Hòa cũng làm thì không tốt, liền cầm giày da, đặt vào tủ giày. Trịnh Hòa vội vàng kéo tay ông lại, hô: “Đừng!”

“Sao vậy?”

Trịnh Hòa cầm lấy đôi giày trên tay Bạch tiên sinh, lấy từ tủ ra túi bọc giày (3), đây là đôi duy nhất được chuẩn bị, xé phần nhựa, nhét giày vào, bây giờ cậu mới đặt vào trong: “Giày da không được bỏ vào trực tiếp, không chỉ làm dơ ngăn tủ mà còn khiến da bị ôxi hóa, hộp xi nhà ngài để đâu? Chút đánh qua một lần.”

“... Không biết, ” Bạch Ân cời cà vạt, tùy tay đặt lên thành sa lông, lục tìm mấy cái tủ cạnh lối vào xem có gì đánh giày không: “Để tôi tìm.”

Trịnh Hòa thở dài, hỏi: “Bạch tiên sinh, đây rốt cuộc có phải nhà ngài không? Sao ngài cứ như ruồi mất đầu thế....”

Đối với danh xưng đó, Bạch tiên sinh không có chút nào không vui, còn hỏi đầy hứng thú: “Ruồi mất đầu thì sao? Em nói xem nào.”

“Bay linh tinh chứ sao.” Trịnh Hòa liếc Bạch Ân một cái.

35. Chương 35

Không biết nhà này do vị kiến trúc sư nào thiết kế, phòng khách hiện đại coi như qua, lúc Trịnh Hòa mở cửa phòng ngủ chính ra, cậu bị đám màu hồng phấn thiếu nữ dọa đến, tường hồng phấn, màn hồng phấn, giường hồng phấn, rèm cũng hồng phấn nốt luôn.

“OMG!” Trịnh Hòa muốn cười lại không dám cười.

Bạch Ân lộ vẻ xấu hổ, lâu lắm rồi không tới, ông quên mất chuyện này, ngăn Trịnh Hòa lại, nói: “Đi phòng khác đi.”

Trịnh Hòa ôm ván cửa cười, nói: “Đừng mà, phòng này rất có cảm giác! Đêm nay ở đây đi, ha ha ha!”

Bạch Ân đẩy Trịnh Hòa lên ván cửa, quây lấy cậu bằng cơ thể mình, ngón tay nhẹ nhàng ấn ấn môi cậu: “Em chắc chắn?”

Trịnh Hòa đá lông nheo với ông: “Chắc chứ sao, nhưng ngài có chắc, ngài cương được ở trên cái giường đó không?” Cậu chỉ vào cái giường ren hồng.

Bạch Ân không biết nói sao, chỉ liếc mắt nhìn cái giường đó, ông đã mất hứng thú rồi, trong lòng cảm thấy mình thật thất bại. Qua điểm này có thể thấy, Trịnh Hòa vô cùng hiểu ông.

Trịnh Hòa chạy xung quanh phòng, nhìn ngắm ngó nghiêng hết một lượt, bỗng nhiên, cậu chỉ vào chiếc đèn bàn đầu giường: “Ha ha! Ngài đến xem này! Gì thế không biết! Sao có thể nhìn buồn cười đến vậy?”

“Đèn bàn thôi mà, cần cười đến thế sao?” nói thế, nhưng môi ông vẫn khê cong lên, lúc đi qua, thấy vật đó, Bạch Ân cười hết nấc.

—— Thứ Trịnh Hòa chỉ vào, là một chiếc đèn bàn pha lê được vẽ tay, phần mũ đèn tô bảy màu, lúc bật lên, ánh sáng như cầu vồng rực rỡ, đẹp cực kỳ.

Nó là tác phẩm Bạch tiên sinh yêu thích từ hồi du học, bao năm nay vẫn giữ bên người, đợt gần đây mới lôi ra làm đồ trang sức, không ngờ giờ lại được đặt ở đây.

Trịnh Hòa vẫn đang cười ngả nghiêng: “Phong cách kỳ quái thật đấy, trên còn có đồng phân kìa!”

Bạch Ân giận tái mặt: “Nó tượng trưng cho bùn đất!”

“Còn kia? Hai chòm râu trắng?” Trịnh Hòa vừa nói vừa múa máy miêu tả, cậu đặt hai ngón trỏ bên miệng, kéo xuống dưới, làm vẻ mặt kỳ quái.

Bạch Ân cố gắng không chế cảm xúc: “... Màu trắng là chim hoà bình.”

“A, ” Trịnh Hòa chuyển đèn sang hướng khác, chỉ vào hình thang mây hồng bên trên: “Cái này em biết! Mũ! Đúng không?”

Bạch Ân: “...”

Ông cảm thấy, tốt nhất là, vẫn nên cất cái đèn này đi.

36. Chương 36

Bạch Ân luôn chú trọng tính riêng tư để đảm bảo an toàn. Điều này đã cứu ông rất nhiều lần. Sau khi Trịnh Hòa tỏ vẻ tối nay không muốn làm tình, Bạch Ân để phòng ngủ chính cho cậu, ông đi lấy chìa khóa phòng cho khách, dự định ngủ ở đó.

Trịnh Hòa chưa ngủ được, cậu chỉ vào chiếc TV lớn đối diện giường, hỏi: “Em xem TV được không?”

Bạch Ân gật đầu: “Đương nhiên, em muốn xem gì?”

“Tùy, phim truyền hình hay gì cũng được.”

Mỗi gian phòng ngủ của Bạch Ân đều được lắp đặt máy nhiễu sóng, bởi bất cứ công cụ nối với thế giới bên ngoài đều có khả năng trở thành manh mối định vị, TV này chỉ xem được đĩa, ngoài ra không có công năng nào khác. Ông tự hỏi một lát, nói: “Nếu em muốn xem thì xuống lầu đi, cái dưới đó có nổi vô tuyến”

“OK.”

Xuống lầu, Trịnh Hòa mở TV ra rất tự nhiên, sau có tìm điều khiển rồi kéo Bạch tiên sinh cùng ngồi xuống.

Hiện tại đã gần 10 giờ tối, bộ phim truyền hình Trịnh Hòa hay xem đã chiếu xong, cậu tìm mãi mới thấy một kênh phim, trên màn hình, cô nàng mắt xanh xinh đẹp, có mái tóc vàng bồng bênh đang đứng bên cửa sổ, nhìn người đàn ông dưới lầu.

“Đây là phim Mỹ phải không?” Trịnh Hòa bỗng nhiên nói như đặt câu hỏi.

Bạch Ân không trả lời, ông đang nhìn bàn tay đang nắm lấy mình, phân vân nên buông hay cứ nắm thế.

Không hiểu sao, Trịnh Hòa nhận ra Bạch tiên sinh hình như có chút bồn chồn, cậu nhìn qua, hỏi: “Sao thế? Ông không thích phim này?”

Ngay từ đầu, Bạch Ân đã không để ý TV chiếu gì, giờ ngẩng đầu, thấy trên màn hình hiệu quả 3D, cô nàng xinh đẹp kia bỗng nhiên biến thành quỷ dữ, mặt mũi trắng bệch, tay cầm búa, bàn tay đầm máu khoát lên bả vai người đàn ông.

Dù Bạch Ân không muốn thừa nhận, nhưng chỉ trong không thấy không mấy giây đó, ông bị dọa sợ.

Bạch Ân nắm chặt lấy tay Trịnh Hòa.

Trái ngược với biểu hiện như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than của Bạch tiên sinh, hai mắt Trịnh Hòa tỏa sáng, hưng phấn nhìn chằm chằm màn hình: “Ồi đêch! Ra là phim kinh dị, tuyệt quá! Bạch tiên sinh, nhà ngài có bia không? Lúc này uống bia là đã nhất.”

Sắc mặt Bạch Ân trắng bệch, ông yếu ớt lắc đầu, cố gắng bình tĩnh nói: “Tìm trong tủ lạnh xem.”

Trịnh Hòa đứng lên, đúng lúc đó, người đàn ông trong TV hét lên kinh hoàng, Bạch Ân sợ quá, đứng bật dậy, thấy Trịnh Hòa nhìn mình khó hiểu, ông chỉnh chỉnh lại tóc, nói: “Tôi đi cùng em.” Nói xong liền nhanh chóng đi tới phòng bếp.

Trịnh Hòa gãi gãi đầu: “Sao bỗng dưng lại...dịu dàng thế?”

Đầu cậu giờ toàn dấu chấm hỏi.

37. Chương 37

Các thím dọn nhà rất cẩn thận, Trịnh Hòa không chỉ phát hiện trong tủ lạnh mấy chai bia nhìn không giống bia lắm, mà còn có đồ hộp, xào qua một chút là đã có đồ nhấm. Trong lúc nấu, cậu sợ khói dầu khiến Bạch tiên sinh sắc nên ông cứ ngồi sa lông đợi đi, Bạch Ân lắc đầu: “Không, ra ngoài cũng chẳng để làm gì, không bằng ở đây nhìn em làm bếp trưởng.”

Trịnh Hòa có chút ngượng ngùng: “Sao đột nhiên lại nói thế, làm em căng thẳng quá....”

Bạch Ân cười nhạt, không nói gì.

Ông cảm thấy, thà trốn trong bếp chịu khói dầu ám, còn hơn ra ngoài đây bị mấy cái phim khủng bố dọa.

38. Chương 38

Không biết hôm nay là ngày gì mà kênh này lại đặt từ 23 giờ đến rạng sáng 6 giờ hôm sau chiếu ‘Loạt phim kinh dị kinh điển’. Trịnh Hòa thấy thế hào hứng lắm, kéo Bạch tiên sinh lú lú không ngừng. Bạch Ân nhiều lần muốn lên lầu nghỉ ngơi, nhưng tình tiết trong phim xuất hiện, khiến ông lại thôi. Cứ thế, ông tựa vào ghế, ngủ lúc nào không biết.

Đền phòng khách tắt, ban đầu Trịnh Hòa không biết Bạch tiên sinh đã ngủ, nhưng đến lúc chiếu quảng cáo, cậu muốn thảo luận tình tiết với Bạch tiên sinh thì mới biết ông đã mê man từ bao giờ.

Trịnh Hòa lấy di động ra xem, đã 2 giờ sáng, cậu nuối tiếc tắt TV đi, lay Bạch tiên sinh: “Tỉnh tỉnh, về phòng ngủ đi.”

Bạch Ân vốn luôn cảnh giác, nhưng giờ chỉ nhú mày, ngủ tiếp.

Trịnh Hòa định đỡ ông lên tầng, nhưng mới khoác một cánh tay lên thôi, eo cậu cũng suyết đứt: “Sao nặng thế không biết....”

Trịnh Hòa đành phải chạy ton ton lên lầu lấy chăn, lại ton ton chạy xuống, đắp cho ông, lúc choàng qua vai Bạch tiên sinh, cậu thoáng ngửi thấy mùi nước hoa, sờ mũi một cái, không biết vì sao, cậu bỗng nhiên không muốn ngủ luôn, ngồi bên ghế, nhìn người đàn ông đang ngủ say đó. Nhìn nhìn, cậu đưa ngón tay ra, gầy gầy hàng mi dài của ông, Bạch Ân cựa cựa một chút, Trịnh Hòa cười trộm, đợi Bạch tiên sinh ngủ say mới đưa tay ra nghịch tiếp....

“A!” Trịnh Hòa giật mình.

Bạch Ân đang ngủ say, thế nhưng bỗng tóm lấy bàn tay nghịch ngợm của Trịnh Hòa, siết chặt, không để thừa kẽ hở nào.

Tim cậu đập thình thịch, không biết vì sợ bị ông phát hiện hay vì chủ nhân của cánh tay đó quá quyến rũ, đợi hồi lâu, hơi thở Bạch Ân vẫn đều đều, Trịnh Hòa cảm thấy sàn nhà có chút lạnh, vì thế cậu ngồi vào sa lông, nhẹ giọng gọi thử: “Bạch tiên sinh... Bạch tiên sinh?”

Bạch Ân không có phản ứng gì.

Trịnh Hòa yên tâm, ngáp một cái, có chút buồn ngủ, cậu quyết định lên lầu đi ngủ. Nhưng bàn tay Bạch tiên sinh cứ như vuốt ửng, Trịnh Hòa không tài nào rút ra được, buồn bực, cậu lắc lắc cánh tay bị nắm, chọt chọt mũi ông, oán thăm: “Đều tại ông, mau thả ra....”

Bạch Ân hơi cựa mình, dù đang ngủ, nhưng ông vẫn bị mấy hành động của Trịnh Hòa chọc tức, tay kia tóm lấy cổ Trịnh Hòa, kéo cậu về phía mình!

May mà Trịnh Hòa nhanh tay, bắt lấy ống tay áo của ông, nếu không mặt đã đập vào tay vịn, nở hoa luôn rồi. Cậu hầm hừ nhìn về phía ông — vẫn ngủ cơ đấy!

Trịnh Hòa không giận, phe phẩy cánh tay Bạch tiên sinh, hỏi: “Rốt cuộc ngài ngủ thật hay gạt em chơi thế?”

Bàn tay đặt ở cổ cậu của ông càng dùng sức, giờ Trịnh Hòa không cựa được chút nào, tay và cổ đều bị ông túm lấy, thân hình bị bẻ thành một hình dạng kỳ quái, dính vào sa lông, nơi tự do duy nhất là răng, cậu giật giật, dép lê rơi ra, lạnh.

Trịnh Hòa đáng thương nằm đó, đợi Bạch tiên sinh ngủ say, cậu sẽ trốn. Cậu ngơ ngác nhìn TV tối om, hai mắt nhắm lại từ lúc nào.

Sáng sớm.

Ánh mặt trời chiếu vào đại sảnh.

Bạch Ân tỉnh lại trong cảm giác mềm mại, cánh tay ông tê tê, phía trên gối một cái đầu xù.

Ông chuyển mình một chút, thấy Trịnh Hòa và mình cùng đắp một chiếc chăn mỏng, người nọ cuộn tròn trong lòng ông, giống con tôm, ngủ say sưa, ngon lành, gương mặt hồng hồng.

....Tối qua, xảy ra chuyện gì?

Bạch Ân cố gắng hồi tưởng lại, cảm thấy thực kỳ lạ.

39. Chương 39

Bởi còn một số việc phải làm, Bạch Ân cho người đưa Trịnh Hòa về nhà, mình thì quần áo chỉnh tề, lái xe tới một câu lạc bộ tư nhân ở vùng ngoại thành.

Đưa xe cho nhân viên đi đỗ, ông báo tên mình: “Tôi là Bạch Ân.”

Cô quản lý lễ phép gật đầu: “Chào ngài, Trương tiên sinh đã đặt phòng trước rồi, mời ngài theo tôi.”

Trương tiên sinh không rõ hộ tịch ở đâu, là lãnh đạo của ông bạn tốt – phó cục trưởng Vương Thư Hoa. Những năm trước đây, ông thường xuyên giao tiếp với người này, quan hệ cá nhân của đôi bên không tồi. Lần trước, trong buổi liên hoan gia đình, cục trưởng Trương vô ý để lộ, thành phố H sắp kiến thiết mục tiêu mới, trong đó, hạng mục ‘Khai thác Nguyên thạch’ vốn bị quản lý sát sao có cơ hội được nổi lên. Lúc đó, Bạch tiên sinh không để ý, nhưng sau khi gặp phải ám sát ở trại an dưỡng, ông bắt đầu quan tâm đến nó.

Trong phòng không nhiều người, đều là những kẻ tai to mặt lớn ở thành phố H này. Tính tình Bạch Ân vốn lãnh đạm, đối với người khác ôn hòa, nhưng mọi người biết rõ chuyện xảy ra mấy năm nay, vậy nên, họ khá thường thức thái độ bình tĩnh, không quá kiêu ngạo, cũng không nịnh nọt, lại giỏi tâm kế của ông.

Trương tiên sinh là người khởi xướng bữa tiệc này, ông ngoắc ngoắc, ý bảo Bạch Ân ngồi xuống bên cạnh mình, cười nói: “Lão Bạch, lâu rồi không gặp, đang bận gì thế?”

Tầm mắt Bạch Ân đảo qua, nhìn hết một lượt người trên bàn cơm, biết vị vẫn âm thầm chống lưng cho Tổng Chấn Hào có khả năng cao ở trong số đó, liền đáp: “Tổng Chấn Hào nhét một cậu nhóc qua chỗ tôi, vốn không muốn nhận, nhưng ai ngờ, ông ta lại bỏ cậu bé đó, thấy đáng thương, nên mấy ngày nay đều bận thương lượng với ông ta chuyện này.”

Cục trưởng Trương lộ ra nụ cười ngằm ngằm đã hiểu, nói: “Vất vả cho ông.”

Hiển nhiên, cái thói quen ‘thích đẩy nghề sĩ của mình lên giường người khác’ của Tổng Chấn Hào, cả giới này đều biết.

40. Chương 40

Qua ba lượt rượu, cục trưởng Trương vô tình nhắc tới dự án ‘Khai thác Nguyên thạch’, Bạch Ân xoa xoa cổ tay áo, hỏi: “Dự án đó tiến hành thế nào? Nguyên thạch béo bở thế, nhiều người dòm lắm phải không?”

Cục trưởng Trương thở dài: “Tuy rằng khả năng kiếm lời rất lớn, nhưng ông cũng biết, đầu tư nguyên thạch cần nhiều tiền, trong thành phố này, có thể tung ra từng ấy tài chính, tổng cộng cũng chỉ mấy nhà.”

Bạch Ân cười cười, giả bộ cảm lấy chén như muốn uống rượu, che dấu ý đồ của mình. Cục trưởng Trương ngăn ông lại, dãn qua, nhỏ giọng hỏi: “Lão Bạch, ý ông thế nào?”

“Ý ngài là?” biểu tình của Bạch Ân rất thản nhiên, giống như không đếm xỉa đến.

Cục trưởng Trương có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói tiếp: “Anh cũng không lừa chú, ban đầu nói với chú chuyện này, là muốn xem chú nghĩ thế nào, nếu muốn cùng tham gia, anh đây có thể giúp một tay.”

Ngón tay Bạch tiên sinh nhẹ xẹt qua mép chén rượu, vờ nửa vòng, giống như muốn suy nghĩ, cân nhắc thật. Điểm tốt của cục trưởng Trương là chuyện gì cũng chỉ đề cập tới rồi thôi, để lại nửa phần đường lui cho cả mình là người khác, vậy nên, sau khi nói xong, ông cầm chén rượu, chuyển qua bên kia bàn ăn, uống rượu với người khác.

Những người ở đây đa phần đều là tiền bối của Bạch Ân, ông không muốn ở đâu, bảo người để lại lời nhắn cho cục trưởng rồi đứng dậy rời đi. Đến lúc cục trưởng Trương say khướt, được người điều ra khỏi phòng, thư ký tiến đến trả tiền thì được báo là Bạch tiên sinh đã thanh toán rồi, còn trả thêm một phòng tắm hơi nữa.

Cục trưởng Trương không hề giật mình, quay đầu sang bên cạnh, cười cười, nói: “Tác phong làm việc của lão Bạch vẫn tốt thế.”

41. Chương 41

Chuyện đầu tiên Bạch Ân làm sau khi lên xe là cởi áo khoác, bút ghi âm giấu kín trong cổ tay áo lóe ra ánh sáng xanh, ông phát lại đoạn nói chuyện vừa rồi, bên trong vang lên tiếng cục trưởng Trương: “Sàn sạt... Lão Bạch, ý ông như thế... Sàn sạt...”

Ông nghe điện thoại vô tuyến vang lên: “Chủ tịch, tôi thấy chúng ta có thể hợp tác với cục trưởng Tổng.”

Bạch Ân nói: “Candy? Cậu nghe lén lời chúng tôi nói?”

“Không, chỉ trùng hợp thôi, mấy hôm trước ngài yêu cầu chúng tôi điều tra chuyện giám đốc Tống mà, bọn họ vừa đi, cục trưởng Trương liền đi vào, chúng tôi chưa kịp tháo thiết bị.”

“Lần này coi như qua, về sau chú ý chút, đừng để bị lần ra dấu vết.”

“Vâng,” Candy cố tình kéo dài âm cuối, có cảm giác vui vẻ khó hiểu: “VẬY CHỦ TỊCH, TIẾP THEO CHÚNG TA LÀM GÌ?”

Bạch Ân đề nút xuống, chọn chỉ đường tới đoạn cao tốc gần đây nhất: “Không cần vội vàng, cứ để đó đi, món gan ngỗng mỡ béo (Foie Gras) hấp dẫn thế, đương nhiên có ruồi bọ tới muốn ném một phần, nhưng dù vì bất cứ điều gì, đều phải tự suy xét lại vị trí của mình, mơ ước thứ vĩnh viễn không thể thuộc về mình, sớm muộn cũng sẽ phạm sai lầm.”

Candy cười ha ha, sau đó ai oán nói: “Chủ tịch, mấy cuối tuần gần đây tôi đều tăng ca, tới giờ này rồi còn chưa được ăn đồ gì nóng, tới lúc nào mới được nghỉ ngơi nha.”

“Tùy, cậu muốn nghỉ lúc nào cũng được.” Bạch Ân nói rất sung sướng.

Candy hạnh phúc lắm: “Thật sao? Chủ tịch, ngài tốt quá! Săn sóc thật đấy!”

Bạch Ân cười lạnh, không đợi Candy nói xong: “Cậu tưởng thật?”

Candy: “...”

Nãy đùa tôi đúng không.

Giọng Candy ngập tràn chua xót: “Tôi muốn rút lại lời ca ngợi vừa nãy.”

Bạch Ân nói: “Sao cũng được, cậu mắng tôi mỗi ngày cũng chẳng sao, làm việc tốt là ổn.”

Thứ chủ nghĩa tư bản ác độc.

42. Chương 42

Giám đốc Tống bị Bạch Ân dọa sợ, mọi hoạt động mờ ám của lão đều bị giữ kín trong căn phòng làm việc vĩnh viễn không có cửa sổ của Bạch Ân tại BEACHER. Vậy nên, lão không chỉ uy hiếp, bắt Trịnh Hòa về công ty, tỏ vẻ sẽ trở thành 100% với Bạch Ân, hơn nữa, còn nộp lên mọi chuyện trong công ty của lão, cùng với một ít về phương hướng phát triển, chương trình, kịch bản của Trịnh Hòa.

Bạch Ân lại bắt đầu cuộc sống dật dờ, nhàm chán của mình.

Ông không nói cho bất cứ ai, lái một chiếc máy bay tư nhân – ông đã tốn rất nhiều thời gian mới thi được bằng lái nó, định tới một hòn đảo không người, yên tĩnh một mình.

Nhưng trên thực tế, ông mới bay không đến một giờ đã bị cưỡng chế ngừng lại, quay về sân bay. Sau đó, ông bảo người lái xe vẫn còn ngây ngốc, chở mình tới công ty Trịnh Hòa.

Ông bỗng nhiên nhận thấy, một mình đi du lịch thật nhàm chán, nên mang theo ai đó phiêu cùng.

Trịnh Hòa với khả năng chịu áp lực cao, bị đứng mũi chịu sào.

Lái xe gọi điện cho Thành thiếu – người đại diện đương nhiệm của Trịnh Hòa, quay đầu lại nói: “Chút nữa Trịnh Hòa sẽ đi ra.”

“Tôi thấy rồi,” Bạch Ân vẫn luôn nhìn cửa sổ, nói xong, ông mở cửa xe, đeo lên nụ cười tao nhã: “Trịnh Hòa, bên này.”

Trịnh Hòa chạy qua mau, vừa đóng cửa lại, đôi môi hai người đã trao nhau một nụ hôn ướt át.

Trịnh Hòa né ra một chút, thở dốc một hồi, oán giận hỏi: “Sao ngài lại tới đây?”

Bạch Ân ôm thắt lưng Trịnh Hòa, tựa vào vai cậu, ý nghĩ lái máy bay đi hoang đảo bỗng dưng nhạt đi: “Thấy tôi, em vui lắm, phải không?”

Dù sao thì tâm tình tôi không tồi.

Bạch Ân giấu lời đó vào lòng.

43. Chương 43

“Tích tắc, tích tắc...”

Đồng hồ báo thức chạy đều trong bóng tối, gió gào thét ngoài cửa, giống như tiếng kêu rên bén nhọn của một người phụ nữ, cát bị gió cuốn lên, đập vào cửa sổ ‘lạch cạch, lạch cạch’. Bạch Ân mở mắt.

Ông không biết đã bao lâu kể từ lúc tắt đèn đến giờ, nhưng ông biết, mình không ngủ được.

Trịnh Hòa ngủ say sưa trong lòng, hơi thở ấm nóng phả vào cổ ông, Bạch Ân xoay người, cố gắng miêu tả gương mặt đó trong bóng đêm, nhưng không tài nào nhớ ra được.

Nhận ra điều đó, trong lòng Bạch Ân bỗng nhiên thấy trống rỗng.

“Trịnh Hòa, ” Bạch Ân nhẹ nhàng gọi.

“Ủm? Sao thế?” Trịnh Hòa bật đèn đầu giường, nhìn đồng hồ rồi lại rúc vào trong lòng Bạch Ân: “Giờ mới hơn 3h...”

Bạch Ân để gương mặt Trịnh Hòa đối diện với mình, nhẹ giọng: “Em ngủ tiếp đi.”

“Ngài thì sao?”

“Lát nữa là ngủ.”

“A...” Trịnh Hòa không nói gì, Bạch Ân vặn cho đèn tối đi, Trịnh Hòa đột nhiên mở mắt, hỏi “Bạch tiên sinh, ngài ngủ không yên phải không?”

Bạch Ân sờ sờ đầu Trịnh Hòa, không đáp.

Trịnh Hòa dụi dụi mắt, nói: “Nếu ngài không ngủ được, để em nói chuyện với ngài đi, chút nữa mệt là ngủ.”

Về mặt Bạch Ân dịu đi, nói: “Chẳng phải mai em còn phải đi làm sao, kệ tôi, ngủ đi.”

“Không sao, ” Trịnh Hòa vừa ngáp vừa nói “Em không buồn ngủ.”

44. Chương 44

Ngăn tủ bên giường nhà Trịnh Hòa để rất nhiều mấy quyển sách linh tinh, Bạch Ân tùy tay rút ra một quyển, là một tạp chí thời thượng, hướng dẫn làm thế nào để rèn luyện ra cơ bắp bằng những phương pháp khỏe mạnh. Bạch Ân nhìn Trịnh Hòa, cười hỏi: “Em đọc cái này?”

Trịnh Hòa vừa ‘thở hổn hển, thở hổn hển’, vừa cười, đầu lưỡi cậu quăn quýt lấy cơ bụng Bạch Ân, thích không ngừng được, hâm mộ: “Bao giờ em mới có được dáng người giống ngài chứ.”

“Đừng nghịch, ” Bạch Ân quàng tay qua vai Trịnh Hòa, kéo cậu lên, Trịnh Hòa tự động tìm một tư thế nằm sắp khiến cả hai đều thoải mái, nói: “Thực ra, em mua nó không phải để tập thể hình, chỉ là thấy người ở bìa rất đẹp trai, còn nghĩ...he he”

“Tiểu sắc quỷ.” Bạch Ân vỗ mông Trịnh Hòa một cái, mở tạp chí ra, trang đầu tiên chính là một người đàn ông thoa dầu ô liu lên người, nổi bật làn da mật ong cùng với cơ thể cường tráng vô cùng hấp dẫn.

Bạch Ân liếc qua một cái liền đặt tầm mắt ở khung giới thiệu những bước tập thể hình nhỏ nhỏ phía dưới. Trịnh Hòa thì ngược lại, cậu xum xoe: “Đẹp trai không?”

“Cũng được, nhìn không tệ.” Bạch Ân nói rất lạnh nhạt.

Trịnh Hòa lật lật, tìm tới hình một người đàn ông nước ngoài tuấn tú, nói: “Ngài nhìn người này này!”

“Ừm, nhìn.”

Trịnh Hòa cười hì hì: “Giống ngài nhỉ? Lúc đầu em còn tưởng ngài là người mẫu này đây!”

Bạch Ân bật cười: “Giống chỗ nào chứ?”

“Chỗ nào cũng giống nha, ” Trịnh Hòa đặt tạp chí bên cạnh mặt Bạch tiên sinh để so sánh, nói: “Nếu không phải nốt ruồi sau lông mày của ngài, em chắc chắn đã nhận nhầm.”

Bạch Ân khẽ vuốt mặt mình, hỏi: “Đoạn sau lông mày tôi...có nốt ruồi?”

“Ngài không thấy sao?” Trịnh Hòa đưa cho ông một chiếc gương nhỏ: “Nè, chỗ này đó.”

Trịnh Hòa nói thế, Bạch tiên sinh mới thấy, đoạn sau lông mày của mình có một nốt tròn đỏ nhỏ, rất nhỏ, không nhìn kỹ, không thấy được.

“Em thấy nó từ lúc nào?” ông hỏi.

“Từ lâu rồi, ” Trịnh Hòa bám lấy tay Bạch tiên sinh, nghiêng người, hôn chỗ đó: “Đẹp lắm.”

45. Chương 45

Hậu quả của việc hai người nói chuyện thâu đêm, đó là — cả hai đều ngủ quên.

Trịnh Hòa một tay đánh răng, một tay cầm di động bấm số, cuối cùng, bởi vì bối rối quá mà bàn chải đánh răng còn dính bột của cậu quệt vào màn hình di động, khiến cậu gờm chết mất.

Bạch Ân trần trụi nhàn nhã đi tới, tựa vào cạnh cửa nhìn Trịnh Hòa đang luống cuống: “Hôm nay em bận lắm sao?”

“Người đại diện nói hôm nay em sẽ tới gặp đoàn làm phim “Xuân Kiếp”, không được phép đến trễ.” Trịnh Hòa ngậm bàn chải đánh răng, ngồm ngoàm nói.

“Người đại diện của em.....là Thành thiếu?” Bạch Ân có chút ấn tượng.

Trịnh Hòa gật đầu lia lịa, dù đang trong tình trạng nguy cấp vẫn không quên tám chuyện: “Nói với ngài này, Thành thiếu thú vị lắm, em nhiều lần phát hiện anh ta luôn mang”

Bạch Ân gõ gõ ván cửa: “Em còn hai mươi phút.”

“Trời ạ! Chết mất thôi!” Trịnh Hòa vội vàng rửa mặt, bàn chải đánh răng còn không cất kỹ.

Bạch Ân nhìn thế, hỏi: “Chút em đi như thế nào?”

“Thành thiếu tới đón, ” Trịnh Hòa lau khô nước trên mặt, cười khổ: “Nhưng đến giờ, anh ấy vẫn chưa nhận cuộc gọi của em.”

Bạch Ân luôn có kiên nhẫn với tình nhân, nói: “Tôi đưa em đi, được không?”

Tay cầm khăn mặt của Trịnh Hòa nắm chặt, cậu kinh ngạc nhìn ông: “Sao ngài bỗng nhiên tốt với em thế?”

Ngón tay Bạch Ân xẹt qua gương mặt ẩm ướt của cậu, ầm ập, ông cười nhạt, hỏi lại: “Bình thường, tôi không đối xử tốt với em?”

“Không phải, ” Trịnh Hòa xoa xoa gương mặt đỏ bừng lên vì cảm động, nói: “Hôm nay đành thôi vậy, mới quay lại công ty mấy ngày, nên giãn dị thôi.”

Bạch Ân khẽ nhú mày, nhưng không nói gì.

Trịnh Hòa giải thích: “Không phải chuyện giấu diếm hay không, tuy bên công ty cũng biết quan hệ của chúng ta, nhưng em vừa quay về, hết làm diễn viên chính lại chụp ảnh tuyên truyền, để người khác thấy ngài đưa em đi, người ta lại ghen ghét khó chịu.”

“Được rồi, ” Bạch Ân cúi người, hôn hôn mặt Trịnh Hòa: “Tôi để người khác đưa em đi.”

Trịnh Hòa hôn đáp lại, nhưng nơi hôn là môi ông, hôn xong, cậu nói: “Nghe ngài nói thế, em mới nhận ra, không cần tự lái xe về nhà nữa, có người đón đưa, đãi ngộ tốt thật đấy.”

“Thế đừng lái xe nữa.” Bạch Ân khó được mà ôn tồn với Trịnh Hòa thế, sau, ông lại nhắc nhở rất tàn khốc: “Em chỉ còn năm phút, muốn tới muộn sao? Mặc quần áo nhanh lên.”

46. Chương 46

Công ty của Bạch Ân kinh doanh mảng ‘ăn chơi trác táng’ ở phía tây thành phố H. Nói là công ty cũng không đúng lắm. Mỗi cổ đông điều khiển một mảng riêng, cũng có ‘đồ đệ’ riêng của mình, ngoại trừ Bạch tiên sinh – người có thư ký là Tang Bắc – thực chất anh là cổ đông, công ty đến một chức giám đốc cũng không.

Bạch Ân là kẻ đứng trên đỉnh kim tự tháp đó, nhưng vì đỉnh kim tự tháp rất cao, rất xa, không với tới được, nên cổ đông nào cũng cố sống cố chết mà thu nạp tài nguyên, chủ động quá khiến cho Bạch Ân đã nhàn càng không có việc để làm.

Tiến Trịnh Hòa rồi, Bạch Ân lên lầu, thay quần áo, phòng quần áo chỉ đặt vài kiểu dáng quần áo ông đã dùng, Bạch tiên sinh chọn bộ màu trắng, chợt phát hiện trong túi áo có một hộp nhỏ, mở ra thì thấy một chiếc kẹp cà vạt màu bạc.

Ông nhớ đây là quà đưa cho Trịnh Hòa, nhưng không biết hôm đó cậu đỡ hơi thế nào lại không nhận lấy, khiến ông có chút thất vọng.

Bạch Ân thử kẹp nó lên cà vạt của mình, tinh xảo lại trang nhã, rất phù hợp thẩm mỹ của ông. Bạch Ân đứng trước gương, ngắm ra, tự hỏi làm thế nào để Trịnh Hòa nhận lấy món quà này của mình. Thời gian cứ thế trôi qua, điện thoại ông vang lên, giọng nói vui sướng của Trịnh Hòa truyền tới: “Bạch tiên sinh! Em bận xong rồi! Đạo diễn “Xuân Kiếp” hài lòng với em lắm, Thành thiếu cho em năm ngày nghỉ, nghỉ xong liền quay phim!”

Bạch Ân: “... Nhanh thế sao.”

47. Chương 47

Để trải qua năm ngày nghỉ của Trịnh Hòa thật hoàn mỹ, Bạch Ân đặt một phòng ở nhà vườn. Trịnh Hòa ngồi bên ông, không ngừng lải nhải ‘Phải xem kịch bản, nghỉ xong là phải quay phim rồi’. Bạch Ân không thêm để ý, Trịnh Hòa muốn đóng phim thì cứ đóng chơi, muốn đổi sang nghề khác ông cũng có thể đầu tư cho một số lượng tài chính phù hợp, để cậu có thể nổi bật.

— nói tóm lại, Bạch Ân cảm thấy, giữa sự nghiệp của Trịnh Hòa và bản thân, đương nhiên là mình quan trọng hơn.

48. Chương 48

Trên đường cao tốc, Bạch Ân mở hướng dẫn GPS, phía trên hiển thị 6:10AM, Trịnh Hòa bật nhạc radio, trên đài vang lên giọng nữ hét điên cuồng ‘Come on, baby! Dùng sự nóng bỏng...’

Trịnh Hòa sợ run, tắt radio đi: “Mới sáng sớm ra, định hù chết người chác!”

“Tôi lại thấy không tồi, nâng cao tinh thần.” Bạch Ân mở cửa sổ ra, không khí lạnh lẽo của buổi sớm lọt vào, mang theo hơi sương.

“Ngài đúng là dày dạn bản thân, ” Trịnh Hòa buồn ngủ, ngồi lắt lẻo trong xe, cũng không để ý mình vừa nói gì. Bạch Ân đưa tay, để đầu Trịnh Hòa gác lên vai mình. Trịnh Hòa đang mơ màng, bỗng nhiên thao láo, hỏi một loạt những câu linh tinh hạ thấp chỉ số thông minh như ‘nhà vườn có trồng rau được không’. Bạch Ân không đáp, có lẽ Trịnh Hòa thấy chán, ngồi ghé sau chơi di động.

Đường này ít xe, Bạch Ân chỉnh gương chiếu cho nó đối diện với Trịnh Hòa, thường xuyên liếc xem cậu đang làm gì.

Trịnh Hòa dường như thấy thứ gì thú vị, nhào ra ghế trước, giơ di động trước mặt ông, nói: “Ngài xem này, họ vui thật, chúng ta cũng làm đồ nướng được không?”

Bạch Ân cúi đầu, trên ảnh là một người đàn ông thực quen mắt, đang cầm đĩa thịt nướng lớn. Ông nhúu mày, người này....

Bạch Ân nắm lấy tay cầm di động của Trịnh Hòa, hỏi: “Ai thế? Cũng ở công ty em sao?”

Trịnh Hòa bỗng dừng cảnh giác: “Không, ngài đừng nhầm anh ấy, không phải người trong giới.”

Bạch Ân đoán được trong lòng Trịnh Hòa nghĩ gì, thậm chí còn cảm thấy buồn cười.

Ông không phải kẻ buông thả cho dục vọng của mình. Nếu Trịnh Hòa không xuất hiện đúng lúc ông đang nhàm chán đến độ sắp hủy diệt bản thân, hơn nữa còn lấp đầy khoảng trống trong lòng, thì đối với ông, Trịnh Hòa cũng chỉ là một người qua đường mà thôi.

49. Chương 49

Bạch Ân lựa chọn tới nhà vườn nghỉ phép vào khoảng thời gian này là có âm mưu cả.

Khi cục trưởng Tổng biết Bạch Ân có ý định tham gia dự án ‘Khai thác Nguyên thạch’ liền rất đặc ý giữ lấy văn kiện chính, đợi Bạch tiên sinh tới hợp tác với mình. Nhưng nửa tháng đã qua, vẫn chưa thấy trao đổi gì, Bạch Ân ở rịt trong địa bàn của mình cứ như thiếu nữ trong khuê phòng, không chịu đi ra. Cục trưởng Tổng vừa lo vừa tức, mặt còn mọc thêm mấy cái mụn. Sau vài ngày suy nghĩ, lão cảm thấy có lẽ Bạch Ân không muốn tham gia vụ này, bên này vừa định thăm dò thêm, bên kia Bạch Ân đã chạy tới nhà vườn.

Nhà vườn ở ngoại thành này rất nổi tiếng ở thành phố H, nó thuê số lượng đất cực lớn và một ngọn núi, phát triển khá có quy mô, điều làm cục trưởng Tổng chú ý là, khu đất sản xuất nguyên thạch ở ngay đối diện ngọn núi của nhà vườn. Bạch Ân đi nhìn địa hình nha!

Cục trưởng Tổng vừa suy đoán dụng ý của Bạch Ân, vừa tự hỏi, có nên chờ thêm một khoảng thời gian nữa không, nếu giờ mạo hiểm bán dự án này cho người khác cũng không được tốt lắm. Lòng lão rối bời.

Ở đầu kia, Bạch Ân – sau khi quăng một quả đạn khói rồi bỏ chạy – nhận được tin tức ông đợi hồi lâu.

“Cá ‘Tổng’ đã mắc câu.”

50. Chương 50

Bạch Ân có ba vệ sĩ được bồi dưỡng bên cạnh từ nhỏ: Kiệt Tử, Trần Minh và Candy. Kiệt Tử chủ yếu phụ trách tình báo. Candy từng vào quân đội vài năm, phụ trách những hoạt động bí mật. Trần Minh thì tương đối đặc biệt, khi còn nhỏ, hắn có tình yêu cuồng nhiệt với hóa học, Bạch lão gia tử vốn định đưa đi du học, để quay về công ty làm phụ tá, nào ngờ, sau khi biết tin, hắn quỳ suốt 2 tiếng năn nỉ Bạch lão gia tử cho ở lại Bạch gia. Năm đó, Bạch Ân vừa đẩy con mình sang bên nhà mẹ nó để quấy rối, thấy thế liền tò mò. Điều tra một chút thì biết, ra Trần Minh và Kiệt Tử đã thông đồng với nhau từ lâu, mười bốn tuổi lôi nhau lên giường, tính đến giờ cũng đã năm năm.

Bấy giờ Bạch Ân mới biết, ra hai người đàn ông cũng đến với nhau được. Nhưng ‘đến với nhau’ trong đầu ông khác hẳn ‘đến với nhau’ trong đầu người khác. Lúc đó, ông với ly hôn với vợ cũ, cô nàng cùng một người đàn ông kém 8 tuổi đi California hưởng tuần trăng mật, để ông cô đơn thao thức.

Với suy nghĩ ‘thử một lần cho biết’, Bạch Ân lần đầu tiên quan hệ với đàn ông – một món hàng sa hoa được chọn lựa cẩn thận, người bạn giới thiệu nói người này được dạy dỗ, huấn luyện từ nhỏ, ngay cả ý nghĩ của bản thân cũng không có.

Bạch Ân không tin, sau khi rút khỏi thân thể người đó, ông nhìn ánh mắt của người nọ, nói chuyện hơn 10 phút, người nọ đến chớp mắt cũng không, chẳng khác gì rỗng rỗng.

Bạch Ân cảm thấy thực thất vọng.

Sau không biết ai để lộ tin, không ngừng có người nhét những cậu bé tươi ngon, đẹp đẽ cho ông. Ông bao dưỡng bữa một cậu chàng bên giám đốc Tống, tên Vinh thiếu. Còn chưa nếm ra vị gì, cậu chàng không chịu nổi cô đơn, chạy ra ngoài tìm người khác chơi. Bạch tiên sinh tởm tới độ, trong phòng tắm, thiếu chút nữa kỳ rách da mình.

Trùng phạt cậu nghệ sĩ đó xong, nhaoáng một cái, ông đã ăn chay nhiều năm.

Đang lúc Bạch Ân định tìm bữa một ai đó, Trịnh Hòa xuất hiện.

Ông làm quen với cảm giác ôm một cơ thể ấm áp đi vào giấc ngủ rất nhanh chóng, cảm giác an tâm khi muốn tìm ai đó, chỉ cần đưa mắt là có thể thấy được.

Ông thấy, mình thực sự đã cô đơn quá lâu rồi.

Sự tồn tại nhỏ nhoi đó, cũng có thể đẩy lên cảm động.

51. Chương 51

Bạch Ân tìm thấy đồ câu ở sau cốp xe. Chẳng hiểu sao Trịnh Hòa vẫn dính lấy ông, rõ ràng rất mệt lại không muốn đi nghỉ.

Bạch Ân nhéo mũi Trịnh Hòa, dắt cậu tới bên hồ.

“Em thích câu cá không?” Ông hỏi.

Trịnh Hòa lắc đầu, nói: “Không thích, chán lắm, phải ngồi đợi mấy tiếng liền.”

“Đâu phải thế, ” Bạch Ân mở ghế dựa ra, dạy Trịnh Hòa từng bước từ buộc dây, đến gắn mồi, Trịnh Hòa nhìn nhưng không tập trung, một lúc sau lại ngồi yên trên ghế, chơi di động. Bạch Ân thở dài, nói: “Đừng nhìn di động mãi thế, không tốt cho mắt.”

“Chơi một chút thôi, ngài xem, ” Trịnh Hòa dịch cho ghế của mình và Bạch tiên sinh ghé vào nhau, người cậu tựa vào ông, Trịnh Hòa chỉ vào game câu cá trên màn hình: “Ngài câu cá, em cũng câu cá, hai ta cùng cố gắng!”

“Ha ha.” Bạch Ân đẩy nhẹ Trịnh Hòa ra xa, vớt lưỡi câu vào nước, liếc nhìn thấy từ cửa có hai thanh niên đi tới, cách ông và Trịnh Hòa không xa cũng có một cần câu đang buông.

Hai người kia ngồi xuống, ra hiệu một cái với Bạch Ân, Bạch Ân gật đầu rất kín đáo.

Trịnh Hòa chơi mệt, vừa câu được câu không nói chuyện, vừa thò tay vào nước, nguẩy qua nguẩy lại. Bạch Ân cảm giác được cần câu trong tay giật giật, ông có thể tưởng tượng cảnh cá bị Trịnh Hòa dọa sợ, cười hỏi: “Em làm gì đấy?”

“Rửa tay.” Thực ra Trịnh Hòa đang cúi đầu nhặt đá ở mấy chỗ nước nông.

Bạch Ân đi qua, kéo cậu, nói: “Sao em cứ như cậu nhóc mãi không lớn thế, nước bẩn, đừng nghịch.”

“Không sao, em mang khăn ướt mà.” Trịnh Hòa quẹt quẹt lau tay ướt vào quần, lấy khăn ướt đưa cho ông: “Cho ngài này, lau đi.”

“Để em lau cơ mà.” Bạch Ân không nhận được cười.

“A? Em á, em không cần.” Trịnh Hòa trả lời rất lưu loát, chạy đi nhặt đá tiếp.

“Tôi thấy rồi.” Bạch Ân nói xong, xắn quần, cũng ngồi xổm xuống, nhìn Trịnh Hòa nghịch. Ông không cất mồi câu mà đặt lưỡi câu ở giá bên cạnh.

Trịnh Hòa cọ cọ về phía Bạch Ân, Bạch Ân cũng thuận tay ôm qua.

Hai người ở cạnh nhau lúc nào cũng thế, da thịt không dán vào nhau không chịu được, giống như người mắc chứng skin hunger, chỉ cần tách ra, trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu như da mình cào xé.

Bạch Ân đặt cằm lên vai Trịnh Hòa, thấy Trịnh Hòa đang rửa một viên đá hình chữ nhật, nhân tiện hỏi: “Nếu em thấy chán thì chúng ta về thôi.”

“Đâu chán đâu, ” Trịnh Hòa vẫn rửa đá rất chuyên chú: “Vui lắm mà.”

Bạch Ân không hiểu nổi, ngồi nghịch đá ở chỗ nước không được trong như thế này, vui chỗ nào? Bệnh ưa sạch sẽ của ông khiến Bạch tiên sinh chỉ nghĩ thôi đã khó chịu, muốn đi tắm một lượt.

Hai thanh niên khi này đi tới, lễ phép nói: “Chào hai người, tôi là Kiệt Tử, còn kia là Trần Minh.”

Bọn họ là chính là hai vệ sĩ của Bạch Ân.

Trên đường tới, Bạch Ân nhận được tin, lưu lượng khách gần đây của nhà vườn này không hiểu sao lại giảm dần, ông đoán mấy kẻ đó muốn mình đi vào bấy đây, liền nói trước với đám người của Candy, bảo họ ẩn ở một nơi bí mật gần đó để bảo vệ, Trần Minh và Kiệt Tử có tác dụng tung hỏa mù, đương nhiên phải giả bộ không biết.

52. Chương 52

Kiệt Tử kéo Trịnh Hòa tới bên mình, Trần Minh thì cầm cần câu ngồi cạnh Bạch tiên sinh, nhỏ giọng nói: “Chủ tịch, máy theo dõi đã lắp đặt xong rồi.”

Bạch Ân nhíu mày: “Sao lại là máy theo dõi, đang thắc mắc nguyên nhân gì các cậu chi nhiều thế, ra là dùng ở phương diện này.”

Trần Minh lộ vẻ xấu hổ, hắn cũng biết lần này bọn họ hơi làm biếng, cúi đầu không nói.

Bạch Ân nhấc cánh tay, cá bay lên khỏi mặt nước, quẫy quẫy vài cái trên không trung rồi rơi xuống trước mặt ông. Trần Minh đi lên, bắt cá, thả vào xô, lại gắn môi vào lưỡi câu. Bạch Ân hỏi: “Trần Minh, cậu sẽ nhiệt tình như thế với người mới gặp lần đầu sao?”

Tay Trần Minh khựng lại, rụt về.

“Thôi, ” Bạch Ân phát tay: “Giờ không tiện nói, tối tôi đi tìm cậu.”

“Dạ.” Trần Minh đứng bên cạnh ông, trầm giọng nói.

Bạch Ân không để ý đến hắn, lại quăng lưỡi câu vào hồ, nói: “Trịnh Hòa, lại đây.”

“Ai nha.” Trịnh Hòa vui vẻ chạy đến, Kiệt Tử cũng đi theo, Bạch Ân nhận ra thái độ né tránh của Trịnh Hòa đối với Kiệt Tử, ông nhìn Kiệt Tử, gương mặt xinh đẹp của cậu ta đầy nghi hoặc.

Hai người này, đúng là....Bạch Ân nhíu mày.

Trịnh Hòa ngửa đầu, đặt hai ngón tay giữa hai hàng lông mày của Bạch Ân, nghiêm túc nói: “Nhíu mày không tốt.”

“Biết.” Bạch Ân nắm chặt tay Trịnh Hòa, đặt lên môi, hôn nhẹ: “Nghe lời em.”

53. Chương 53

Đợt lúc hai người Kiệt Tử và Trần Minh đi, Bạch tiên sinh thu cần, mang theo Trịnh Hòa đi ăn sáng.

Để hội viên có thể cảm nhận được môi trường một cách tự nhiên nhất, nhân viên phục vụ của nhà vườn không xuất hiện, chỉ có biển tên của những nơi công cộng được treo trên tường.

Bạch Ân từng tới nơi này, dễ dàng tìm thấy nhà ăn, trái ngược với Trịnh Hòa, suốt dọc đường đi, cậu mãi ngó trái ngó phải, suýt lạc đường.

Nhà ăn là một phòng thủy tinh được dựng ở trung tâm hồ, nối với bờ bằng một cầu gỗ, mặt hồ xanh rục rỡ, trong như phi thủy. Trịnh Hòa chọn một chỗ gần cửa sổ, ngó xung quanh, cậu có chút sợ hãi hỏi Bạch tiên sinh: “Sao ở đây chỉ có hai người chúng ta nha?”

“Nơi này chỉ có hội viên mới tới được, giá rất đắt, nên ít có người tới.” Bạch Ân che giấu sự thật, ông không muốn Trịnh Hòa biết quá nhiều tin tức, bởi cậu khiến ông cảm thấy thoải mái, ông muốn giữ gìn sự thuận tụy này.

“Vậy sao, ” Trịnh Hòa yên tâm, chọn hai đĩa lớn nhất, đưa cho Bạch tiên sinh: “Nè.”

Bạch Ân thực hoài nghi: “Lấy đĩa to thế, em ăn hết được sao?”

“Đừng coi thường em.” Trịnh Hòa rất tự tin với khả năng ăn uống của mình.

54. Chương 54

Bạch tiên sinh chọn một bát canh trắng ngà, đặt vào đĩa của Trịnh Hòa. Cậu ngửi ngửi, hỏi: “Đây là gì thế? Có mùi lạc.”

“Loại canh đặc chế ở đây. Làm từ lạc, cũng không tệ lắm.” Nhận được đánh giá ‘không tồi’ của Bạch tiên sinh, nghĩa là món này ngon cực kỳ.

Trịnh Hòa tỏ vẻ chán ghét: “Làm từ lạc, vậy sẽ có nhiều dầu nha, uống được sao?”

Bạch Ân có chút ngạc nhiên: “Ra cũng có món em ghét cơ đấy, hiểm thật.”

55. Chương 55

Trịnh Hòa ăn nhanh hơn Bạch tiên sinh rất nhiều. Bạch Ân mới uống xong nửa cốc sữa, Trịnh Hòa đã xử lý xong hai bát cháo. Bạch Ân dựa vào ký ức, giới thiệu cho cậu mấy món ăn, Trịnh Hòa ăn rất vui vẻ, cuối cùng bụng no kên, ghé vào bàn, nhìn Bạch tiên sinh ăn cơm.

Ánh sáng ngập tràn căn phòng thủy tinh, Trịnh Hòa phoi nắng liền thấy uể oải. Bạch Ân thấy cậu như thế, cũng có chút buồn ngủ. Bọn họ xuất phát từ 4 giờ, chưa ngủ đủ.

Bạch Ân bỏ bát đĩa xuống, đẩy đẩy Trịnh Hòa: “Tĩnh tĩnh, đi về ngủ nào.”

Trịnh Hòa nhắm mắt lại, giống như động vật nhuỷn thể, quần từ cánh tay, lần đến ngực Bạch tiên sinh, không chịu buông ra.

Bạch Ân đẩy cậu: “Dậy nào.”

Trịnh Hòa hé mắt rồi lại nhắm lại, cứ thế vài lần, Bạch Ân thấy cậu ngủ thật, không có người xung quanh cũng khó, ông ôm ngang lấy cậu, bấm chuông điện báo phục vụ chút nữa mang đồ câu để cạnh bàn ăn về phòng. Mới đi vài bước, ông bị cửa chặn.

Ông cố gắng dùng đầu gối đẩy, chưa bước ra khỏi cửa, nó đột nhiên đóng lại, chặt vật mãi, mồ hôi lấm tấm trên trán ông.

“Sao không phải cửa cảm ứng chứ.” Bạch Ân nhìn cánh cửa thủy tinh, lầu bầu.

“Hi hi ——” Trịnh Hòa vẫn giả vờ ngủ nãy giờ, rốt cuộc không nhịn được mà cười, cười đến độ vai run rẩy. Thực ra cậu cũng buồn ngủ lắm, nhưng từ lúc Bạch tiên sinh ôm đã dần tỉnh lại, trộm híp mắt nhìn hết các hành động của ông, không ngờ lại thấy được hình ảnh buồn cười này.

Bạch Ân buông Trịnh Hòa xuống, hỏi: “Em tỉnh từ bao giờ?”

Từ lúc không nhịn được cười, cậu cũng đoán được Bạch tiên sinh nhất định sẽ không vui, cậu rụt vai lại, nói: “Mới, mới thôi...”

Bạch Ân khoanh tay nhìn Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa càng co dúm người lại.

56. Chương 56

Để bù lại tội lớn dám lừa Bạch tiên sinh, từ lúc vào phòng, Trịnh Hòa liền xum xoe hết trái chần lại đi lấy quần áo. Nhưng Bạch Ân đến một ánh mắt cũng không có cậu. Trịnh Hòa tội nghiệp lẻo đẻo đi theo, nhìn ông thay áo ngủ. Bạch Ân nhìn người phía sau qua gương, trong lòng vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Ông cầm lấy cái tay lúc này nghịch nước bồn vẫn còn đầy vi khuẩn của cậu, nói: “Nãy ăn cơm có rửa tay không?”

Trịnh Hòa cười trừ.

Bạch Ân nhú mày, thậm chí, ông còn có thể thoáng ngửi thấy mùi đục đục của hồ nước, quả là không thể nào chịu nổi, ông đẩy Trịnh Hòa vào phòng tắm: “Đi tắm nhanh lên, trên người em toàn mùi tanh!”

Trịnh Hòa phẩy phẩy quần áo, nói: “Đâu có.”

Bạch Ân đóng cửa lại, tiếp tục thay đồ.

Trịnh Hòa bỗng nhiên mở cửa ra, cười hì hì: “Bạch tiên sinh, cuối cùng ngài cũng chịu để ý đến em, đừng giận nữa được không? Đều là lỗi của em, ngài là đại nhân, đừng chấp kẻ tiểu nhân chứ.”

Bạch Ân hừ lạnh một tiếng, nghĩ một đằng, nói một nẻo: “Tôi không giận.”

Trịnh Hòa đắc ý, phân tích rất rõ ràng: “Nói dối, ngài mà không giận, đã không cố tình không nói chuyện với em này giờ.”

“Được rồi, tôi thừa nhận tôi giận.” Bạch Ân nhún vai: “Thế, em đi tắm được chưa?”

“A? Em phải tắm sao? Tắm xong em sẽ thấy uể oải lắm, để tối tắm được không?” Trịnh Hòa cò kè.

“Được, nhưng không tắm thì em nằm dưới sàn mà ngủ” Bạch Ân nói.

Trịnh Hòa cảm hận đóng cửa lại, lấy ra chai dầu gội đầu đắt nhất trên giá, bóp đầy lên đầu.

Hừ, ép mình tắm, phải trả giá thật đắt!!

Trịnh Hòa còn định đổ hết chai dầu gội vào đường thoát nước, sau nghĩ lại thấy phí quá liền nặn thành hai cục to to, trát lên người, cả người cậu toàn bòn bọt, cũng thơm ngào ngạt.

57. Chương 57

Bạch Ân xem văn kiện xong liền xóa, ông tháo kính mắt xuống, day day mũi, thấy Trịnh Hòa vẫn chưa ra, liền tới gõ cửa: “Trịnh Hòa, em ở trong đó à?”

Trịnh Hòa gội sạch bọt trên người, không thèm bọc khăn tắm đã lộ đầu ra: “He he, nhớ em sao?”

“Em làm gì bên trong mà lâu thế?”

“Tắm cho thơm ngào ngạt nha, ” lời này của Trịnh Hòa là thật, vừa mở cửa ra, Bạch Ân đã ngửi thấy mùi ngọt ngào sộc tới, có vẻ hấp dẫn.

Trịnh Hòa cười gian trá: “Bạch tiên sinh, tắm cùng em không?”

Bạch Ân nghiêng đầu nhìn cậu một cái, bỗng nhiên, ông nở một nụ cười đáng sợ và đầy tính xâm lược, ông bắm lấy ván cửa, thấp giọng hỏi: “Thế...cái động mềm mại của em...đã được mở rộng chưa?”

Trịnh Hòa giật mình, cảm thấy ông có điểm là lạ, nói: “Bạch tiên sinh, em, em nói chơi thôi, đừng xúc động.”

Bạch Ân mỉm cười “Ừm, em nói chơi, tôi ‘chơi em’, có qua có lại.”

“Bạch tiên sinh, ngài định làm thật sao?” Trịnh Hòa sợ tới mức bám chặt lấy cửa, cậu có chút sợ, chỗ đó sáng nay mới làm, giờ vẫn còn đau mà.

“Thật, sao lại không chứ?” Bạch Ân đẩy mạnh, cửa mở rộng ra, Trịnh Hòa cố gắng đóng lại, nhưng cuối cùng, cơ thể trần như nhộng của cậu lại xuất hiện trước mắt Bạch Ân.

“Bỏ tay ra.” Bạch Ân ra lệnh.

Trịnh Hòa sợ hãi nhìn ông, cố gắng lấy dũng khí, lắc đầu: “Bạch tiên sinh, em thực sự không được, mấy hôm nay em đều...”

“Bỏ tay ra.” Giọng Bạch Ân thực bình tĩnh, nhưng chữ cuối cùng lại bị nhấn rõ như gần xuống.

“Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa vừa tội nghiệp nhìn ông, vừa buông lỏng tay ra, hai bàn tay đan chéo, che lại thứ giữa hai chân, cố gắng ngăn lại tầm mắt nóng bỏng của ông: “Đừng nhìn mà.”

“Vì sao?” Bạch Ân giật giật mấy cọng lông đen lộ ra của Trịnh Hòa, nói: “Tôi vẫn nghĩ, màu chỗ này của em cũng giống tôi, sau nhìn mới nhớ ra, tóc em màu đen, thế nên lông cũng màu đen mới đúng.” Nói xong, ông dè mu bàn tay của Trịnh Hòa, tay cậu suýt nữa nương theo động tác của ông mà xuyên qua kẽ giữa hai chân.

“Đừng thế.” Trịnh Hòa cảm thấy mình sẽ giật lên vì cái cảm giác sỉ nhục này.

Đúng là thử sức chịu đựng!

Cậu trần trụi đứng trước mặt Bạch tiên sinh, để ông dùng giọng nói bình thản của mình miêu tả, đùa bỡn như đối với một đồ vật nào đó!

Chúa ơi, nếu đây là mơ, chắc lúc dậy cậu sẽ thấy mình di tinh mất!

“Bảo bối, ngoan nào.” Bạch Ân đẩy Trịnh Hòa vào phòng tắm, chậm rãi đóng cửa lại.

58. Chương 58

Phòng tắm vẫn nồng hơi nước, Bạch Ân ngồi bên rìa phòng, kéo Trịnh Hòa tới trước mặt mình, nói: “Buông tay ra, giờ lên.”

Trịnh Hòa mím chặt môi, từ cổ trở lên mặt cậu đỏ lựng, nếu giờ thả tay ra, ông có thể đùa bỡn bất cứ vị trí nào trên người cậu.

Nhưng, Bạch Ân là kim chủ, cũng là người cậu thích.

Trịnh Hòa cúi đầu, bắt đầu gơ tay lên.

Lúc này, Bạch Ân rốt cuộc thấy rõ được ‘cậu nhỏ’ của Trịnh Hòa, ông dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy, hơi xoa xoa, hỏi: “Thế nào?”

Trịnh Hòa không nói lên lời, cảm giác mất mặt khiến đầu óc cậu bãi công.

“Nói.” Bạch Ân mỉm cười, thực hiển nhiên, cảm xúc hiện giờ của ông không tệ.

“Em....em....” Trịnh Hòa không khống chế được ánh mắt mình nữa, nó bắt đầu ướt át.

Thật ngoan. Bạch Ân nhìn Trịnh Hòa, nghĩ thế.

Một người chưa từng được ‘day dỗ’, gặp chuyện thế này có thể làm được như thế, phản ứng của Trịnh Hòa nằm ngoài dự đoán của Bạch Ân.

Càng ngày càng vừa lòng.

Tay Bạch Ân chạm tới làn da lạnh lạnh của Trịnh Hòa, từng chỗ ông rờ qua đều khiến cậu nóng rần lên, Trịnh Hòa cảm nhận được điều đó, gương mặt lộ vẻ mê ly.

Từ ngữ nào có thể biểu hiện được tâm tình bây giờ của Bạch Ân? Vốn tưởng nhạt về hòn đá có thể quăng vút tùy tiện, không ngờ lại là một viên ngọc bích xinh đẹp bị ẩn dấu.

“Bảo bối...” Bạch Ân dè Trinh Hòa vào vách tường, gạch sứ lạnh lẽo đối lập với làn da nóng bỏng, quả là sự hấp dẫn tuyệt diệu nhất.

Cực hoàn mỹ.

Bạch Ân nhìn chiếc cổ lộ vẻ yếu ớt của Trinh Hòa, đưa tay ra bóp lấy, ông không dùng sức, Trinh Hòa cũng không nhận ra động tác của ông.

Ông chỉ nhẹ đặt lên đó, giống như bàn tay đó thực chất là xiềng xích.

59. Chương 59

Hai người vốn định nghỉ một chút rồi đi chơi, nhưng hành vi bất ngờ của Bạch tiên sinh khiến Trinh Hòa ngủ thẳng tới 5h chiều.

Trinh Hòa thực không vui, cậu trùm kín chăn lại, vo thành một cục, mặt nhìn tường, dỗi.

Nhiệt độ không khí trên núi khá lạnh, chăn của Bạch tiên sinh bị Trinh Hòa cuốn đi, ông buông quyển sách trên tay xuống, đi ra túm lấy một tấm thảm đã dùng, nghĩ nghĩ, lại hỏi Trinh Hòa: “Em có lạnh không? Còn cái nữa này.”

Trinh Hòa không để ý đến ông.

Bạch Ân đẩy Trinh Hòa: “Lộ đầu ra nào, ngạt đấy.”

“Không.” Trinh Hòa đáp lại rất nhanh, không thèm suy nghĩ.

“Em không vui, sao thế? Nói với tôi được không?” Giọng Bạch Ân vẫn khàn khàn – dư âm của cuộc tình ái vừa rồi – Trinh Hòa che tai lại, mặt cậu đỏ bừng, cậu nhớ tới những câu khiến tim đập thình thịch, mặt đỏ lựng lúc ông làm chuyện đó với cậu: “Ngài đừng giọng đó nói chuyện với em chứ?” Trinh Hòa hô lên.

“Giọng tôi làm sao? Em nói cho tôi biết....” Bạch Ân không hiểu, cười khẽ, dán sát lại bên chăn, kéo Trinh Hòa ra.

“Em không muốn nói chuyện với ông.” Trinh Hòa tức giận: “Trêu em hay lắm sao?”

“Hay lắm.” Bạch Ân cười dịu dàng.

60. Chương 60

Bạch Ân cũng biết hôm nay ông làm hơi quá, bèn lên núi xem phong cảnh cùng Trinh Hòa, nếu không phải gió núi quá lớn, ông còn muốn kéo cậu lên cái đình nhỏ trên đỉnh núi, ở đó ngắm hoàng hôn rất đẹp.

Đi tới con đường nhỏ lát đá thanh lịch, Trinh Hòa vừa khụt khịt mũi vừa cầm đầu vào di động, nhìn ảnh chụp được, Bạch Ân khoác áo của mình cho cậu, Trinh Hòa nói: “Không cần.”

“Em chẳng phải lạnh sao? Mặc đi, đi một lúc nữa mới về mà.”

Trinh Hòa rút cuộc dời tầm mắt từ điện thoại tới mặt Bạch Ân, nói: “Đưa áo cho em, ngài không lạnh sao? Đều là đàn ông mà, em không cần áo của ngài.”

Lần đầu tiên, Bạch Ân thấy Trinh Hòa ngoan cố thế, tuy biết trong chuyện này, mình sai trước, nhưng ông vẫn cảm thấy không thể chịu được. Rõ ràng ông đã quan tâm đến cảm xúc của cậu, cố gắng đền bù, nhưng Trinh Hòa lại dùng cách tàn nhẫn nhất để đối xử với sự săn sóc của ông. Nghe Trinh Hòa trả lời thế, Bạch Ân như ngừng thở, khó chịu không diễn tả nổi thành lời, hồi lâu sau mới lạnh lùng nói: “Được rồi, tùy em.” Nói xong, Bạch tiên sinh vứt áo trên mặt đất, rời đi.

Khi này Trinh Hòa chỉ là mãi nhìn ảnh chụp nên không để ý tới ông mà thôi, thấy thái độ bất thường của ông, cậu bỏ di động vào túi, nhặt áo lên, nghĩ nghĩ, cậu khoác lên người. Trinh Hòa nhìn về phía trước, đường núi quanh co, không thấy bóng dáng Bạch tiên sinh đâu: “Chết rồi Về thế nào bây giờ.” Cậu buồn rầu: “Chuyện gì thế chứ....aiz, tính tình chú già đúng là không tốt.”

Đi dọc theo con đường nhỏ, Trịnh Hòa chợt thấy ở ngã rẽ có bóng một người đàn ông cao lớn, mái tóc được chải vuốt cẩn thận, nụ cười mỉm khiến Trịnh Hòa liếc mắt nhìn qua liềm sa vào.

Bạch Ân không quay đầu lại, ông đã đoán ra Trịnh Hòa từ tiếng bước chân của cậu, giờ ông đang rất buồn bực. Một là vì Trịnh Hòa dám dùng cái giọng lãnh đạm đó với ông, hai là bản thân ông, dưới tình huống đấy, còn sợ cậu không tìm được đường về, đứng đây đợi!

Đúng là không biết tự trọng.

Trong lòng, Bạch Ân cảm thấy khó chịu, trên mặt vẫn cười tươi: “Qua đây.”

Trịnh Hòa ngơ ngác hỏi: “Vừa nãy ngài sao thế?”

Vẻ mặt Bạch tiên sinh lạnh đi: “Cái này phải hỏi em.”

Trịnh Hòa lấy di động ra, bỏ vào tay ông, dẫn dò như phụ huynh đưa đồ cho con: “Trong di động này có rất nhiều thứ quan trọng, đừng làm hỏng, nhớ trả lại cho em.”

Bạch Ân nhíu mày: “Em đưa tôi làm gì?”

“Nộp lên chứ sao,” Trịnh Hòa nói: “Chẳng phải ngài khó chịu em nghịch di động không để ý đến ngài sao, đó, em đưa thứ quan trọng nhất của mình cho ngài, giờ hết giận được không, ” nói xong, cậu nghiêng đầu, cười tươi roi rói: “Cười một cái? Đừng giận được không?”

Bạch Ân quả thực không cười nổi: “Em nghĩ tôi giận vì thế?”

“Chẳng lẽ không phải?” Trịnh Hòa khó hiểu.

Giờ Bạch Ân đã hiểu, thái độ vừa nãy của Trịnh Hòa không phải do cố ý, ông chẳng biết nên khóc hay cười vì cái sự xúc động quá đổi của mình khi nãy.

Aiz.

61. Chương 61

Khúc mắc nhỏ đơn phương của Bạch tiên sinh bị ‘hóa cốt miên trường’ của Trịnh Hòa vô tình đánh tan, hai người tay trong tay, cười cười nói nói quay về. Trịnh Hòa ôm bụng kêu đói, Bạch Ân nhớ đã dặn người ta dùng cá ông câu được làm nguyên liệu cho bữa tối, nhân tiện nói: “Tối nay ăn cá.”

Trịnh Hòa hỏi: “Sao ông biết? Ở đây có menu sao?”

Bạch Ân lắc đầu: “Cá là ban sáng tôi câu được, em muốn ăn món gì thì ghi yêu cầu ra, đưa cho quầy tiếp tân, phía dưới viết số phòng cùng tên là được.”

“Ra là thế.” Trịnh Hòa nói: “Em còn định hỏi ngài, mấy con cá đó ngài để đâu, có mang về được không.”

“Chúng ta ở đây năm ngày, đợi đến lúc về, chúng nó đã chết từ lâu rồi.”

“Để trong nước là được.” Trịnh Hòa nói rất hùng hồn, sau lại thất vọng: “Nếu chúng nó đã lên thớt của người khác thì thôi, em còn đang định cho ngài chiêm ngưỡng kỹ thuật dùng dao của mình chứ.”

Nghe Trịnh Hòa nói thế, Bạch Ân chợt nhớ, sau lần mình ăn cá bị hóc xương, mỗi lần ăn cá, Trịnh Hòa đều nhặt sạch xương cho ông, hoặc chỉ chọn loại cá không xương.

62. Chương 62

Đêm xuống, Bạch Ân tới căn phòng đã đặt sẵn cùng Kiệt Tử, bên trong không một bóng người, chỉ có chiếc di động đặt trên bàn, đang đổ chuông.

Đón điện, bên kia nói: “Chủ tịch, chúng ta bị theo dõi.”

Bạch Ân nheo mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, ở tòa nhà đối diện, có một cánh cửa sổ hơi hé, lóe lên màu bạc mờ nhạt dưới ánh trăng.

63. Chương 63

“Bạch tiên sinh, ngài đang nhìn gì thế?” Trịnh Hòa đột nhiên hỏi.

“Ừm?” Bạch Ân hoàn hồn, thấy Trịnh Hòa đội mũ đi mưa, đang cố gắng cùng gậy trúc chọc chọc xuống nước, ông mỉm cười: “Ngắm phong cảnh, thực đẹp, phải không?”

Bọn họ hiện đang chơi thuyền trên ruộng nước lớn ở nhà vườn.

Bầu trời xám xịt, mưa rơi lác đác, dương xỉ trưởng thành mọc thành tảng, nước mưa rơi xuống khiến phiến lá rung rung, xanh mướt, đáng yêu, dưới nước nuôi cua đồng béo múp. Không biết Trịnh Hòa nghe đâu ra tin này, mượn một chiếc thuyền nhỏ bỏ neo, một tay dùng gậy trúc lật đá lên, một tay dùng giỏ để bắt cua.

“Em có bắt được không?” Bạch Ân thực hoài nghi.

Trịnh Hòa lau nước mưa trên mặt, đậu thuyền ở một khoanh nước, nói rất tự tin: “Được chứ, ngài cứ chờ em.”

“Tôi nhớ là phải dùng lưới đánh cá mà.” Bạch Ân nói.

Trịnh Hòa nói: “Nhưng trên hướng dẫn chỉ nói là dùng giỏ với đèn pin không thấm nước thôi mà.”

“Đèn pin để làm gì?”

“Em không biết, vậy nên không mang.”

Bạch Ân nhìn xuống nước, thỉnh thoảng có thể thấy được mấy con cua chạy ra vì bị Trịnh Hòa dọa. Thuyền đã được trang bị, không cần có người chèo, chỉ cần điều chỉnh phương hướng là được, nhưng tốc độ thì chậm như rùa bò. Bạch Ân nghĩ, giờ mình nhảy xuống bơi khéo còn đi nhanh hơn nó mấy lần.

Trịnh Hòa loay hoay một hồi, đúng là chó ngáp phải ruồi, đang súc giỏ, một con chừng 1 lạng lão đảo đâm vào, Trịnh Hòa mừng lắm, khoe tíu tít với Bạch Ân: “Xem này! Xem này! To chưa, thấy em giỏi không?”

Bạch Ân bị sự vui sướng của Trịnh Hòa làm dậy lên hứng thú, ông đề nghị: “Tôi giúp em cầm giỏ, em lùa cua vào, chúng ta phối hợp.”

“Ok nha!” Trịnh Hòa vui vẻ bỏ cua trong giỏ vào chiếc xô bên cạnh, còn để lên trên hai thanh dây kẽm, cậu ngồi xổm ở đầu thuyền, nói: “Nào, ngài đứng sau em.”

“Ừm.” Bạch Ân dùng giấy lau sạch thuyền, chưa kịp ngồi xuống, mưa lại làm bắn, Bạch Ân lau lại lần nữa, cứ thế mãi đến khi Trịnh Hòa không nhìn được nữa, thấy thân che mưa cho ông. Bạch tiên sinh ngẩng đầu nhìn Trịnh Hòa, ông cất giấy đi, ngồi xuống, bỏ giỏ vào nước.

Bạch tiên sinh hiển nhiên là giỏi hơn Trịnh Hòa, chẳng mấy chốc, trong giỏ lại có thêm mấy chú, mưa càng lúc càng lớn, rơi lộp bộp trên áo mưa, Trịnh Hòa chơi mệt, đòi quay về nấu cua ăn.

Bạch Ân chậm rãi thay đổi hướng thuyền, lúc đi ngang qua một đoạn dương xỉ cao chừng 2m, ánh mắt ông vô ý nhìn qua, nhếch môi cười. Trịnh Hòa ngo ngoáy trong lòng ông, không thấy được từ đám dương xỉ xanh mướt, chảy ra thứ chất lỏng nâu đỏ....

64. Chương 64

Ngày thứ ba ở nhà vườn, Bạch Ân tìm thấy một máy nghe trộm dưới tấm thảm trải sàn. Ông cầm nó đi tới bên giường, vốn định dính lên vách tường, không ngờ vừa cúi đầu xuống lại thấy một cái khác ở bệ cửa sổ.

Bạch Ân cảm thấy mấy người này cũng thú vị thật đấy.

Gắn máy nghe trộm trong phòng ngủ, bọn họ muốn nghe gì chứ? Ngoài tiếng rên trên giường, mình còn nói được cho Trịnh Hòa cái gì?

Trịnh Hòa đẩy cửa vào, nói: “Bạch tiên sinh, lúc này ở dưới lầu, em thấy những vị khách khác.” Mấy ngày nay, trừ các nhân viên xuất hiện khi có yêu cầu của Bạch tiên sinh, Trịnh Hòa không thấy bóng người nào nữa. Ban đầu cậu thấy sợ, chỗ lớn như thế chỉ có hai bọn họ, sau cũng quen, thậm chí còn thấy thanh tĩnh thế này cũng tốt.

Bạch Ân nghĩ đến điều gì, hỏi: “Người thế nào?”

“Em không biết, đều là nam, tuổi cũng lớn.” Trịnh Hòa ngồi xuống ghế, bắt đầu đoán: “Em thấy bọn họ đều là người rất có tiền, ngài nghĩ sao?”

“Hắn thế, em thấy mấy người?”

Trịnh Hòa suy nghĩ, nói: “Năm...hay sáu ấy nhỉ? Em không rõ, đại khái chừng thế, mấy người đó đi cùng nhau, em chỉ liếc qua, không chú ý lắm.”

Bạch Ân nói: “Tôi nhớ là suối nước nóng ở đây không tồi, lát em muốn thử không?”

“Đợi cơm nước xong rồi nói, ” Trịnh Hòa nằm ườn trên giường nói: “Hôm nay em mệt, muốn ngủ một chốc.”

“Ừm...” Bạch Ân xoa xoa đầu Trịnh Hòa: “Nghỉ chút đi.”

Trịnh Hòa gối đầu lên cánh tay Bạch Ân đặt bên cạnh, nhắm mắt lại.

65. Chương 65

Buổi tối của ngày thứ ba tới nhà vườn, Bạch Ân một mình đi dọc theo hành lang tối om.

Ánh trăng ảm đạm, bầu trời không có nhiều sao – không khí này quả thực tốt đẹp, ông dừng lại, ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời chẳng có gì đặc sắc đó, bỗng nhiên, ông tháo đồng hồ xuống, mặt lưng của đồng hồ là một vòng tròn nhỏ, có thể thay chức năng của gương, ông quơ quơ đồng hồ, giả như đang xem giờ, người phía sau sợ quá, vội vàng rút vào góc.

Bạch Ân đeo đồng hồ lên, day day mũi, làm bộ như không có chuyện gì, đi tiếp.

Ngay vừa rồi, nhờ vào mặt sau đồng hồ, ông đã thấy được vị trí người nọ trốn.

Bạch Ân lặng lẽ lợi dụng những thứ có thể phản quang để quan sát kẻ theo dõi phía sau, có thể thấy được hẳn không phải dân chuyên nghiệp, kẻ đó thậm chí không biết, những người đã trải qua đặc huấn có thể nghe được tiếng quần áo ma xát trong khoảng cách gần, điều này không thể che giấu bằng cách đổi giày, hay dùng loại giày không tạo tiếng bước chân. Sự thực là, khi căng thẳng, rất nhiều người không để ý tới tiếng quần áo mình phát ra.

Bạch Ân hiển nhiên không phải những kẻ ngu xuẩn, dễ dàng rơi vào khủng hoảng đó, ít nhất, ông thực bình tĩnh. Mọi chuyện đều xảy ra như những gì ông dự kiến, lúc này, ông mang theo Trịnh Hòa, giả vờ là gã đàn ông tìm kiếm thú vui ***, sau đó, kẻ vẫn giấu trong bóng tối sẽ vờn đảo ra, ý đồ cho ông một nhát chí mạng.

Tất cả những điều đó, ông đều đoán được. Từng có rất nhiều chuyện như thế, Bạch Ân không nhớ rõ chính xác bao nhiêu, nhưng trước khi chúng thực sự xảy ra, chúng đã xuất hiện trước trong não ông, thời gian, là công cụ giúp suy đoán của ông trở thành sự thật mà thôi.

Tư duy của Bạch Ân có thể vượt qua chiếc máy tính tiên tiến nhất của thế kỷ này, cũng có thể là cái đầu chỉ biết đoán mò, thập cẩm đủ thứ của một vị quý tộc thời Trung cổ, không ai biết ông đang nghĩ gì, chính ông cũng thế. Từ lúc 7 tuổi, ông đã lừa thành công bản thân mình, sau đó lừa mọi người. Sau lần ấy, ông đạt được tự do, và bắt đầu có hứng thú với bộ óc của mình. Nàng Pandora vì không biết chuyện gì nên mới mở ra chiếc hộp ma quỷ. Rất nhiều chuyện, dưới sự dẫn dắt của sự tò mò khiến bản thân mình ném thử, rồi mới biết, nó rốt cuộc là tốt hay xấu.

Bạch Ân mang theo tình nhân hiện tại và cũng là duy nhất của mình – Trịnh Hòa, tới nhà vườn mà không có bất cứ sự bảo vệ nào. Ban ngày ông cùng cậu đi chơi, tối lại vui vẻ trên giường. Mấy ngày qua, những kẻ trong bóng tối đó đã tung ra hàng loạt chiêu thăm dò: máy nghe trộm, máy quay mini, thuốc ảo giác pha trong chén nước, a, đúng rồi, còn có tên sát thủ nực cười giấu trong bụi dương xỉ. Sau một loạt thất bại, chúng quyết định, phải một kẻ thật sự có khả năng đến.

Bạch Ân quả thực rất mong chờ.

66. Chương 66

Lần này, Bạch Ân cũng tới một gian phòng không người, trên bàn cũng có một chiếc di động, chỉ là, người ở đầu bên kia đổi thành Candy.

Ông đi đến bên cửa sổ, nhìn ao cá chép sâu chừng nửa mét dưới hòn non bộ phía xa xa, trên mặt ao nổi một người đàn ông, mặt úp sấp xuống nước, tay chân dạng ra, không nhúc nhích. Từ phía sau hòn non bộ, vài bóng đen xuất hiện, nhanh chóng dọn dẹp, không để lại một chút dấu vết.

“Chủ tịch,” Candy dường như đang rất vui vẻ: “Ngày nghỉ của ngài như thế nào?”

“Tốt lắm,” Bạch Ân nói: “Cơ thể Trịnh Hòa càng ngày càng hợp với tôi.”

“Thật sao?” Candy ngạc nhiên: “Cậu ta còn sống? Không, ý tôi là, cậu ấy chưa gặp chuyện bất trắc?” Candy hỏi thật cẩn thận, hẳn cũng không rõ Bạch tiên sinh muốn đối xử thế nào với Trịnh Hòa. Bạch Ân là người đàn ông mà người khác không thể nào hiểu rõ được.

Bạch Ân bật cười vì câu hỏi của Candy.

Ông bỗng nhiên nhận ra, kế hoạch lần này có một điểm thiếu sót.

Trịnh Hòa mang thân phận tình nhân của ông, ông để cậu làm bình phong giống như Kiệt Tử và Trần Minh. Đáng nhẽ ra, sau khi cậu được những kẻ đó, Trịnh Hòa là người đầu tiên bị thủ tiêu. Thân phận của cậu, vị trí của cậu cùng với những điều cậu có thể vô ý biết được đều bất lợi với ông, không cần biết tốt hay không, nhân tố có tính uy hiếp đó, không nên tồn tại.

Nhưng ông cứ như cố tình lãng đi chuyện đó, không chỉ bảo vệ cậu, để cậu nép dưới cánh tay của mình, tránh cho việc những kẻ đó hướng mục tiêu vào cậu.

Thâm tình không sống lâu được.

Bạch Ân quyết định tốt nhất vẫn nên diệt trừ Trịnh Hòa, hoặc dùng morphine khống chế cậu? Ông nghĩ thế, nhưng miệng lại nói: “Candy, giữ lại Trịnh Hòa, đừng để kẻ nào đụng tới cậu ấy.”

“Vâng, tôi đã biết.” Candy đáp rất dứt khoát, hẳn tin tưởng bất cứ quyết định nào của Lão đại của bọn hắn đều có nghĩa lý.

Nghe Candy trả lời nhanh như thế, Bạch Ân cảm thấy, giờ rút lại câu nói vừa rồi thì không được tốt lắm.

Thực ra, cũng đâu nhất thiết phải hạ thủ với Trịnh Hòa, nhỉ? Chỉ cần về sau không gặp cậu, hoặc tìm một mũi thôi miên là được.

Không, không, vừa nghĩ đến phương án đó, Bạch Ân liền phủ định.

Hiện ông vẫn không muốn phải rời xa Trịnh Hòa, ít nhất là trong khoảng thời gian này. Mà cái ‘trong khoảng thời gian này’ đó kéo dài bao lâu? Chính Bạch Ân cũng không rõ.

67. Chương 67

Cảnh 60 cái camera theo dõi cùng phát sóng sẽ như thế nào?

Bạch Ân đang chứng kiến cảnh đó.

Trong màn ảnh, mọi người đều đang làm những việc bình thường của họ, đại đa số là cảnh nhân viên nhà vườn công tác. Bạch Ân bảo người dùng kỹ thuật 3D, phục chế lại gương mặt của những kẻ không phải nhân viên nhà vườn, chưa nói xong, ông phát hiện một bóng người rón ra rón rén, đáng lẽ không được xuất hiện vào thời điểm này.

“Trịnh Hòa?” chỉ cậu mới có thể khiến Bạch Ân ngạc nhiên thế: “Cậu ấy xuất hiện ở đó làm gì?” lời này coi như hỏi người bên cạnh.

Candy lắc đầu, chiều cao 1m9 gần 2m của hắn khiến động tác này có vẻ rất....sung mãn (?)

“Thế thì cậu còn biết cái gì?!” giọng điệu Bạch Ân trở nên chua chát.

“Chủ tịch, ngài cần phải khống chế cảm xúc.”

“Sao? Chẳng nhẽ tính tình tôi không tốt?” Bạch Ân bắt đầu lôi ra cái cách nói chuyện không thêm quan tâm tới đạo lý của nhà họ Bạch.

Candy nói: “Khi bình thường, ngài sẽ không nhận xét chỉ số thông minh của tôi, theo tôi thấy, ngài bắt đầu thực hiện hành vi tấn công. Tôi yêu cầu được tăng lương.” Trong tình huống này, Candy vẫn canh cánh về số tiền lương gậy còm của mình.

“Chỉ số thông minh? Chỉ số thông minh...” Bạch Ân lẩm nhẩm, hai tay khoanh trước ngực: “Bao giờ Trịnh Hòa mới có thứ đó chứ? Cậu ấy dám đi ra? Dám đi lung tung lúc không có tôi bên cạnh.”

Căn phòng trở nên lạnh lẽo, nặng nề bởi cơn giận của Bạch Ân.

Candy rất muốn nói với Lão đại rằng, từ đầu chí cuối, Trịnh Hòa không biết gì cả, nhưng thấy vẻ mặt ông như thế, hắn tự động nuốt xuống cái câu rất dễ khiến mình bị trừng phạt này.

68. Chương 68

Bạch Ân nhìn Trịnh Hòa đi tới phòng tắm suối nước nóng, ở trong, Kiệt Tử và Trần Minh đang mãi mần nhau – ông nhìn Candy đầy vẻ khó chịu.

Candy vội vàng nói: “Chỉ lần này thôi! Tôi thay họ xin lỗi ngài.”

Bạch Ân không nhìn hắn nữa, lúc này, Trịnh Hòa giấu mình phía sau tấm bình phong, ông thấy cậu che miệng, vẻ mặt bàng hoàng.

Có gì mà bàng hoàng? Bạch Ân khó hiểu, cậu ấy cũng là đồng tính luyện ái, chẳng nhẽ chưa thấy người khác quan hệ bao giờ?

Sau đó, Trịnh Hòa thất thủ quay về phòng, may mà trên đường về, cậu không gặp những kẻ đó.

Bạch Ân nhìn một loạt hành động của Trịnh Hòa, nhíu mày. Trịnh Hòa thực bất thường, bất thường nghĩa là có chuyện. Bạch Ân cảm thấy, Trịnh Hòa không phải vì nhìn thấy người khác trần truồng nên mới thế, mạnh mẽ hắn nằm ở Kiệt Tử và Trần Minh. Bạch Ân quay lại cảnh vừa rồi, phóng to, dừng hình. Bạch tiên sinh tưởng tượng mình là Trịnh Hòa, ông đứng ở vị trí của cậu để nhìn cảnh đó.....hình xăm đặc biệt của nhà họ Bạch trên lưng Trần Minh khiến ông hiểu ra.

Ra là thế....

Bạch Ân cảm thấy Trịnh Hòa là liều thuốc kích dục khiến ‘ông’ không thể nào hết cương được, giờ ông thực muốn thay đổi vị trí của mình với hai người kia, nhìn cậu khóc, nhìn cậu cầu xin dưới thân mình.

Trịnh Hòa ghen. Ông thích.

69. Chương 69

Bạch Ân nhẹ nhàng mở cửa, đi vào phòng ngủ.

“Trịnh Hòa, em ngủ chưa?” hỏi thế nhưng Bạch Ân biết cậu không ngủ, bởi mới năm phút trước, khi ông rời khỏi căn phòng chiếu hình ảnh hơn 60 cái camera ghi được, Trịnh Hòa vẫn còn điên cuồng đập gối của ông.

Trịnh Hòa quay lưng về phía ông, không nói gì.

Bạch Ân cũng không để ý, ông cảm thấy có chút buồn ngủ, thời điểm này quả là giờ ngủ.

Hôm sau, Bạch Ân tỉnh dậy trong tiếng lạch cạch, lục cục của Trịnh Hòa.

Cậu mặc bộ áo ngủ caro bình thường, ngồi xổm trước vali, xếp sắp gì đó, bờ eo trắng nõn cùng nửa cái mông tròn lộ ra, thực hấp dẫn.

Bạch Ân quét mấy lượt trên người Trịnh Hòa, mãi đến khi ông cảm thấy mình đã ‘làm’ hết mọi tế bào của cậu, mới hỏi: “Trịnh Hòa, em làm gì thế?”

Trịnh Hòa nói: “Không có gì, em xem kịch bản, ngài cứ ngủ đi.”

Bạch Ân cảm thấy mình sắp cười thành tiếng đến nơi, Trịnh Hòa nói dối mà sao lại thú vị thế chứ? Xem kịch bản, cậu ấy nghĩ thế nào mà lại bịa cái lý do đó ra. Ông xốc chăn lên, nói: “Thế lên đây xem, giường lạnh.”

Trịnh Hòa ngoan ngoãn lên giường, nằm trong lòng ông.

Bạch Ân nghĩ, mình có thể bao dung Trịnh Hòa như thế, phần lớn là vì sự ngoan ngoãn của cậu.

Rất nhiều người trong đám bạn của ông đều thích tình nhân có vẻ ngoài xinh đẹp, có cá tính. Bạch Ân cũng từng như thế, nhưng chỉ kéo dài một đoạn thời gian, đã lâu không kiếm được một người hợp ý khiến ông trở về cuộc sống ‘ăn chay’, ông luôn cảm thấy mình thiếu điều gì đó, và giờ, ‘điều gì đó’ của ông được Trịnh Hòa thỏa mãn.

Đó là quyền uy tuyệt đối. Bạch Ân cho rằng, bạn đời của mình phải ngoan ngoãn, nghe lời mình. Không phải người đó cố tình hạ thấp bản thân, mà là sự phục tùng toát lên từ sâu thẳm tâm hồn.

Bạch Ân cho rằng, người đàn ông đã bị ông ‘làm’ nên giống như một người phụ nữ, cúi đầu xưng thần, cả thân xác và trái tim đều phải thuộc về ông.

Đương nhiên, ông sẽ không yêu cầu đối phương làm thế.

Bạch Ân ủ lấy tay Trịnh Hòa, đặt lên miệng hôn. Ông nhớ rõ, hôm qua Trần Minh đã chạm vào chỗ này, ông không thích có người đụng tới đồ của mình, nhất là đụng tới Trịnh Hòa.

Bạch Ân nhớ lại rất nhiều, bỗng dưng, ông có chút mềm lòng, cảm thấy bộ dạng Trịnh Hòa bây giờ thực khiến người ta yêu thương, vì thế nói: “Đúng rồi, hôm qua đi phòng tắm suối nước nóng, tôi phát hiện Trần Minh có hình xăm giống hệt mình.”

70. Chương 70

Bạch Ân vừa quay về thành phố H đã bị đứa bạn ‘khốn nạn’ Vương Thư Hoa kéo tới bàn rượu.

Trong giới này, sự tồn tại của ông khá kỳ quái. Đầu tiên, Bạch gia sau lưng ông là một thế lực không ai dám đắc tội. Tiếp theo, những người có quan hệ thân quen với ông (cầm đầu là Vương Thư Hoa), đều tỏ ra lấy lòng nhiều hơn là gần gũi, thân thiết. Điều này khiến người ta đề cao thân phận của Bạch Ân. Người cùng thế hệ đều gọi ông ‘Bạch tiên sinh’, hậu bối càng phải gọi thế.

Nhóm thủ trưởng ngồi một bàn, nhóm thư ký ngồi một bàn. Bạch Ân tới lúc nửa chừng bữa tiệc, còn đoạt vị trí của một vị thượng nhân nổi bật trong giới của năm nay, đương nhiên, người có thể mặt dày nói ra từ ‘nhường ghế’ chắc chắn không phải Bạch tiên sinh.

Cục trưởng Tổng vừa thấy Bạch Ân tới, hai mắt sáng lên, nhìn Vương Thư Hoa cũng ‘dịu dàng’ hơn. Phản ứng này giống hệt tần phi bị đẩy vào lãnh cung nhiều năm được hoàng thượng lâm hạnh. Bạch Ân không

muốn gặp cái ông cục trưởng Tổng đang nhìn mình say đắm kia, ông tạm dừng bước, sau đó – đi vòng qua chỗ cục trưởng Tổng, khiến người ta đã kéo ghế ra rồi lại phải trống vắng cô liêu.

Vương Thư Hoa vỗ vỗ bả vai Bạch Ân, giọng nói đầy vẻ trêu tức: “Lão Bạch, ông nở lòng nào lại dày vò Tổng Lão đại của chúng ta như thế?”

Bạch Ân không nói gì. MÀN ‘giả heo ăn thịt hổ’ này của cục trưởng Tổng đã diễn nhiều lần rồi, hồ ly dù giấu đuôi cũng sẽ không thể thành mèo. Bạch Ân nghĩ, cục trưởng Tổng chắc chắn đã biết ông ta đang ở thế hạ phong, về chuyện ông có rút lại mọi hành động của kế hoạch không, còn phải xem kế hoạch ‘Khai thác Nguyên thạch’ đó quan trọng đến mức nào đã.

71. Chương 71

Trịnh Hòa phải đi quay phim, còn phải đi khá lâu, trước lúc đi, cậu lưu luyến ông, lải nhải không ngừng. Điều này khiến Bạch Ân cảm thấy vui vẻ, dù cho hai ngày sau đó, ông không nhận được cuộc điện thoại nào của cậu.

Thực ra, Bạch Ân cũng không có nhiều thời gian để ý đến Trịnh Hòa, ngay sau hôm cậu vừa đi, ở xa xa bên kia Thái Bình Dương, vợ trước của ông gọi, nội dung cuộc điện thoại rất ngắn gọn và bất ngờ.

Thằng con Bạch Nhuận Trạch mới 17 tuổi của ông....

Thành cặp với thằng bé nhà Mertesacker.

Bạch Ân trầm mặc trong 3 phút, sau đó, ông hỏi câu mình muốn biết nhất: “Đứa lớn hay đứa nhỏ?”

Vợ trước cùng trầm mặc, hồi lâu sau mới đáp: “Đứa nhỏ.”

Nhà Mertesacker có hai đứa con trai, đứa lớn cùng tuổi với Bạch Nhuận Trạch, hai đứa là bạn từ thời thơ ấu, đứa nhỏ kém Bạch Nhuận Trạch 2 tuổi, bị thiếu năng trí tuệ bẩm sinh.

Nói theo cách khác, thằng con Bạch Nhuận Trạch của ông, thích một đứa ngốc.

“Khẩu vị độc đáo thật đấy.” Bạch Ân lạnh nhạt nói.

Vợ trước nói: “Tôi không phải đồng tính luyến ái, cũng không biết làm sao, ông có kinh nghiệm, khuyên nhủ Nhuận Trạch đi, đừng để nó có bóng ma tâm lý, ừm....chừng mai nó sẽ đến chỗ ông, nhớ đi đón.”

Bạch Ân nhớ ra, hình như tám năm rồi mình chưa thực hiện trách nhiệm của một người cha, nói: “Được rồi, tạm biệt.”

72. Chương 72

Bạch Nhuận Trạch là một thiếu niên máu lai xinh đẹp, khả năng tiếng Trung của cậu giống như khuôn mặt tinh tế khác người kia, tề khác người luôn.

Cậu không dẫn theo con thứ hai nhà Mertesacker – Evan – tới, điều này khiến Bạch Ân thấy Bạch Nhuận Trạch còn chưa ngu đến độ không chữa nổi.

Hai cha con gặp nhau ở sân bay, theo lý thuyết thì lúc này cả hai phải ôm nhau. Bạch Nhuận Trạch đã chuẩn bị để nhận lấy cái ôm của cha, nào ngờ, chào đón cậu là một cú tát của Bạch Ân —

“Chát!”

Bạch Nhuận Trạch ôm mặt, kinh ngạc nhìn người đàn ông mang vẻ mặt bình tĩnh đó.

Bạch Ân rút tay lại, vệ sĩ khom người đeo đôi găng tay trắng cho ông. Bạch Ân chỉnh chỉnh cổ tay áo, vuốt sạch những hạt bụi vô hình: “Lâu rồi không gặp.”

Bạch Nhuận Trạch cảm thấy thực chói mắt, hành động của ông khiến cậu nghĩ rằng ông vừa đụng vào thứ gì đó bẩn thỉu. Sự thực là, Bạch Ân nghĩ thế thật.

“Chẳng lẽ ngài không thấy nên giải thích với tôi sao?” Bạch Nhuận Trạch chỉ vào lốt bàn tay trên mặt mình, giận dữ nói, mái tóc dài của cậu bay bay do lắc lư quá mạnh.

Bạch Ân nhú mày.

Ông cảm thấy hình tượng không giống đàn ông chút nào của Bạch Nhuận Trạch đúng là ngu ngốc, lợn cũng thông minh hơn nó hàng nghìn lần. Bạch tiên sinh chợt nhớ, hồi mình hơn hai mươi tuổi, hình như cha ông cũng từng mắng như thế. Lúc đó, ông cũng để mái tóc nâu dài đến thắt lưng.

Giờ ông đã hiểu cơn giận của Bạch lão gia từ lúc đó, dù cho phản ứng của ông hồi đấy không kịch liệt như Bạch Nhuận Trạch bây giờ.

“Con cảm thấy ta cần giải thích sao?” Bạch Ân dịu dàng nói, giọng nói không hợp với bầu không khí ông tỏa ra chút nào.

“Đủ quá rồi! Tôi muốn về!” Bạch Nhuận Trạch kéo vali, xoay người định đi, thì bị mấy tên vệ sĩ của Bạch Ân ngăn lại, cậu quay đầu, giận dữ nói: “Ông muốn giam lỏng tôi chắc! Xã hội này là xã hội pháp chế! Hơn nữa, người giám hộ của tôi không phải là ông! Chúng ta không có quan hệ gì cả!”

“Xằng bậy!” Bạch Ân giận dữ.

Bạch Nhuận Trạch co rúm, đám vệ sĩ bên cạnh cũng làm động tác bị dọa sợ.

“Dám nói chuyện tới ta như thế! Ai cho con gan đó?” Bạch Ân tiến lên một bước, Bạch Nhuận Trạch sợ tới mức lùi mấy bước, Bạch Ân nhìn Bạch Nhuận Trạch, ánh mắt ngoan lệ: “Đồ vô dụng, lên xe.”

Cứ thế, cuộc gặp gỡ giữa hai cha con, chấm dứt đầy mỹ mãn.

73. Chương 73

Bạch Ân cảm thấy mấy hôm nay thực không vừa ý.

Một thằng con không nghe lời, mấy cấp dưới ngốc thái quá, còn có đồng giấy tờ không bao giờ ký hết. Điều này khiến cảm xúc của ông luôn ở trong trạng thái nóng nảy.

Giờ ông vô cùng nhớ người duy nhất luôn khiến mình cảm thấy thoải mái – Trịnh Hòa, tiếc rằng cậu không ở bên cạnh ông lúc này.

“Bạch tiên sinh, ngài đang làm gì thế?” giọng nói của Trịnh Hòa vang lên từ điện thoại.

Mỗi ngày hai người phải có 2-3 cú điện thoại như thế, đều là Trịnh Hòa chủ động gọi tới. Bạch Ân không giỏi dùng di động, nhưng rất giỏi trong việc phá giải mật mã trên di động của cậu.

“Tôi đang làm việc, em thì sao?” Bạch Ân đáp rất ngắn gọn, nhưng Tang Bắc đang đứng bên cạnh ông đột nhiên thấy cái người đang tỏa ra tín hiệu ‘dám tới gần – giết không tha’ đó bỗng nhiên lại dịu đi nhiều.

“Em đang quay phim nha, ừm, đúng hơn là đang trong lúc nghỉ ngơi, chừng hơn 1 tiếng nữa quay tiếp, chiều còn hai cảnh. Chỗ này đã có tuyết rơi rồi, lạnh lắm, ở bên đó còn đóng băng, đạo diễn nói, sẽ sắp xếp thời gian để qua đó quay, có một cảnh của em.”

“Trời lạnh thế, sao còn chạy ngoại cảnh? Lạnh.” Chính Bạch Ân cũng không nhận ra sự lo lắng trong lời nói của mình.

Nhưng Trịnh Hòa nhận ra, cậu mỉm cười, nói sang chuyện khác.

74. Chương 74

Huyết thống nhà họ Bạch rất hỗn tạp, chẳng ông nào coi trọng việc nối dõi tông đường, vậy nên, mọi người rất bình tĩnh khi trưởng tôn nhà họ Bạch – Bạch Nhuận Trạch, come out.

Bạch Nhuận Trạch bị ép ngồi lên ghế, Bạch Ân chậm rãi bỏ găng tay, áo khoác, kính râm sang một bên, sau đó ngồi ngay ngắn ở ghế trên, bắt chéo chân, thân hình hơi nghiêng về bên phải, động tác tao nhã.

Bạch Nhuận Trạch bĩu môi, cậu cực ghét cái thái độ cao ngạo này của Bạch Ân.

“Con, muốn nói gì sao?” Bạch Ân chậm rãi nói, nhấn rõ từng chữ để Bạch Nhuận Trạch nghe hiểu được.

“Tôi nên nói gì sao?” Bạch Nhuận Trạch không hợp tác.

“Con với Evan ở bên nhau đã bao lâu?”

“Mắc mớ gì tới ông?” Bạch Nhuận Trạch trào phúng: “Ông chơi đàn ông, nhưng lại không cho tôi học theo chơi?”

Bạch Ân cho cậu một cái vủ, sau đó ngồi lại lên ghế, lạnh nhạt nói: “Đầu tiên, con phải điều chỉnh thái độ, còn như thế, con nói một câu, ta vủ một cái. Sau, ta là cha con, ta có khả năng sinh tồn và suy tính nhất định, dù chơi đàn ông cũng không ảnh hưởng gì tới ta, con thì chưa, vậy nên, ta có thể, hiểu không?”

“Ông lấy tư cách gì đánh tôi?” Bạch Nhuận Trạch tức lắm! Từ nhỏ cậu đã bị ông ta bạt tai, gần mười năm rồi, sao cậu vẫn bị bạt tai! Vì sao chứ!

“Chát!”

Bạch Ân đánh xong, cười, vỗ vỗ đầu Bạch Nhuận Trạch: “Còn muốn thế nữa sao? Tám năm không gặp, ngay cả lễ phép cũng không có phải không?!”

Bạch Nhuận Trạch kìm cơn giận xuống. Cậu biết tính cách của Bạch Ân, đành rút thái độ gay gắt đi, nói: “Tôi biết, giờ ông có thể để họ buông tôi ra chứ?”

Bạch Ân gạt đầu với vệ sĩ, nhóm vệ sĩ buông tay Bạch Nhuận Trạch ra, đồng thanh: “Xin lỗi, Bạch thiếu gia.”

Bạch Nhuận Trạch xoay xoay cánh tay, dịch ghế, ngồi xuống đối diện Bạch Ân.

Bạch Ân thấy vị trí ghế của Bạch Nhuận Trạch không đúng lắm, chuyển ghế theo chiều nghịch kim đồng hồ một chút, giống thẳng hàng, rồi mới ngồi xuống.

Bạch Nhuận Trạch nhìn hành động của Bạch Ân, đỡ trán: “Cha, bệnh của ngài lại nặng thêm.”

“Bình thường, ” Bạch Ân mỉm cười: “Gần đây Evan có khỏe không?”

“Vẫn thế, bác sĩ nói dù em ấy có sống được tới 80 tuổi, chỉ số thông minh cùng lắm cũng không vượt qua 8 tuổi.” Bạch Nhuận Trạch nhún vai: “Con thấy thế cũng tốt lắm rồi, a, em ấy học được cách dùng máy tính, không dễ đâu.”

“Con dạy?”

“Đương nhiên.” Bạch Nhuận Trạch tự hào.

“Xem ra mối quan hệ của hai đứa không tồi. Vậy con có thể cho ta biết, nó có chỗ nào đặc biệt, khiến con cam tâm tình nguyện đồng ý mối quan hệ này?”

Bạch Nhuận Trạch gơ tay: “Con muốn thanh minh, con với em ấy không phải người yêu.”

Hai bàn tay đang đan chéo nhau của Bạch Ân siết chặt hơn, nheo mắt nhìn cậu đầy nguy hiểm: “Con định trốn tránh trách nhiệm?”

“Con nghĩ cha biết con không phải loại người đó, ” Bạch Nhuận Trạch nói: “Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, thẳng trước con quyết định sang nước D học, trước lúc đó, con là người luôn chăm sóc Evan....”

Bạch Ân hỏi: “Con chăm sóc? Nhà Mertessacker đồng ý?”

Bạch Nhuận Trạch cười khổ: “Evan luôn dính lấy con. Khụ, con nghĩ, mới sang nước D hẳn sẽ rất bận, không có thời gian chăm sóc em ấy, nên đưa Evan về nhà, nhưng không hiểu sao, em ấy lại muốn tự sát, lúc họ dẫn con tới, Evan đang cầm dao, chết tiệt, ai đưa thứ đó cho em ấy chứ!” giọng nói của Bạch Nhuận Trạch trở nên nóng nảy.

Bạch Ân nói: “Kể thôi, con thả lỏng đi.”

Bạch Nhuận Trạch chậm rãi thở ra một hơi: “Xin lỗi, con chỉ là không muốn nghĩ lại. Sau, em ấy hỏi, sao con lại vứt bỏ em ấy, hỏi con có thích em ấy không, đương nhiên con phải chiều ý nói có. Không hiểu ai nói con với Evan là người yêu, sau rồi mẹ đưa con đến chỗ cha.”

Bạch Ân suy nghĩ một chút, nói: “Đừng trách ta nói thẳng, ta cảm thấy....Evan thích con, thích theo nghĩa yêu đương.”

Bạch Nhuận Trạch trợn tròn mắt: “Cha, chỉ số thông minh của Evan chỉ có 8 tuổi!”

“Nhưng cơ thể nó đã 15 tuổi, ” Bạch Ân nói: “Cương được là có thể gọi là đàn ông, bởi vì đã có khả năng làm tình.”

Bạch Nhuận Trạch thở dài: “Con thực hoài nghi, cha nói thế với con là có mục đích gì.”

“Không có mục đích gì, ” Bạch Ân vỗ vai Bạch Nhuận Trạch: “Cơ thể của đàn ông thích lắm, con sẽ nghiệm, tin ta đi.”

Bạch Nhuận Trạch: “....”

75. Chương 75

Mấy hôm trước Giáng sinh, Trịnh Hòa quay phim xong, trở về. Vừa lúc đó, Bạch Nhuận Trạch bị Bạch lão gia tử ra lệnh cuốn gói về nước J đón năm mới. Bạch Ân vừa tiễn Bạch Nhuận Trạch, ngồi ở quán cà phê trong sân bay đọc sách, thì Trịnh Hòa đi ra.

Bạch Ân không báo với cậu rằng mình sẽ tới đón. Vậy nên, khi Trịnh Hòa đang kéo hành lý ra, thấy người đàn ông mình đã không được gặp suốt nửa tháng, thì mừng lắm: “Sao ngài lại tới?” cậu bỏ hành lý lại, lao tới ôm ông.

“Nhớ tôi không?” Bạch Ân ôm lấy Trịnh Hòa, ông thực hài lòng với sự ‘nhiệt tình’ của cậu.

“Nhớ, ” Trịnh Hòa gật đầu, nói tiếp: “Em sắp không nhớ nổi mặt ngài rồi.”

“Ha ha.”

Bạch Ân dắt Trịnh Hòa đi ra sân bay, hai người vừa lên xe, cửa còn chưa kịp đóng đã ôm hôn rồi rút, hai bờ môi quện lấy, cơ thể ma sát, vội vàng như thêm một phút cũng không đợi nổi.

“Bảo bối, đừng cởi đồ của tôi...” Bạch Ân ngăn bàn tay Trịnh Hòa lại, nói: “Lái xe, đi khách sạn gần đây.”

“Bạch tiên sinh, nhanh lên.” Trịnh Hòa dán lấy ngực Bạch Ân, hôn qua lớp áo của ông, áo sơ mi của Bạch Ân bị nước miếng làm cho trong suốt, khiến hai nốt đỏ trước ngực càng quện rữ.

“Bảo bối, chút chúng ta còn phải đi ra, đừng làm đứt cúc.” Bạch Ân không hiểu sao Trịnh Hòa bỗng dưng lại dồn dập như thế.

“Làm trên xe đi, ” Trịnh Hòa hào hứng nói: “Em thấy không sao cả, cởi quần ngài ra đi, trong này có KY không?”

“Bảo bối...”

76. Chương 76

Sau khi abc, hai người nằm oải trên giường.

Trịnh Hòa mọc ra từ trong chăn, bật TV lên, thuận miệng hỏi: “Xem gì giờ?”

Bạch Ân nói: “Không phải phim kinh dị là được.”

“Vì sao?” Trịnh Hòa không hiểu, cậu cảm thấy lần xem phim kinh dị trước của hai người rất tuyệt.

Bạch Ân không đáp, ông thực không biết nên nói gì, mãi lâu sau mới nói một lời dối lòng: “Phim kinh dị diễn giả quá, không đáng nhìn.”

“Được mà, em thấy....xem tình tiết truyện là được rồi.” Trịnh Hòa chuyển kênh liên tục, mãi mới tìm được một dài chiếu phim, vừa liếc tên đã đoán được nội dung câu chuyện – Bóng quỷ núi hoang.

Trịnh Hòa nhìn Bạch tiên sinh rất cẩn thận, nói: “Cái này không giả, thật lắm!”

Mặt Bạch Ân sắp tái xanh đến nơi.

Cuối cùng, hai người xem ‘Thế giới động vật – Thảo nguyên’. Xem xong, Trịnh Hòa lại đổi kênh một lượt, thấy chỉ có phim thần tượng với phim cho các thím, vậy nên, hai người lại xem nốt ‘Thế giới động vật – Dã thú’

77. Chương 77

“Có ai không?”

Ai đó?

Bạch Ân muốn mở to mắt, nhưng không thể nào làm được.

“Có ai không?”

“Không có nha.”

“Lạ thật, người đâu rồi chứ?”

Những giọng nói vang lên không ngừng, Bạch Ân căng thẳng, bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu ông: đừng tìm ra tôi!

“Người đâu rồi?”

“Ở đâu? Ở đâu?”

“Kìa! Lão ở đây!”

Đừng thấy!

Bạch Ân cảm thấy ngực như có gì đè xuống, cảm giác tuyệt vọng không thể diễn tả bao phủ lấy ông. Bị thấy rồi, sao giờ? Chạy! Chạy mau!

Ông muốn trốn, nhưng đến một ngón tay cũng không di chuyển được!

Bị bắt!

Chạy mau!

Bị thấy rồi!

Bị bắt....bị bắt thì sao nữa nhĩ?

Bạch Ân cảm thấy mông lung.

Ai muốn bắt mình?

“Xoạt...”

Trịnh Hòa kéo tấm màn ra, ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào.

“Bạch tiên sinh, sáng rồi, dậy thôi.”

Bạch Ân mở mắt, gương mặt Trịnh Hòa sáng bừng, phấn chấn, trái ngược với bầu không khí trầm lắng của ông, âm dương cách trở.

Rốt cuộc, ai muốn bắt mình chứ?

78. Chương 78

Bạch Ân kể lại giấc mơ của mình theo kiểu bông đùa với Tang Bắc, lúc ấy, Tang Bắc đang uống nước, anh nghe Bạch tiên sinh nói xong, sặc.

Vậy nên, Bạch tiên sinh trêu thành công.

“Ngài chắc chắn đây là mơ?” Tang Bắc hỏi.

Bạch Ân nhướn mày: “Ý cậu là, hơn nửa đêm có người muốn bắt tôi, rồi bỗng dừng lại biến mất không để lại dấu vết? A, tôi hiểu rồi – chuyện ma, đúng không?”

Mặt Tang Bắc rúm ró: “Chủ tịch, chuyện này chẳng buồn cười chút nào.”

“Tôi có nói chuyện cười đâu.”

“Tôi nghĩ ngài nên đi gặp bác sĩ, thế mới tốt cho ngài.”

“Không cần.” Bạch Ân nói.

“Đây không chỉ là ý kiến chủ quan của ngài, mà là sự thật, tôi nghĩ ngài cần bác sĩ.”

“Lũ bác sĩ đều là phế vật, họ không cứu vớt tôi được.” Bạch Ân nhú mày.

Tang Bắc thật muốn bỏ đầu Bạch Ân ra xem bên trong cất những thứ phản xã hội nào, anh nói: “Chủ tịch, tôi mong ngài đừng trẻ con thế, tôi càng mong ngài đừng lấy cớ đó để không phải chữa bệnh!” Thật ra, anh còn muốn nói thêm một câu: ngài là thằng bé 5 tuổi sao?

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa, đi ra ngoài.” Bạch Ân lạnh mặt.

“Được, nhưng tôi sẽ xếp lịch với bác sĩ cho ngài, tôi nhớ rõ, đã hai tháng rồi, ngài chưa kiểm tra định kỳ.”

“Tôi đã bảo, tôi không cần bác sĩ.”

Tang Bắc ghi chú thêm việc khám bệnh vào thời gian biểu, xoay người rời đi.

Bạch Ân nhìn cậu thư ký không nghe lời mình, ánh mắt giận dữ.

Nam giới nhà họ Bạch thường mắc bệnh thần kinh, chỉ khác nhau về độ nặng nhẹ, điều này không khác gì nguyên rủa. Vậy nên, thân là một thành viên của nhà họ Bạch, Bạch Ân mắc chứng tâm thần phân liệt loại hình cố chấp.

Nhưng ông cảm thấy, bệnh của mình có sao đâu, không thiếu tay, thiếu chân, ngoài việc thường xuyên làm ra những chuyện mình không dự định hoặc chưa bao giờ nghĩ tới, thì ông bình thường mà.

79. Chương 79

Bạch Ân kiên trì phản đối việc Trịnh Hòa quá bận rộn. Vậy nên, tại lần thứ hai Trịnh Hòa từ chối buổi hẹn của hai người vì tăng ca, người đại diện của cậu nhận được ‘lời mời của Bạch tiên sinh’.

Quán trà yên tĩnh.

Bạch Ân nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng đàn sáo ở lầu dưới nhẹ nhàng, nhọt nhạt, mảnh như tơ, phát phơ, chậm chạp, tới lúc lên được trên lầu thì cứ như hơi thở hấp hối đến nơi.

Thành thiếu đứng bên cạnh ông, đã được chừng hơn mười phút. Hiển nhiên là, anh vô cùng căng thẳng, lưng áo ướt đầm mồ hôi, nhưng anh vẫn cố gắng nắn sống lưng, đứng thẳng tắp. Gương mặt anh không nổi bật, nhưng có khí chất rất tốt.

Bạch Ân quay trở về hiện thực, đưa tay, gõ nhẹ xuống chỗ ngồi bên cạnh: “Ngồi.”

Thành thiếu vừa nơm nớp, vừa ngồi xuống, nói: “Cám ơn Bạch tiên sinh, xin hỏi, ngài gọi tôi đến là có việc gì giao cho tôi sao?”

“Đừng nói tới từ ‘giao việc’, cậu không phải người của tôi.” Bạch Ân chọc thủng ý đồ ‘thấy người sang bắt quàng làm họ’ của Thành thiếu, ông không có ý tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với cậu ta. Nói thật, bất cứ ai làm ở công ty của giám đốc Tổng, trong mắt Bạch Ân đều là con chó.

Người, sao có thể xưng anh em với chó chứ?

Thành thiếu cứng ngắc. Anh lẩn lộn trong cái giới nghệ thuật này lâu thế rồi, đương nhiên hiểu được hàm ý sau lời nói của Bạch tiên sinh.

Bạch Ân mỉm cười: “Đừng căng thẳng thế, thoải mái đi.”

Thành thiếu xấu hổ, cười cười, nói: “Ngài gọi tôi tới vì chuyện của Trịnh Hòa phải không?”

Bạch Ân gật đầu: “Em ấy bận quá, tôi không phải người sẽ nhân nhượng cho người khác, vậy nên tôi mong các vị có thể sắp xếp thời gian làm việc của em ấy hợp lý hơn, được chứ?”

Lời này của ông là một mũi tên bắn hai mục đích. Vừa mịm mớ nhắc đến quan hệ dựng nên từ tiền tài của ông và Trịnh Hòa, vừa đá xoáy hiệu suất của người đại diện, của công ty giám đốc Tổng quá thấp.

Thành thiếu không biết phản bác thế nào, chỉ có thể nói: “Vâng, tôi sẽ chú ý....Đúng rồi, lúc này Trịnh Hòa hẳn đang huấn luyện, ngài có muốn gặp cậu ấy không? Ngay bên cạnh quán trà này thôi.” Thành thiếu có ý kéo gần quan hệ của mình và Bạch tiên sinh. Dù sao hiện tại, anh là người đại diện của Trịnh Hòa, nếu mối quan hệ giữa Bạch Ân và Trịnh Hòa có thể phát triển lâu dài, anh có thể thường xuyên gặp mặt ông.

“Vì sao? Tôi có lý do gì để đi?” Bạch Ân nhấp một ngụm trà, buông chén xuống, lại rót thêm trà cho Thành thiếu, nước trà chiếm đúng tám phần chén, không nhiều, không thiếu ly nào. Giúp người khác rót trà là thói quen tốt duy nhất ông học được từ Bạch lão gia tử, dù người đối diện là Thành thiếu hay ai thì cũng thế. Đối với việc Thành thiếu mời qua công ty của giám đốc Tổng, thực ra, Bạch Ân cũng muốn đi. Kế hoạch của ông là mua lại công ty đó, khiến lão Tổng Chấn Hào mà ông chán ghét đó phải khóc than, nước mắt giàn dụa, sống không bằng chết. Nhưng ông lại phân vân, hay là đập sập cái tòa nhà đó, một quả bom là đủ rồi.

Lúc này, Thành thiếu quả thực không biết nói gì. Anh cảm thấy, lối suy nghĩ của Bạch tiên sinh và mình không cùng trong một mặt phẳng. Anh lễ phép hỏi ý kiến, Bạch tiên sinh lại giấu kín nơi biển sâu, thỉnh thoảng cầm đỉnh ba đảm mình một cái rồi chạy, bỏ lại anh đau khổ ngồi vá thuyền thủng.

Thành thiếu đang loay hoay tìm kiếm đề tài thì Bạch Ân sau một hồi suy xét kỹ càng nên ‘mua hay đánh bom’, ông quyết định, tới gặp Trịnh Hòa đã rồi tính sau, tiện thể đón cậu về để abc xyz.

“Đi thôi.” Bạch Ân đứng lên, cầm lấy áo khoác.

“Đi đâu?” Thành thiếu lơ mơ.

Bạch Ân nhìn anh như nhìn thiếu năng trí tuệ: “Chẳng phải cậu nói, đi xem Trịnh Hòa huấn luyện sao?”

Thành thiếu: “...”

Bạch Ân quả là giống lời đồn, cách thức làm việc rất cổ quái.

80. Chương 80

Bởi vì nhà họ Bạch là hỗn hợp rất nhiều dòng máu, vậy nên, các loại văn hóa cũng bị trộn lẫn, pha tạp. Thế nên, thứ đầu tiên phải hứng chịu hậu quả, là vấn đề ngày lễ.

Trên cơ bản, khi gặp phải tình huống này, con người sẽ có hai cách xử lý: một là, bỏ hết hội hè hai là, hội nào cũng tổ chức, cố gắng đạt tới sự cân bằng.

Nhà họ Bạch thuộc loại thứ hai, mà Bạch lão gia tử đúng là nhân tài kiệt xuất. Trong ký ức của Bạch Ân, từ năm 10 – 15 tuổi, ông chỉ có thể gặp Bạch lão gia tử trong những ngày lễ. Dù sao thì tháng nào cũng có hội hè, cũng là cơ hội cha con gặp nhau luôn.

Chính vì thế, mười mấy năm sau đó, Bạch Ân cực kỳ ghét ngày lễ, bởi lúc đó, ông sẽ phải gặp cái mặt cười hồ ly của lão già đáng ghét đó.

Mà năm nay, bởi vì Bạch Nhuận Trạch tới nước C, Bạch Ân cảm thấy lễ Giáng sinh cũng không tệ lắm.

Trịnh Hòa đang tham gia huấn luyện được một nửa, thì bị ông kéo lên xe. Cậu giữ giữ áo, mong cho mồ hôi nhanh khô hơn, hỏi: “Sao hôm nay ngài đến sớm thế?”

“Vừa gặp người đại diện của em, tiện đón luôn.” Cậu trả lời đúng chất Bạch tiên sinh, không nói dối, nhưng luôn bỏ qua phần nội dung quan trọng.

“Ồ, ” Trịnh Hòa nói: “Hôm nay em mệt cả ngày, giáo viên môn hình thể nói tư thế đứng của em có vấn đề, bắt em đứng suốt 2 tiếng liền, chân tê rần.” nói xong, cậu nghiêng người, cởi giày ra, gác chân lên đùi Bạch Ân. Nếu là trước đây, cậu chắc chắn không dám làm thế, nhưng ở bên ông lâu hơn, Trịnh Hòa nhận ra Bạch Ân cũng chiều mình đến đáng ngạc nhiên. Vậy nên, cách cư xử của cậu cũng thoải mái hơn.

Quả nhiên, đối với hành vi bất nhã của Trịnh Hòa, Bạch Ân chỉ cười vài tiếng, rồi nói: “Tôi cho rằng, không phải tư thế đứng của em có vấn đề, mà là tại hình thể của em, trọng tâm không chuẩn, tư thế đương nhiên sẽ xấu.”

Trịnh Hòa thầm ngạc nhiên, sao lời của Bạch Ân lại giống hệt kết luận của giáo viên thể. Nhưng cậu vẫn chống đối: “Hình thể em không được chỗ nào? Tay thẳng, chân thẳng, ” nói xong, cậu còn dùng chân lần tới lần lui đùi Bạch Ân, cười *** đàng: “Ngài chẳng phải biết rõ sao, chân em quặp eo ngài chặt thế còn gì.”

Bạch Ân nắm chặt đôi chân nghịch ngợm của Trịnh Hòa, gãi gãi gan bàn chân của cậu. Trịnh Hòa vừa giãy vừa cười, cười đến độ sắp rơi nước mắt, Bạch Ân mới buông tha cho cậu: “Bảo bối, em muốn làm phải không?”

Bị ông trừng phạt thế, Trịnh Hòa thấy hơi sợ, lắc đầu, nghĩ nghĩ thế nào, lại gật đầu: “Trên sách nói, tuổi ông, nếu khỏe mạnh thì một tuần phải làm hai lần, em tính thì, tuần này chúng ta còn thiếu một lần.”

“Vậy ý của em là?” Bạch Ân nghiêng đầu, ánh mắt liếc qua, bờ mi dài sụp xuống, phần mặt nghiêng của ông đẹp chết người.

Trịnh Hòa cười gian tà, kéo khóa quần của ông xuống, cúi đầu: “Nói làm thì làm đi, em với ngài là ai với ai nha.”

“Ui chao, sao bỗng dưng sẵn sóc thế?” Bạch Ân trêu ghẹo: “Tôi sắp bị em làm cho cảm động rồi này.”

“Thì cảm động đi.” Miệng Trịnh Hòa đang ngậm thứ khác, nói không rõ ràng lắm.

“Ha ha.” tay Bạch Ân nhẹ đặt lên đầu Trịnh Hòa, tiếp tục lái xe.

81. Chương 81

Tăng sáng, Bạch Ân đang nửa mê nửa tỉnh thì bị cuộc điện thoại như đòi mạng của Vương Thư Hoa đánh thức.

Nhận điện thoại, Bạch Ân ‘Ừm, ờ’ mấy phút, rồi cúp máy, ngủ tiếp. Vừa nhắm mắt, điện thoại lại có. Bạch Ân nheo mắt, định tháo pin, Trịnh Hòa nhắc: “Cái này là điện thoại công tác của ngài, hay là có chuyện thật?”

“Chuyện gì thì cũng đợi tôi tỉnh ngủ đã.” Bạch Ân nói: “Mới 4 giờ sáng.” Nói xong, Bạch Ân dấn bàn tay mới để ra ngoài chăn mấy phút nhưng đã lạnh cóng của mình lên người Trịnh Hòa để sưởi ấm.

Thân nhiệt ông thấp bẩm sinh. Năm nào cũng phải mặc ba lớp áo trong, ba lớp áo ngoài, hôm có gió còn quần thêm khăn. Người ta mùa hè nóng hầm hập mồ hôi, ông ngồi dưới bóng râm chừng ba mươi phút cũng lạnh run được. Đã vài tháng kể từ khi có tuyết đầu mùa, trời càng ngày càng lạnh. Bạch Ân cúi kính cứ như dự báo thời tiết, nó lạnh, mình còn lạnh hơn.

Trịnh Hòa đưa tay cầm điện thoại nhận cuộc gọi, đặt bên tai Bạch Ân, xoay người ngủ tiếp.

Người ở đầu bên kia điện thoại thay đổi, Tang Bắc trình bày rất nhanh, cuối cùng nói: “Ngài phải mau chóng lại đây, chúng tôi không ai giải quyết được.”

Bạch Ân nhũ mảy, tiện tay quăng điện thoại lên tường. Không biết cái điện thoại đó cấu tạo từ gì, nổ ‘bùm’ một cái như lựu đạn cầm tay, tiếng lớn đến mức khiến Trịnh Hòa choàng tỉnh. Cậu chớp chớp mắt, xoay người, rúc vào ngực Bạch tiên sinh, sưởi ấm cho ông, nói: “Điện thoại nói gì mà khiến ngài nổi nóng thế, đừng giận, được không?”

“Tôi không giận.” Bạch Ân quả thực không giận, ông chỉ thấy tiếng điện thoại vang rất phiền, cúp máy lại ngại tốn sức, vậy nên, đang trong lúc lơ mơ buồn ngủ, ông quăng điện thoại mà chẳng thèm nghĩ gì.

Trịnh Hòa đặt bàn tay lạnh lẽo của Bạch Ân lên bụng mình sưởi ấm, nói: “Em thấy điện thoại có vẻ cấp bách, sao thế?”

Bạch Ân nghĩ mãi cũng không nhớ được hai cuộc điện thoại đó nói gì. Hình như bảo ông qua một CẦU LẠC BỘ bên Lục Hoàn ở Tây khu, rồi hình như, Vương Thư Hoa gặp rắc rối gì đó.

Bạch Ân nhìn bầu trời tối đen bên ngoài đã không muốn ra khỏi nhà. Trong xe lạnh, lại phải bật hệ thống sưởi hơi, lái xe sang Lục Hoàn ít nhất phải nửa tiếng, đi qua đi lại, chắc đét sẽ không được ngủ.

“Không có gì quan trọng, bạn tôi gặp chuyện, nhờ tôi qua giải quyết.” Bạch Ân nói rất thản nhiên.

Trịnh Hòa nghe vậy liền cuống: “Chuyện gấp thế còn gì? Thế ngài nhanh lên, mặc quần áo, chuẩn bị rồi đi.”

“Tôi không đi.” Bạch Ân ôm chặt lấy Trịnh Hòa: “Mình gặp rắc rối thì phải tự giải quyết, tôi không quan tâm.”

“Thế sao được.” Trịnh Hòa lo lắng nói xong, liền ngáp ngáp, Bạch Ân nhìn cậu cũng thấy buồn ngủ. Trịnh Hòa kéo chăn xuống, bầu không khí lạnh như băng phủ lấy vai Bạch Ân. Bạch Ân đành phải ngồi dậy: “Được rồi, tôi đi là được, em đi với tôi.”

“Em không đi đâu.” Trịnh Hòa lắc đầu: “Việc của ông, em không tiện đi theo.”

Bạch Ân có chút buồn rầu: “Em không đi, tôi lạnh, biết làm sao giờ?”

Trịnh Hòa buồn bực, lăn một vòng trên giường, thấy Bạch Ân còn bực hơn mình, nghĩ, để ông ra ngoài trong cái thời tiết này đúng là tra tấn, liền không nói gì thêm. Cậu lấy ra hai bộ quần áo, đặt lên thảm để địa nhiệt làm ấm chúng lên, cầm một bộ đưa cho Bạch Ân: “Ông mặc cái này đi, vừa là xong.”

“Em là?” Bạch Ân hỏi.

“Đương nhiên, ” Trịnh Hòa liếc ông khinh bỉ: “Nhà em không có thím nào dọn phòng cho, quần áo ông đương nhiên là em là.”

Bạch Ân cảm thấy rất ngạc nhiên. Từ bé đến giờ, quần áo của ông đều do người khác vệ sinh làm sạch, lần đầu tiên, ông để một người thân cận giặt ủi cho mình. Cảm giác này thực thích, khiến Bạch Ân cảm thấy, mặc chiếc sơ mi này, cũng thoải mái hơn bình thường rất nhiều.

Ông thích việc Trịnh Hòa biết làm việc nhà, càng ngày càng thích.

82. Chương 82

Lúc lên xe rồi, ông mới nhớ ra đầu đuôi câu chuyện.

Lão Vương Thư Hoa rồi việc đó lại bày ra một party khác đời, bị người ta chụp ảnh uy hiếp. Kể uy hiếp lão cũng thuộc dạng xã hội đen. Vương Thư Hoa tìm hiểu, cuối cùng tìm ra được thế lực sau lưng người đó, sợ quá. Gã biết mình không có cách nào giải quyết, lại nghĩ, dù sao cũng bị chụp ở địa bàn của Bạch Ân, thêm quan hệ giữa hai người, thôi thì kéo luôn vào vụ này, càng loạn càng dễ thoát thân.

Bạch Ân vừa vào liền biết tầng 12 đã được giải tán, vừa bước vào thang máy tư nhân, trên tay chợt ầm lên. Ông quay đầu lại, thấy Trịnh Hòa không khác gì con mèo, ngoan ngoãn đi theo, căng thẳng nhìn xung quanh, khuôn mặt ửng lên do lạnh đó thực đáng yêu.

Sao càng nhìn càng thấy thích người này chứ? Bạch Ân trầm tư suy nghĩ, rõ ràng gương mặt rất bình thường. Trịnh Hòa có gan đi phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng lần đầu tiên thấy cậu, ông đã thấy mặt cậu không có gì nổi bật.

“Chưa từng tới đây?” Bạch Ân nhỏ giọng hỏi. Ông biết câu lạc bộ này rất nổi tiếng trong mấy tỉnh quanh đây.

“Từng nghe tên, không có tiền đến.” Trịnh Hòa trả lời rất thành thực.

Bạch Ân cười cười, vì câu này của Trịnh Hòa, ông quyết định, tạm thời đừng để cậu dính vào việc này, tránh được bao nhiêu thì tránh.

Tang Bắc đi xuống đón bọn họ, Bạch Ân bảo người chuẩn bị phòng để Trịnh Hòa ngủ, Trịnh Hòa không nói gì, kéo tay áo Bạch Ân không buông, vẻ mặt đáng thương như bị chủ nhân vứt bỏ.

“Sao thế?” Bạch Ân hỏi.

“Em đi với ngài được không?” Trịnh Hòa ngửa đầu nhìn Bạch Ân: “Em không buồn ngủ, thật đấy.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-cau-nghe-si-ngay-ngoc-dang-yeu>